

3 1761 06587692 2

1778

970.

£1.00

ODD VOLUME

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

770.

Cyrilla.

En Fortælling.

Af

Baronesse **Lautphoeus,** *n*

Forfatterinde til „The Initials“.

Fra Engeltst

ved

F. C. Sorensen,

Cand. phil.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Universitetsboghandler **H. F. Høst.**

Troft hos **Sally B. Salomon**

1854

© 1911

Ca. 1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

1911

brief
PR
0041516
vol. 1.

1911

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

Cyrilla.

Første Deel.

Mange ere ogsaa gaaede til Grunde, farne vild
og blevne syndefulde for Kvinders Skyld.

Esdras, IV. 27.

Første Capitel.

Gjennem Salzburg komme hver Sommer Hundreder af engelske Rejsende. Mange af disse have iforvejen gennemreist en betydelig Deel af vor Jords Omkreds paa den tavse, forretningsmæssige Maade, der paa Europas Fastland betragtes som ejendommelig for deres Nation; ikke faa af dem ere da komne til den melancholske Overbeviisning, at de allerede have seet for Meget til at kunne forbavsens eller finde nogen særegen Fornøjelse ved nogen Egn, der endnu staaer tilbage for dem at undersøge. Følelserne maae imidlertid være i en betydelig Grad sløvede hos den, paa hvis Sjæl hiin dejligt beliggende By ikke gjør et varigt Indtryk, naar den sees i al en styfri Sommers dags Pragt. Den Bjergkræfte, som danner Synskredsen, og hvorfra Sneen sjeldent aldeles forsvinder, ligger nær nok til paa saa Timer at virkeliggjøre den phantasirigeste Wandrerens Drømme, i vældige Klipper, buldrende Strømme, mørke Søer og snævre af-

1

sidestliggende Dale. Bjerge ere ogsaa selve Byens naturlige Befæstning; den faste Klippe har sin Deel i mangen en Bygnings Sammensætning, medens vilde Træer groe frodigt i Hevnerne paa deres Taae.

Salzburg om Sommeren frembyder imidlertid et Skue, som er meget forskjelligt fra Salzburg om Vinteren. Da er det omliggende Landskab uskiftet til at nydes; vi mærke, at Gaderne, ere snævre, Husene høje, at Bjergene indskrænke Antallet af de Timer, da det er lyst og Solskin, og i deres eensformige Hvidhed synes — som om de vare liigklædte Kæmper — at ville favne os i deres iiskolde Arme. Det smukke Marmorspringvand paa Domkirkepladsen tildækkes med Træplanker, for at beskytte det mod Kulden; de erotiske Planter, som voredede saa frodigt i alle Binduer, ere borttagne; paa Jorden ligger der dyb Sne, dog ikke fugtig og slibrig, saadan som vi kjende den i England, men tør, haard, sprød og krystalliseret, og en Fremmed vil uden tvivl med Interesse iaagttage de forskjellige Slags Slæder, fra dem, paa hvilke den belæssede Fragtvogn slæber sig knirkende afsted, medens deres Heste ere velforsynede med højt klingende Bjelder, indtil de lettere Kjøretøjer, som glide tygt hen, bringe Frugten og Varesagerne til Torvs, de pelsværffklædte Børn til Skole eller Basterkonens rummelige Kurv til dens Bestemmelsessted.

Blandingen af Munk og Krigsfolk er ogsaa en Ejendommelighed, hvoraf man strax bliver slaaet. Med de Første have vi Intet at gjøre, med de Sidste Noget — at sige, dersom Læseren er villig til i Tanken at gaae nogle og tyve Aar tilbage og tilbringe en Vinterdag i Salzburg hen imod Slutningen af Aaret 1830. Naar vi i den tidlige Morgentime passere Broen over Salzach, vil en Ombojning tilvenstre føre os, ikke langt fra Mirabels Pallads, til en snæver Gade, som indeholder adskillige store og massivt byggede Huse. Over Porten til eet af disse seer man et velbekjendt Vaabenskjold udbugget i Steen; den lille Krone og Bildmanden derpaa ere rigtignok meget medtagne af Vejret og paa sine Steder mangelfuldt, men, ligesom de forrevne Faner hos et Regiment, der har været med i Krigen, tjener Forøgelser af disse Mangler kun til at forhøje dets Værd i Besiddernes Øjne.

Dette Hus var bygget af Rudolph, Baron von Walden auf Waldenburg, i det syttende Aarhundrede og siden istandsat, forandret og udvidet af hans Efterkommere til forskjellige Tider, hvilke interessante Begivenheder vare omtalte paa Stuen, der vare indsatte i Murene, og som ingen paafølgende gul, grøn eller hvid Maling nogensinde havde faaet Lov til at skjule eller forvanske. Man paastod med en vis Grad af

Sandsynlighed, at de Bygninger, der afbenyttedes som Stalde, vare opførte af Romerne, og at der maastee kunde findes Skatte, men sikkert Oldsager, hvis der foretoges en skjon som og ombyggelig Undersogelse i Gaarden og dens Nabolag.

Waldenerne havde været en vantro Slægt i Henseende til skjulte Skatte og brøde sig ikke om andre Oldsager end dem, der umiddelbart vedrørte deres egen Familie. Det var mærkeligt nok, at den Første, som tilskyndet enten af Nyfgenhed eller Gjerrighed, havde vendt op og ned paa Familiearchiverne, for at faae Oplysning om Sagen, skulde blive berøvet sin Arv paa en meget vilkaarlig Maade. Uden at kjende det Værd, som hans eneste Son tillagde Ejendommen, havde Baron Walden skjenket sin Datter Olga denne som en Tillægsmedgift, den Dag da hun klogelig havde ægtet sin Fætter, Gottfried von Adlerkron-Windhorst, istedetfor en pengeløs Lyfferidder, for hvem hun længe havde næret Hengivenhed. Da Baronnen siden blev forbausset og forskrækket over sin Sons umaadelige Forbitrelse, vilde han gjerne have tilbagekjøbt sin Gave for næsten enhver Priis; men Intet kunde bevæge Olga til at give Slip paa en Ejendom, om hvilken hun paa selve sin Bryllupsdag roligt beregnede, at den engang i Tiden vilde afgive hende et ønskeligt Enkesæde, — en Ejendom, hvis Steen talte tydeligere om Waldenernes

ædle *Alt*, end selv den udbulede *Tunnellindgang* til *Byen* talte om sin fromme *Bygmester*. Der paafulgte naturligviis en *Strid* mellem *Broder* og *Søster*, og denne fremkaldte et saa stærkt *Had* hos den *Første*, at han mange *Åar* efter paa sit *Dødsleje* paa *Waldenburg* klagede over sin uretfærdige *Tilfidesættelse* saa bittert som over en nylig modtagen *Fornærmelse*, glædede sig over, at hans *Søster* var barnløs, og endelig paalagde sin *Sen Conrad* at kjøbe *Ejendommen* af sin *Tante*, dersom hun ved nogensombest Midler kunde væges til at stille sig ved den.

Imidlertid blev *Baronessen* — som hun havde forudsat — *Enke* og op slog i *Tidens Løb* sin *Bopæl* i „*Walden-Haus*“, som det kaldtes. Det svage, formelle skriftlige *Forsøg*, som hendes *Brodersøn* efter *Faderens* dødelige *Afgang* havde gjort paa at indlede en *Brevverling*, havde viist sig aldeles frugtesløst; i et *Par* kolde, udeeltagende *Linier* underrettede hun ham om, at „hun, efter at have modtaget *Budskabet* om sin *Broders Død*, ikke vilde hentyde til den *Fod*, hvorpaa de havde levet med hinanden, men betragtede det som sin *Pligt*, hvis han ikke allerede havde *Kundskab* om *Sagen*, da nu at lade ham vide, at hun havde adopteret sin *Neveu*, *Nupert von Adlerkron*, og i *Overeensstemmelse* med sin hensovende *Mands Dnsster* agtede at gjøre ham til *Arving* af *Alt*, hvad hun ejede.“

Brevets Tone eller Indhold, maaskee begge Dele, tilintetgjorde ethvert yderligere Forsøg til Forsoning eller Samkvem, og Barenessen vendte sig med fornøyet Interesse til Rupert, det sidste Stud af Huset Adlerkron.

Som Søn af hendes Mand's ældste Broder og af hendes egen Søster var han paa dobbelt Maade hendes Nereu og desuden, ifølge tidligere Giftermaal mellem deres Familier, hendes Fættter; til denne Blanding af Slægtskabsforhold havde hun tidt benæget, men omsider vare de alle blevne opslugte af Navnet adopteret Søn, og hun havde i mange Aar gjort det til sin Hovedsyssel at opdyngge Nidom, idet hun ved den baabede at tilkjøbe sig den Hengivenhed og Erbødighed hos ham, som hun ikke havde været istand til at sikre sig gennem rundelige Midler i en tidligere Periode. Der var nogle andre Slægtninger, som i den sidste Tid havde begrundt at jyselsætte hendes Tanker, nemlig hendes Mand's yngste Broder, Carls Børn; men den Omstændighed, at der allerede var efterladt dem en betydelig Pengesum af hendes Mand og et Legat paa ligesaa Meget til, dersom de giftede sig med hendes Minde, havde gjort, at hun hidtil havde betragtet dem med en ufordulgt Brede og Mishag, som kun en Kølelse af med hver Dag voxende Gensomhed kunde overvinde. Hertil kom nu

en Giftermaalsplan med Hensyn til een af dem, der pludseligt, men fuldstændigt havde bemægtiget sig hendes Sind, og denne Plan med dens Følger havde en saa mærkkelig Indflydelse paa hele Familien, at Baronessen, som Ophavsmand til den, maa ansees for værdig til mere Opmærksomhed, end en saa lidet interessant Person ellers vilde fortjene, og end Læseren maaskee ret vil synes om.

Lad os, den Morgen da vor Fortælling begynder, gaae op ad den af Tiden gnavede Steentrappe: paa første Eal ville vi da finde hende skridende hen imod det lille Værelse, hvori hun plejede at spise Frokost. Over det Indre af Bygningen hvilede en streng, dog falmet Storbheds Præg, der passede godt til Ejerindens Udseende; selve hendes Kjole af bruunguult Silketøj syntes at skrive sig for samme Tid som de solblegede røde Gardiner i Forstuen. Dette var imidlertid ikke Tilfældet; et erfarent kvindeligt Die vilde have erklæret, at den snævre Morgendragt var idetmindste fra dette Aarhundrede, medens Bobavet og dets Indretning kun altfor tydeligt bære Mærke af et foregaaende — det var ikke den straalende Roccoco- eller Renaisancestil, men den stive, smagløse Revolutionsstil med alle sine uskjønne Binkler og saakaldte antike Former. Den Virkning, som dette Bobave gjorde i den massive gammeldags Bygning, var ikke ulig den,

der frembragtes af Baronessens egen Kjole, saadan som den nu sluttede sig til hendes fyldige Figur, der, idet den ikke over var Middelhøjde, nærmede sig meget stærkt til en Grad af Kjodrigbed, som næsten kunde kaldes Corpulence; de smaa Hænder og Fødder tilfjendegave, at Proportionerne engang havde været heldigere og stemt bedre med det meget smukke Ansigt, der lykkeligt havde trodsset et arrigt Sind og niogfyrrerhyve Mars gnavende Indvirkning. Hendes mørke Pande trak sig sammen og et Udtryk af heftig Utaalmodighed fløj fra hendes Læber, da hendes Øje gennem den skjodesløst lukkede Dør til Kaffelovnen, mødtes af knyttrende Luer fra en usædvanligt stor Ild. Hun bukkede sig, men forjvandt et Dieblik i Kaffelovnens rummelige Svælg, og efter at have forvisjet sig om, at der blev brugt mere Brændsel, end tilladt var, kaldte hun vredt paa en Tjener, som aabenbart var ifærd med at flygte, og spurgte med en barsk Nøst, hvo der havde bovet at ødsle saa forfærdeligt med hendes Brænde.

„Det veed jeg ikke, Frue; men jeg vil spørge Ursula,“ svarede han og vendte sig om til en Tjenestepige, som ikke synderlig langt borte havde travlt med sin sædvanlige Morgengjærning, at affkylle de teppeløse Gange og skure dem tørre igjen, paa en Maade, der havde særdeles meget tilfældes med Spu-

lingen af en Orlogsmands Dæk. Hun lod ham gjentage Spørgsmaalet, hvoraf hun havde hørt hvert Ord, og svarede derpaa kjæphøj: „Baron Adlerkron bad mig om at lægge godt til Ilden; han siger, han fryser her i Huset — at han ikke har været varm et Dieblig, siden han kom her.“

Baronessen oppebiede ikke den blidere Gjentagelse af disse Ord, men gik hastigt ind i Bærelset og saae den Person, der havde voldt den unødvendige Odselhed med Brændselen, isærd med at slutte Frokostbordet hen til de to Lænestole, han allerede havde sat tæt op til Kaffelovnen. Det var en meget høj ung Mand med lyst Haar, som krøllede sig tæt omkring en høj bred Pande, store lyseblaae Øjne, en velproportioneret Næse og en Mund, som halvt traadte i Skjul for Moustacher af en usædvanlig Længde og Haar, der vare endnu smukkere end de „hyperiske Lokker“, der prydede hans Hoved. Han havde rimeligviis hørt, hvad der var blevet sagt; thi han halvt lo, idet han et Dieblig saae op, for at sige: „God Morgen, Tante!“ Derpaa tog han atter fat i Bordet, ubekymret om de raslende Kopper og den stærkt vaklende Kaffekande, og vedblev at trække det ben imod sig.

Hans Tante lagde sin Haand paa hans Arm, idet hun udbød: „Ikke saa tæt op til Kaffelovnen, kjære Rupert — det vil kvæle mig!“

Han standsede, trak en Dvnskjerm for, og begyndte dernæst, efter at have forskandset sig i en Stol, at spise sin Frokost i Tavébed.

„Jeg vilde ønske,“ begyndte hans Tante efter et Øybold, — „jeg vilde ønske, at Du vilde føje mig i at blive her een Dag til — blot een Dag! Dine Cousiner maae komme iaften; jeg kan ikke begribe, hvad der har forsinket dem saa længe.“

„Forsinkelsen er ikke vanskelig at forklare,“ svarede han stjodesløst; „en Rejse fra Italien gjøres ikke let i et Vejr som dette!“

„Men de forlode Italien for sex Uger siden og have gjort en Standsning i Meran — en meget unødvendig Befæstning, maa jeg sige, for Folk i deres Omstændigheder.“

„Jeg svantes, Du sagde, at Tante Sophie var bleven upasselig?“

„Na, ikke mere, end hun altid er — man skulde næsten troe, at hendes tidligere Levemaade, da hun drog omkring bag efter Din Onkels Regiment, maa have været gavnlig for hendes Helbred uagtet alle de Ubehageligheder, den udsatte hende for; thi siden hun døde og hun har kunnet leve i No, har hun aldrig været rask.“

„Maaskee Sorg . . .“ begyndte Rupert.

„Jo! — hun brød sig efter al Almelighed ikke

meer om ham, end jeg om Din Onkel Gottfried — maaskee ikke engang saa meget, og Du seer dog, hvorledes jeg har forvundet hans Død, som er indtruffen for endnu kortere Tid siden."

Nupert lænede sig tilbage i sin Stol, lagde sine Arme overfors og saae op i Loftet. „Imidlertid,“ vedblev hun, „er det ikke min Mening, at de levede ulykkelig sammen, de kom vistnok ligesaa godt ud af det med hinanden som de fleste Folk; men Du veed, at han var bleven skrækkelig saaret nogen Tid før end hun ægtede ham, og fra den Tid, da hans Kjævebeen blev knust, var han ret affkyelig; desuden var hun hans anden Kone og en saadan Contrast til den første, at jeg ikke troer, han kan have brudt sig meget om hende, — det antage vi idetmindste alle. Det var Din Onkel Gottfried og mig, der bragte Giftermaalet i Stand, veed Du.“

„Min Onkel Gottfried!“ sagde Nupert med kjendelig Forbauselse; „jeg troede virkelig, at det faldt langt mere i hans Smag at gjøre Penge end at stifte Partier.“ *)

„Vistnok; men vi vare saa bange for, at Carl

*) Money-making was more in this line than match-making: Pengefabrikation var mere efter hans Sind end Giftermaalsfabrikation; match betyder desuden „Bage“ m. M. Dv. Anm

skulde gaae hen og blive en Nar igjen, at vi vare glade ved overhoved at finde Nogen, som det kunde være Tale om, og som var tilbøjelig til at tage ham. Din Tante Sophies Formue var kun lille; men Forbindelsen var særdeles onskelig, og vansker som han var efter saa mange Felttog, havde han ingen Ret til at vente hverken Ungdom eller Skjønbed."

"Saa tapper en Soldat havde Ret til at vente Meget," bemærkede Rupert.

"Jeg benægter ikke hans Tapperhed; men han havde Fejl af det utilgiveligste Slags — hvor det gjaldt Penge, var han skjodesløs — tankeløs i en Grad —. Du veed kun lidt af, hvor tidt Din Onkel Gottfried maatte hjælpe ham!"

Rupert vidste Mere deraf end hun; men han sagde det ej.

"Det var det Gæste, der var os alvorligt imellem, thi jeg har altid baade tænkt og sagt, at naar Folk gjøre Gjæld, saa skulle de betale den."

Rupert taug endnu, og hun vedblev: "Du gjør Dig ingen Idee om, hvad for vilde Baner Din Onkel Carl antog i Krigen; han glemte aldeles sin Stilling i Livet, og fra den Tid, da han ægtede Malerens Datter, Signora Mina, som man kaldte bende, levede han næsten udelukkende blandt Kunstnere

og Skuespillere og Forfattere og flige Mennesker."

"Han førte et meget muntert Liv i nogle Aar," sagde Rupert. "Alle sige, at hans Kone var en Engel, og med saadant et Varn, som Melanie maa have været . . ."

"Melanie vilde være bleven aldeles ødelagt, dersom hendes Moder ikke var død," skreg hans Tante virelig. "Lykkeliguvis laante Din Onkel Carl Dre til vort Raad og sendte hende andenstedshen i Skole, førend han giftede sig paany. De andre to Pigebørn ere blevene heelt anderledes opdragne."

"Ja, jeg veed det," sagde Rupert leende; "Tante Sopies Dagligstue var et formeligt Skoleværelse. Det gjør mig endt at tænke tilbage paa, hvorledes min lille Cousine Cyrilla sad fastnaglet til en høj Stol foran Fortepianoet og spillede nogle gyielige Øvelser for venstre Haand, medens Laarerne strømmede ned ad hendes smaa Kinder og hun nu og da bortviftede dem med sine smukke lange Krøller."

"Saa Du busker Cyrilla?" udbroød Tanten hurtigt.

"Saa godt som en reen Dreng kan buske et reent Barn; hendes Skoe kan jeg udmærket godt gjenkalde mig."

"Hendes Skoe!"

"Ja, hun bar i Begelen smaa bronzefarvede Skoe

med blegroede Saaler, og eengang, da hun havde udført en yndig Pantomime med et Shawl, saa jeg hendes Fader sætte hende paa et Bord foran sig og kysse dem. Jeg tænkte dengang, at jeg ubyre gjerne selv vilde have et saadant lille Barn, de bronzesarvede Skoe og blegroede Saaler indbefattede."

"Hvor vil Du hen, Rupert! Du kan ikke have været meer end ti eller tolv Aar dengang."

"Og dog busker jeg meget godt, at jeg i al Ustyldighed bengav mig til Onsket om at være Fader," sagde han, idet han holdt en Avis for Ansigtet, for at skjule et Smil.

Hans Tante lo halvt, kunde ikke sidde stille paa sin Stol, legede med sin Tbeeskee og syntes at være raadvild og at grunde paa, hvad hun nu skulde sige. I dette Djeblig kunde man høre en Kane nærme sig, og aldrig saa snart tilkjendegav Bjeldernes Lyd dens umiddelbare Nærværelse, førend Rupert sprang i Vejret, slog det dobbelte Vindue op paa vidt Gab, og derved sukkede den kolde Winterluft og en betydelig Mængde Sne ind, medens han sendte en Masse Hilsener til Nogen nedefor.

"Endelig!" udbrød Baronessen, idet hun rejste sig hurtig; "endelig! Naa, det glæder mig virkelig, at de kom, inden Du tog fra Salzburg, for jeg maa sige Dig . . . ."

Hvad hun agtede at sige sin Neveu, blev ubørligt, thi lige som hun med lidt meer end sædvanlig Hast havde rejst sig op fra sin Stol, begyndte fire Hunde, der ikke udmærkede sig ved Andet end deres smaa Dimensioner, at snævre og bjeffe af al Magt. De vare aldeles dove for hendes Paabud om Tavshed, prøvede først paa at hindre hende i at komme gjennem Bærelset ved at løbe hen over hendes Fodder, toge derpaa fat i Ruperts pelsværkfarvede Slaabrok — der hang fristende for dem, dengang han heldte sig ud ad Binduet — og slede i den med saa stort Held, at de i et Par Secunder fik den reven itu paa adskillige Steder.

„Jeg kan ikke høre, hvad De siger!“ raabte Rupert til Nogen nede paa Gaden. „Hold Styr paa disse unyttige Tingester,“ tilføjede han og sparkede i det Samme utaalmodigt til dem, der vare ham nærmest; „det er umuligt at høre et Ord, naar de tude saaledes op. Hvor er De at træffe?“

„Bed Casernerne. Vi have en Kanetour for til Baiern idag, for at drikke Rhinskviin — har Polyak ikke sagt Dem det?“

„Jeg har ikke seet ham . . . .“

„Jeg antog ham for at være den Bedste, vi kunde sende Bud til Dem med, da vi alle vide, at han hver evige Dag er . . . .“

Rupert traf Hoved og Djne til sig med et betydningsfuldt Kast; den Talende gjorde en snurrig Grimace, og idet han raabte: „Jeg venter Dem om en Time,“ kjorte han afsted.

„Jeg vilde ønske, at Du vilde lukke Vinduet, Rupert,“ sagde Tanten pirreligt; „det er meget koldt. Af Din store Iver at slutte, troede jeg virkelig, at det maatte være Dine Cousiner, Du ventede at see, og saa er det ingen Anden end den tossede Grev Glanest.“

„Han er saa herligt, godmodigt et Menneske, som der nogensinde har været til.“

„Det er meer, end jeg kan sige om Dig, — Du har sparket Amor og Mi-lady ubarmhjertigt.“

„Jeg havde ikke i Sinde at gjøre dem Fortræd, skjendt de æggede mig meer, end der var til at udholde. Kom her, Mi-lady. Du lader ikke til at have lidt meget under min Støvle. Kjerlige Dyr! Hun har vendt sine smaa røde Djne op imod mit Ansigt — hun tilgiver mig. Tor jeg ikke haabe, at ogsaa min Tante vil tilgive min Utaalmodigbed eller Grumbed eller hvad den stemme Dpsørsel skal kaldes, hvori jeg har gjort mig skyldig?“

„Jeg maa antage,“ sagde Tanten, ikke aldeles tilfreds med hans Forsøg i Sønderknuselsen, „jeg maa antage, Rupert, at Du med Flid søger at gjøre mig

imod. Jeg veed, at Du holder meget af Hunde — det gjøre alle Jagtelkere, og dog mishandler og spærker Du mine ved hver mulig Lejlighed."

„Hvis de ville lade være at bjeffe, netop naar jeg er ifærd med at tale, eller naar andre Folk tale, saa har jeg slet Intet imod dem, skjøndt de rigtignok ere nogle smaa unyttige Bæster."

„Smaa unyttige Bæster!"

„Javist. Jeg troer ikke, at Mi=lady har taget en Notte i hele sit Liv; Amor vilde en Muus jage paa Flugt, og Jolie og Minkert ere af saa tvivlsomt Kuld, at man neppe veed, hvad de skulle forestille."

„Minkert er en russisk Grævlingehund; hans Fader var russisk, og hans Moder var russisk, og Oberst Bockenheim siger, at han kun misunder mig een Ting, i Verden, og det er — Minkert."

„Tro ham ikke! Han misunder Dig langt mere Dine Tusinder og Titusinder af østerrigiske Gyldner og preussiske Dalere! Jeg har ogsaa en Mistanke om, at han gjerne saa, Du forærede hans meget nette Datter et Par Stykker af dem; ellers vilde han aldrig have tilbudt at give Dig hende til Selskab."

„Det var ikke just hans Hensigt; men Du er ikke meget langt fra Maalet."

„Men sig mig: hvad var da hans Hensigt?" spurgte Rupert skjodesløst, medens han morede sig med

at lægge Sukker paa Hundenes Snuder, hvilket de ikke maatte fortære, førend han gav Commandooret. „Hvad var hans Hensigt? Nølig, Amor! giv Ngt — presenteer — holdt — presenteer . . . .“

„Han veed, hvilken stor Formue Du allerede er i Besiddelse af, saavel som at, da jeg er bleven uenig med min Broder, saa har Du, og kun Du, Udset til at arve mig. Han tænkte, at da Du er ugift og hans Datter, som Du siger, meget net, saa var der Mulighed for . . . .“

„Hyr!“ raabte Mupert, og Hundene snappede deres Sukker, medens han stod hastigt op og med en utaalmodig Bevægelse beredte sig til at forlade Bærelset.

„Dette Emne undviger Du altid, Mupert, endskjøndt Du meget godt veed, hvor ivrigt jeg ønsker, at Du skal forlade Armeen og . . . .“

„Jeg veed meget godt, hvor ivrigt Du for et Par Aar siden ønskede, at jeg skulde træde ind i den.“

„Ja, dengang Du ønskede at rejse i Orienten; men nu, da Du er bleven ældre og stadigere, ønsker jeg, at Du skal gifte Dig og bosætte Dig paa Windhorst. Oberst Bockenbeim siger, at Du vilde være søjeligere, hvis Du havde en Smule Gjeld, og jeg troer, han har Ret; ikke fordi jeg netop ønsker, at Du

havde Pengeforlegenheder, ligesom andre unge Mennesker . . . ."

„Sak, Tante! men jeg har slet ingen, og hvad det vedkommer at gifte mig med Oberst Bockenheims Datter . . . ."

„Hans Datter!" udbrod Baronessen fornemt; „nej, en saadan Forbindelse har jeg sandelig ingensinde tænkt paa! Vi kunne let finde en, som er mere passende."

„Ja, ja, vi kunne let finde en, som er mere passende," gjentog Rupert, medens han styrtede ben imod Døren. „Det er tidsnok, det er tidsnok. Jeg giver Dig de første ti Mar til at spejde efter en Kone til mig. Intet Menneske skulde gifte sig, førend han var over tredive Mar."

„Overhoved taget, har Du maaskee Ret; men med Dig er det en anden Sag. Du er den Sidste af Alderkron=Windborsterne, og husk, at dersom Du skulde døe uden at have Børn, saa tilfalde Ejendomme, som i Markhundreder have været vor Families, Kronen. Windhorst, veed Du . . . ."

„Jeg veed det, jeg veed det," raabte Rupert; „men Din anden Neeu, Walden til Waldenburg, er i den selvsamme Stilling. Hvorfor bærer Du ingen Ombu for at vedligeholde Din nærmere Familie?"

Conrad maa have skudt sig godt i Vejret nu fortiden. Hvor gammel er han?"

„Nævn ham ikke for mig!“ udbød hun forbitret. „En Søn af en Broder, hvem jeg havde saa meget imod, og som ikke gjorde sig nogen Samvittighed af at skade mit Nytte paa enhver Maade, der stod i hans Maat, skal ingenſinde arve Noget efter mig. Alle mine Forbaabninger og Forventninger ere knyttede til Dig.“

„Det gjer mig meget ondt at høre det,“ sagde Nupert med et utaalmodigt Suf; „jeg vilde ønske, at jeg havde en Broder, eller saadant Noget, der kunde befrie mig for Giftermaalsforslag og afbolde saa mange Menneſker fra at tage Deel i mine Unliggønder.“

„Jeg haaber, at Du ikke har Noget imod, at jeg reber nogen Deltagelse for Dig, Nupert?“

„Nej, Gudbevare's!“

„Nu, jeg ønsker at tale et Par Ord med Dig om en Sag af største Vigtighed, og som i højeste Grad angaaer os begge.“

„Jeg er bange for, at Glanck venter paa mig, — dersom Du blot vilde oprette Din Meddelelse, indtil jeg kommer tilbage . . .“

„Du har jo i Sinde at være hele Dagen sammen med ham: jeg børte Dig selv sige det!“ skreg Tanten, sunligt opirret. „Du skjenker mig dog aldrig fem

Minutters Dymærksomhed," tilføjede hun med paa-
tagen Resignation; „af din Onkel har Du lært at be-
handle mig med Ligegyldighed og Mangel paa Mædelse,
og jeg burde aldrig have taalt det af nogen af Eder."

Nupert havde hørt dette saa tidt, at han enten
ikke længer omtvivlede Sagen eller ansaae det for
ufornødent at prøve paa Indvendinger. Han svarede
derfor blot, med Haanden paa Dørgrebet: „Jeg vilde
først være kommen sildigt hjem; men hvis Du ønsker
det, skal jeg gjøre mig Umage for at komme betids
tilbage, at jeg kan tale med Dig, førend Du gaaer
tilsengs. Imorgen tidligt maa jeg rejse nordpaa; Ne-
sten af min Permissionstid bør tilbringes i Windbørst,
man siger mig, at Taget trænger til at gøres istand
paany; jeg vilde ønske, at det halve Slot vilde styrte
sammen — det andet halve vilde være meer end stort
nok til mig!"

„Nupert!"

„Du behøver ikke at see saa forstræffet ud; der
er intet Ondt i, at et Menneske ønsker, at hans For-
fædre havde sparet mere paa Steen og Kalk. Jeg
kommer aldrig til Windbørst uden at tænke paa, hvil-
ken udmærket Cavalleriasjerne der kunde blive af!"

„O, Nupert! dersom Din Onkel levede og kunde
høre Dig tale saaledes, efter alle de Forbedringer,
han foretog der i Din Mindreaarighed!"

„Jeg gav ham stundum et lille Bink om saadant Noget; thi selve hans Nærværelse kunde ikke gjøre det til Andet end et prægtig kjedsommeligt Ered. Jeg har i Sinde at bygge et rigtig net Jagtbuus i Nærheden af Erfort, saasnart jeg finder, at vi passende kunne tage Bopæl der; men derom kan jeg fortælle Dig iaften. Du kan vente mig Klokken Ni = Ti. Er Du tilfreds hermed? Maa jeg gaae?“

Tanten saae ikke tilfreds ud; men hun nikkede med Hovedet, og idet Rupert sagde et hastigt Au revoir. forlod han Værelset.

Andet Capitel.

Kort efter at Baronessens Neeve havde forladt hende, indsvøbte hun sig i en foerværks Kaabe og gik, ledsaget af sin Huusbolderske, ned ad Trapperne, for at tage de Bærelser i Djesun, som gjordes i Stand til at modtage hendes Svigerinde og dennes to Døttre. Under Paaskud af Dusket om at være nyttig og valfer imod Slægtninger i ej synderlig gunstige Omstændigheder, og idet hun reent glemte at omtale, at hendes Nigdem ikke havde kunnet skaffe hende en eneste Veninde eller en Selskabsdame, i hvis Nærværelse hun kunde finde sig, havde hun tilbudt dem Afbenyttelse af nogle Bærelser i Stueetagen af hendes Sted; hun havde nemlig fundet det umuligt at bevæge nogen Lejer til at blive længer end et Par Maaneder i dem. Nimesligviis vilde hendes Svigerinde have afflaaet Tilbudet om at beboe dem, hvis det Brev, hvori For-

flaget var fremsat, ikke tillige havde indeholdt et mæglende Brev angaaende en „vis vigtig Paragraph i hendes Mandes Testament“ og det „Haab, at hendes Huus herefter vilde være et Hjem for hendes Svigerinde og dennes Døttre.“

Da de ikke vilde aflaae den første venstabelige Tilnærmelse fra deres rige Slægtnings Side, havde de ikke vovet at vægre sig; de forlode Italien med tunge Hjerter, og fra Meran skrev de til Baronessen og anmodede hende om at købe hvad Bobave der var ligesom nødvendigt i det første Øjeblik, men at undgaae al Beføstning, som gik over deres Evne. Intet kunde være ubjælligere end Synet af de store lave Bærelser med deres halve Dusin Stole, baarde, pudeløse Sopbaer og snævre hvide Gardiner. Baronesse Adlerkron syntes imidlertid at ansee dem for fuldkomment gode nok til de ventede Beboere, ja fandt endog noget af Sovekammerbobavet unødvendig kostbart.

„Maledede Kommoder og Klædeskabe vilde have svaret ligesaa godt til Hensigten, Monica,“ bemærkede hun til Huusholdersten, som stod skjelvende ved Siden af hende, „maledede som Kirsebær- eller Valnøddetræ, ved De nok. Dette er en unødvendig Beføstning — glem ikke at gjemme alle Regningerne, for at min Svigerinde noje kan see P.isen paa enhver Gjenstand.“

Huusholdersten smilede noget baanligt og mumlede

Noget om Kaffelovne, der trængte til at opvarmes, da der ikke havde været lagt i, siden der blev hvidtet.

„Det er altfor uvist, naar de komme,“ svarede Baronessen koldt; „De gjorde bedre i at bestille Brænde til dem — men ikke hos den Bonde, der leverer til mig; jeg ønsker saameget som muligt at undgaae at bruge de samme Leverandører.“ Hun traf sin Kaabe tættere omkring sig og gik op ad Trapperne.

Efter at have gennemseet sine Regnskaber og skjendt dugtigt over den Odselbed, der gik i Svang ved enhver Green af hendes Huusholdning uden Undtagelse, ringede hun paa sin Pige og skiftede Paaflædning. Morgendragten aflagdes, og en Silkekjole, som vidnede om en økonomisk Tilbøjelighed til at følge den nyeste Mode uden et altfor stort Forbrug af Tøj, traadte i dens Sted; en ubeskrivelig pbantastisk Hovedpynt, som vel maatte antages for ungarst og bestod af skinnende fløjels Baand, bedækkede for en Deel hendes mørke Haar, som kun var lidt isprængt med Graat, og medens hun morede sig med at sætte Hæmbaand omkring sine Haandledd, laa hendes Pige paa Knæ foran hende og bandt et Par smaa Sandaler af Silkeskoe, der vare af samme Farve som hendes Kjole. Med Tilfredsstillelse betragtede hun baade Fødder og Hænder, og dernæst en Smule tillidsfuldt bele sin Skikkelse i Spejlet. Det var Spejlbilledet af en Kvinde, som var ud-

over sin Vaar, men endnu ikke falmet: de udprægede og regelmæssige Træk vare endnu saa smukke, at der, da hun saae sig i Spejlet, stjal sig et Smil af stolt Bifald over dem — en Række Tænder af daddelfri Aeenbed kom til Syn; hun vendte sig derpaa om og kaldte sine Hunde hen omkring sig, idet hun utaalmodigt rakte sin Haand ud efter sit Lommeorkelede.

Idet Pigen stuede hende det, sagde hun usikkert: „Martin vilde gjerne vide, om Kanen skal . . . .“

„Martin faaer at oppevie mine Ordre,“ sagde Baronessen, idet hun fornemt afbrød hende.

„Hans Datter var saa grumme daarlig i Nat, at . . . .“

„Jeg kjender Intet til hans Datter — jeg har aldrig hørt, at han havde nogen Kone,“ sagde Baronessen irastodende; derpaa slog hun med sit Lommeorkelede i Luften — hvilket var et Tegn for hendes Hunde til at gjøre fortvivlede Spring, for at fange det — og gik til sin Dagligstue. Alle de fire Hunde ledsagede hende bjeffende og knurrende.

Huset syntes at være blevet endnu mørkere end om Morgenen — ingen Straale af Vintersolen oplyste nu dens hvælvede Corridorer — ingen Lyd, som var mere tiltrækkende end de smaa Hundes Bjeff, oplivede dem. Det laa i den Deel af Byen, som mistede sin Glæde og Pragt, dengang Kronprindsen af Baiern op-

hørte at beboe Mirabels nærliggende Pallads, og var med Undtagelse af Befetagen, blevet overladt en talrig, men rolig Familie ved Narn Bornstedt. De vare agtværdige Folk og betalte deres Leje regelmæssigt, og Baronessen lod dem paa en nedladende Maade, gennem sin Portner, vide, at de maatte vedblive hermed, ogsaa efter at hun havde taget sine egne Bærelser i Brug. Hun forklarede temmelig vidtløftigt sin Advocat, at „det for en Enke var meget ønskeligere end ellers at have en Familie af den Art i Huset — det vilde forebygge Indbrudsforsøg og Elikt; men da de ikke levede i hendes „Verden,“ kunde der naturligviis ikke være Tanke om noget som helst selskabeligt Samkvem. Det var et fortræffeligt Slags Folk, og hun haabede, at de vilde have Forstand nok til at fatte deres Stilling.“

Hun sørgede for, at de snart nok skulde lære det. Tilfældet førte dem nemlig sammen et Sted; men skjendt hun naadigst besvarede hele Familiens Bux og Hosfligheder med en Hovedbøjning, vægrede hendes Læber sig dog ved at bevæge sig eller endog blot aabne sig et eneste Djeblik, for at sliq Nedladenbed fra hendes Side ikke skulde fremkalde Fortrolighed og inddrage hende i et Slags Bekjendtskab. Hovmodigt havde hun befalet sin Tjener at negte dem Udgang, da de, efter at have boet omtrent ti

Dage i hendes Huus, i deres overdrevne Høflighed kom, for at aflægge hvad de ansaae for et ligefrem Skyldighedsbesøg, og dette havde hun gjort, efter at have faaet at vide af sin Pige (thi Tjenestefolk maae snakke med hverandre), at Bornstedts blot ventede paa deres Foraarsbatte, og at Jomfru Josephine — eller, som hun i daglig Tale kaldtes, Jomfru Pepi — havde faaet en ny Muslinskjole i den Anledning.

Med overlagt Grusomhed havde hun ogsaa opsat at gjengjælde Besøget indtil en smuk sête-Dag, da de omtalte Foraarsbatte og den nye Kjole havde forladt Huset, for ved deres Nærværelse at prøve og oplive en af de talrige Haver i Nabolaget. Da det lykkelige Familieelskab muntert og en Smule støjende drog ned ad Gaden, iforte hun sig Hat og Shawl, tog et Visitkort i Haanden, paa hvilket stod at læse: „La Baronne d'Adlerkron Windhorst née Baronne de Walden Waldenburg,“ og lod en Djener ringe paa anden Sal. Hun fulgte saa nær efter, at hun netop kunde sees af Tjenestepigen, som lukkede op, nedbøjede derefter Hjørnen af Visitkortet, for at tilkjendegive, at hun havde været der i egen Person, og gik strax igjen ned ad Trapperne.

Bornstedts gjorde endnu et sidste svagt Forsøg paa at være „gode Naboer,“ som de kaldte det. Da de

fort efter mødte hende ved Indgangen til Huset, stræbte de med betydelig Tungefærdighed at udtrykke, hvor meget de beklagede ikke at have været hjemme, da hun „havde gjort dem den Ære at komme op.“ Hun nikkede stolt to til tre Gange og fortsatte derpaa sin Samtale med en Officer, som stod ved Siden af hende, uden at bryde sig om deres nedslaaede Ansigter, idet de gik tilside, for at lade hende og hendes ledsager komme forbi. Dette unge Menneske var bekjendt under Navn af Baronesse Adlerkrons Adjutant. Han havde medbragt en Unbefalings-skrivelse til hende — var bleven indbudet til hendes Huus og havde, hvorledes det nu var gaaet til, faaet den Bane at komme der hver Dag. Han var heller ikke den Eneste hverken i sit Tilnavn eller sin Bane; hvert nyt Regiment havde afgivet en Eftermand, stundum ældre, stundum styggere, men ingensinde yngre, lige til den Tid, da vor Fortælling begynder; men dersom vi nu følge Baronessen ind i hendes Dagligstue, ville vi være i Forlegenhed med at udfinde, hvad der kan bevæge et saa aldeles ungt Menneske som Grev Ivan Polyak til at tilbringe hver Time, som ikke optages af hans Tjenesteplichter, i dette store kolde Bærelse. Kanskæe ønskede han at kunne bortsladdre sin ledige Tid i et af Byens første Huse, — kanskæe var han en Beundrer af den endnu-

smukke Baronesse — ganske holdt han af, at Folk talte om ham: disse Grunde og nogle andre af et mindre troligt Slags tillagdes ham almindeligt af den salzburgske Verden, hvilket viser, at Verden der saa godt som nogensteds kan bryde sit Hoved med unødvendige Ting. Sagen var, at han først nylig var kommen til dette Regiment og var bleven opdragen hjemme i Hjertet af Ungarn. Halv stolt, halv tilbageholdende og ikke sunderlig siffig, havde han endnu ikke lært at føle sig tilfreds blandt sine Standsfæller, undtagen naar han var tilbest; med Baronessen kunde han derimod uforbeholdent tale om sin Fader og Moder, sine Brødre, Søstre og sin Hovmester; desuden accompagnerede han nøjagtigt og utrætteligt paa Pianoforte, sang lidt og spillede Fløjte paa en melancholisk, gentlemanmæssig Maade. Baronessen var, om end ikke nogen underholdende, saa dog en snaksom Dame — hun var vant til at have Nogen, som kunde høre efter og svare hende i rette Tid, og baade som gift og som Enke havde hun bestandigt havt en tam Mandsperson af en eller anden Art omkring sig, saa at en sliig Person omsider var bleven aldeles uundværlig. Franskmændene have deres cavalier servant — Italienerne deres cicisbéo — Tydskerne deres „Hausfreund“. Den engelske Ordbog er Cved denne Lejlighed maa man glæde sig over Tunge-

maalets Fattigdom) ude af Stand til at forjyne os med et Ord, saa vi maae nøjes med det salzburgske Militairudtryk og sige, at „Adjutanten“ var et lille ubetydeligt Menneske med falsorte Dine og Haar, blegt Ansigt, opadvendt Næse og noget fremstaaende Hage; hans trætsluttende Husaruniform havde et saa ubudent Snit, at den syntes at være, hvad den næsten var, snarere en Nationaldragt end en Militairflædning.

Han sprang frem i Bærelset, for at komme hende imøde ved hendes Indtrædelse, og begyndte derpaa en støjende Leg med Hundene, til hun havde placeret sig paa Sophaen og trukket et omhyggelig indlagt Arbejdsbord med Storkebeens ben til sig. Af dettes Silkepose fremtog hun et stort Brodeearbejde; han satte sig derpaa ned ved Siden af hende, og medens Hundene ved at knurre og tude omkring hans Støvler eller springe op ad hans Knæe søgte at friste ham til at vedblive med deres larmende Jagt, jog han dem uden Ceremonier ned med den ene Haand, hvorimod han, idet han lænede sig forover, med den anden gjorde sig Umage for at opføre flere Slags uregelmæssige Bygninger ved at sammenstable forskellige Gjenstande af den kvindelige Industries Tilbehør: Bombonsækker, Vinaigretter, Flaconner og alt det

øvrige Blandingsgods, der i Almindelighed findes samlet paa saadanne Borde.

„Jeg havde knapt ventet at see Dem idag,“ sagde hun, idet hun tog en Sax ud af Haanden paa ham. „Hvor kan det være, at De ikke tog Deel i Kanetouren til Baiern?“

„Jeg var bange for, at de skulde faae mig til at drikke for meget af den sure Rhinstvein, som jeg ikke kan lære at finde Behag i, og saa afflog jeg Indbydelsen. Det er formodentlig Mangel paa Smag hos mig; men jeg synes bedre om vore Vine.“

„Lokaver i Sammenligning med Johannisberger,“ sagde Baronessen.

„Næst! I Forbigaaende sagt, gjør det mig ondt, at De maa vente til Foraaret paa den Lokaver, jeg lovede Dem; vi have ingen fremkommelige Veje for tiden, saa Vinen maa komme tilligemed mine Heste — jeg beklager virkelig denne Dyrættelse.“

„Det skal De ikke bryde Dem om. Men hvad vil De gjøre med flere Heste? De fortalte mig igaar, at De havde i Sinde at sælge Deres Graae.“

„Gaaſte viſt; men — ſeer De — jeg mangler tidt Penge og maa ideligt tye til min Fader; jeg maa give ham den Noes, at han har været gavmild nok — men jeg er en daarlig Huusholder, og han har nu ladet mig vide, at han ikke kan sende mig

flere — men li . . . ligesaa mange Heste og ligesaa meget Brændeviin, som jeg ønsker."

"Brændeviin!"

"Ja; vi have Brænderier paa vor Ejendom — det have de fleste Folk i vort Nabolag."

"Na," sagde Baronessen, "ligesom Bairerne have Bryggerier, kan jeg tænke?"

"Ja, nogetnær; jeg veed hidtil ikke Andet om Baiern, end at Olllet er godt der."

"Hm — men — nu Brændevinet?"

"Han tilbød mig Brændeviin, og Korn med, men disse Ting vare ikke efter min Smag, saa jeg valgte Hestene."

"Og hvor mange venter De?"

"Det veed jeg ikke; men under enhver Omstændighed bliver det en god Flok, thi vi have Altting efter en stor Maalestof hjemme."

"Det undrer mig, at Deres Fader ikke sælger sit Korn og Brændeviin."

"Vi mangle saa aldeles Landeveje og Markeder, vort Brændeviin bliver solgt til Folk i Omegnen, og Udbyttet deraf danner største Delen af vore Indkomster. Forøvrigt have vi Alt, hvad vi behøve til at føre et stort Huus med Tjenestefolk og Heste i Mængde."

"Men da De kom til Pesth . . ."

„Na, min Moder og mine Søstre toge altid ind hos vore Slægtninger; min Fader rejste aldrig, han var kjed nok af det, naar de kom hjem med alle Slags nye Dragter og Ideer.“

„Nye Ideer! af hvad Art?“

„Na, den sidste var, at vi maatte indbyde alle Officerer i tre-fire Miles Omkreds til vort Huus, og fra den Tid vare de aldrig derfra; min ældste Søster blev gift med een af dem, en Østerriger, og vi ansaae det først for noget Stort.“

„Men ikke tilsidst?“

„Nej, ikke saa ganske. Da jeg paa min Rejse hertil besøgte hende i Wien, boede hun meget simpelt og var ikke i Stand til at holde mere end eet Par af de Heste, min Fader havde givet hende, og saa kom hun og hendes Mand i et hvert Huus, hvor man bad dem, men gjorde aldrig Gjengjæld selv. Det var kun jammerlige Omstændigheder, fandt jeg; og jeg sagde Alka min Mening aldeles ligefrem.“

„Saa sagde hun vist ogsaa Dem sin.“

„Hun sagde, at jeg var en tosset Dreng, som ikke vidste, hvorledes Folk leve i civiliserede Lande!“

„Det var en højst fornærmelig Tale,“ sagde Baronessen smilende; „den vilde have været utilgivelig, hvis den ikke havde stammet fra en Slægtning og Landsmandinde.“

„Ja, i sit Hjerte er hun ligesaa god Magyar som jeg; alligevel havde vi en haard Træfning sammen, hvori jeg dog vilde være gaaet af med Sejren, dersom hendes Mand ikke var kommen hende til Undsætning. Først nylig har jeg imidlertid begyndt at udfinde, hvad han meente med Folk i civiliserede Lande, som leve af Penge og ikke af Jordens raae Frembringelser. Da jeg var hjemme, havde jeg Alt, hvad jeg behøvede, og vidste aldrig, hvorledes det blev tilvejebragt — nu maa jeg betale for hvert Glas Vin, jeg drikker.“

„De finder maaskee ikke Deres nuværende uafhængige Stilling saa behagelig, som De ventede?“

„Ikke saa aldeles, og hvis det at leve af Penge — som min Svoger siger — er et Skridt til Civilisation, saa gad jeg vide, hvad han vilde kalde det at leve, som jeg nu gjør, af aldeles Intet.“

„Det er Civilisationens Højdepunkt,“ sagde Baronessen leende, „og kan for længere Tid kun finde Sted i særdeles civiliserede Byer!“

„Ganske vist! men dersom man nu ogsaa i særdeles civiliserede Byer har en Stud af en Bankier . . . .“

„Dys,“ udbrod Baronessen overgivent; „jeg har stor Respect for Bankierer — det have alle anstændige Folk; det er een af de bedste Forretninger, og

naar der, som for Djeblikket, er Krig eller gaaer Nøgter om Krig . . . ."

„Na, dersom der var Krig, saa skulde jeg kun have Lidt med Bankierer at bestille — saa skulde jeg nok forsørge mig selv.“

„Ja, det vilde De naturligviis; men medens vi vente paa Fjendtlighedernes Begyndelse, skulle vi saa ikke kjøre en Kanetour?“

Der blev givet Ordre hertil, og hendes Pige kom ind med Mejsjetøj i alle mulige Skikkelser og en Hat med lange vajende Fjer. Nu overgik Kanen, med sine kostbare Tæpper, Sølvklokker, Kvaster og Heste med Topper, betydeligt enhver anden salzburgsk Kane i Ekjonbed; de, der sadde i den, bleve derfor mere fornøjede end overraskede ved at bemærke, at Folk standsede, for at see efter dem, idet de fore gjennem Gaderne og over Broen. De saae ikke de Mik, de Skuldertræk, de forættelige Smil eller simple Bink, som sendtes efter dem; med uferdulgt Velbehag og ufejlbar Haand styrede Polvak de utaalmodigt smysende Heste og det skrøbelige Kjøretøj hen over den frosne Sne, men var dog mere fornøjet end hans Ledsagerske, da de paa „Walser Felder“ indhentedes af det militaire Kanetog, som skulde til Baiern. Det syntes, som om alle Garnisonens Officerer vare komne ud, og enhver af dem hilste,

idet han kjørte forbi, med højtidelig Mine og smilende Dine, Rupert ikke undtagen, endog da han raabte:
 „Klokken Ti i det Seneste!“

Da de vare komne tilbage og Polyak stod i Begreb med at tage Afsked, bad Baronessen ham spise til Middag med hende. Uden et Øjeblik's Betænkning modtog han Indbydelsen, og det var klart nok, at han følte sig aldeles hjemme, da han kort efter sad lige overfor hende ved et lille Bord, i et lille Værelse, med et meget lille Middagsmaaltid for sig.

Tredie Capitel.

Da den Tid, Rupert havde bestemt, nærmede sig, blev Baronessen urolig, utilfreds og sulten, og lige i det Øjeblik, da Klokkeren slog Ti, ringede hun beftigt og forlangte Aftensmad. Hun fik god Tid til at spise den og kunde have siddet roligt og fordojet — som de fleste Læger saa ivrigt anbefale —, hvis hun ikke havde været hvileløs istedetfor rolig, hvilken Bane, da den kom af en virksom Mands forjæmte Uddannelse og fuldkommen Mangel paa Selskabsættelse af hvilket-sombest Elags, var en Plage for Enhver, der befandt sig omkring hende eller var afhængig af hende. Tjenestefolkene — endog de, der allerede vare listede tilfængs — maatte nu holde for. Een blev sendt med et Brev til Brev Postvakt, for at spørge, om Kandestogtet endnu ikke var kommet tilbage; Andre maatte holde Forhør over Skildvagterne ved de to Ind-

kjørsler til Byen fra den bairerske Side; atter Andre maatte holde Vagt ved aabne Vinduer, for at rapportere, naar de hørte Kaner nærme sig; selv gik hun op og ned ad Gulvet, ikke fordi hun led af Uro, men fordi hun aldeles gav sin Utaalmodighed og sit daarligere Lune Tøjlen.

I denne oprørte Tilstand afventede hun nu sin Neveys Tilbagekomst, og det var maaffke en beldig Omstændighed, at hans Pedsagere opholdt ham længe, for at sige Farvel og aflægge Bøster om at bestorme hans Qvarteer næste Sommer. Omfider vare de afsted, og Rupert sprang op ad Trapperne og forestillede sig selv for sin Tante som en fuldkommen Personification af godt Lune.

„Det er nogle prægtige Gutter, Officererne ber!“ udbrød han; „jeg har aldrig truffet paa et lystigere Kuld!“

„Du seer ud, som om Du havde været meer end lystig,“ bemærkede hans Tante.

„Saa lyver mit Udseende mig paa,“ svarede han, idet han saa smaat trak paa Skuldrene og dernæst bukkede sig ned for at lege med Hundene, saft bestemt paa ej at begynde en Samtale, som han hellere vilde have undgaaet.

„Har Du spijst til Aften?“ spurgte hun kort.

„Ja, Tak, for flere Timer siden.“

„Dg e . . . det var et muntert Bord, Du var ved . . . og Grev Glancek nød det fuldt saa vel som nogen af Eder?“

Nupert saae vist; han var sikker nok paa, at hans Tante ikke brod sig det Allermindste om hans Ven, og svarede derfor leende, at „Glancek havde været meget ovromt og uidentviul vilde føle sig overordentlig smigret, hvis han fik at vide, hvor artigt hun havde spurgt om ham.“

„Um . . . det lader til, at han fuldkomment har forbundet Tabet af sin Kone.“

„Nej, ingenlunde; han taler ideligt om hende og er, efter hvad han siger, neppe istand til at finde No-gen, som kan udfylde hendes Plads.“

„Dg dog maa han formodentlig gifte sig paany,“ sagde Baronessen; „det gjøre Enkemænd i Almindelighed, naar de have Børn.“

„Ja, maaskee gjør han det,“ sagde Nupert. „Derfom jeg havde vidst, at Du var nysgjerrig i saa Henseende, vilde jeg have spurgt ham derom.“

„Fy!“ udbrod Tanten utaalmodig; „han er et Menneske, jeg snarere synes ilde end godt om, men han har været en mønsterværdig Egtemand, siger man, og har vistnok anbefalet Dig at e . . . . Det er dog maaskee bedre at tale ligefrem og at sige strax, hvad jeg mener.“

„Ja, det vilde jeg gjerne have,“ sagde Rupert, og da han indsaae, at det ikke længer var muligt at slippe, tilføjede han: „Jeg er kommen tilbage, for at høre Alt, hvad Du har at sige mig, inden jeg tager bort.“

„Skal Du da endelig bort imorgen?“

„Ja.“

„Og Din Tante og Dine Cousiner, som kunne ventes hver Time?“

„Jeg beklager højlid at være ude af Stand til at fornye mit Bekjendskab med dem, men jeg kan ikke opsætte min Reise længer, og jeg skulde mene, at et Par Maaneder tidligere eller sildigere er baade dem og mig lige meget.“

„Jeg tænker imidlertid anderledes. Husker Du Dine Cousiner?“

„Neppe nok. Jeg har ikke seet dem i over tolv Aar — ikke siden Fyrstemødet i Aar, Du veed, da Melanie blev gift med Grev Falkenstein.“

„Ja; jeg husker nok, at vi maatte give dem Penge til at rejse derhen for, da En eller Anden havde foresnaakt Din Onkel, at Badene vilde være gavnlige for ham. Lægerne skulde aldrig ordinere Bade for Folk, der ikke have Haad til at betale dem.“

„Ja, men de vare gavnlige for ham,“ sagde Rupert. „Fra den Tid af var han munter og rask.“

„I etbvert Tilfælde kom Melanie ud af hans Hænder, førend hun fik Tid til at gjøre sig selv til en Daabe,“ sagde hans Tante; „men, for at vende tilbage til Dine Cousins Fernanda og Cyrilla, saa har Du aldrig sagt mig, hvilket Indtryk de gjorde paa Dig.“

„Slet intet,“ svarede Rupert leende; „de vare nogle rene Børn og gjorde ikke Andet end læse Lectier og øve sig paa Fortepiano fra Morgen til Aften. De maae være gyseligt dannede nu fortiden, mener jeg! Melanie gjorde imidlertid et ligesaa dybt Indtryk paa mig, som Du synes at ønske. Da hun blev gift med Falkenstein, var hun rigtignok den smukkeste Dame, jeg nogensinde har seet. Hun er endnu meget smuk og endnu den mest romantiske, poetiske . . . .“

„Hun er Forfatterinde,“ udbroed hans Tante, faldende ham i Talen — „Forfatterinde, og jeg hader Damer, som skrive Bøger. Jeg har slet ingen Forkjerlighed for at komme til at figurere paa Prent og vil derfor ikke have Noget at gjøre med hende. Hun har ingensinde taget mindste Hensyn til mig, siden hun blev gift; men jeg trænger ikke til hende, og hun synes ikke paa nogen Maade at trænge til mig, og

faa gaaer det lige op. Jeg er bange for, at de ikke ville finde sig tilfredsstillede ved at have Lov til at beboe en Deel af mit Huus; de, eller idetmindste deres Moder vil vente, at jeg gjør Noget for dem..."

"Ja, Du maa da visseelig," sagde Nupert med et forbavset Udseende, "have båret Hensigter af det Slags, dengang Du foreslog dem at komme hertil?"

"Du synes at glemme, Nupert, at Dit Tab vil staae i nøjagtigt Forhold til min Mundhaandethed."

"Her er ikke Tale om Mundhaandethed. Giv dem strax hvad min Onkel testamenterede dem."

"Nej, Sligt vil jeg dog ikke indlade mig paa; de have allerede faaet Nok af mig — desuden efterlod han dem det kun paa det Vilkaar, at de giftede sig med mit Samtykke."

"Na, i den Post vil der saamænd ingen Banse- lighed være, hvis Du ikke vrager Militaeretaten. Lad os see: der er for det Første Glance . . . . Ah, nu veed jeg, hvorfor Du spurgte saa nøje om ham — for det Første Glance og for det Andet Polvak! Pol er en prægtig lille Gut med huuslige Tilbøjeligheder og alt saadant Noget!" og Nupert lo lystigt, uden at lade sig forstyrre af sin Tantes rynkede Bryn.

"Du taler ret som om jeg var en gemeen Kob- lerske," udbrod hun forbitret.

„De fleste Kvinder,” sagde han, endnu leende, „have, troer jeg, Tilbøjelighed til at tage sig af deres ugifte Veninders huuslige Lykke, og jeg har Dig saa smaat mistænkt for allerede at have lagt Planer med Hensyn til begge Dine Niccer. Mit Raad til Dig er nu, at Du giver Afkald paa at gjøre Brug af Din Mundighed i et saa særdeles vigtiq Anliggende — sig til dem, at hvad deres Onkel har testamenteret dem, er deres, saa snart de ville gjøre Krav derpaa, og at Du giver dem Frihed til at gifte sig naar og med hvem de lyste.“

„Du taler letsindigt om en stor Pengesum, Rupert; imidlertid er det netop denne Sag, jeg ønskede at afhandle med Dig.“

„Du har da vistnok ikke tænkt, at jeg vilde prøve paa at faa Dig fra saadanne roesværdige Hensigter?“ spurgte Rupert smilende.

„Vi, til Du har hørt bele min Plan. Du veed, Din Onkels og mit høieste Onske altid har været, at Du engang i Tiden skulde kjøbe Adlerkron tilbage — det Sted, hvorfra vi vidiede vort Navn, og som Din Bedstefader saa taabeligt solgte, for at kunne kjøbe Actier i hine forbiistrede Kobberminer . . .“

„Som,” sagde Rupert, „have givet meget godt af sig og ere overordentlig meget mere indbringende end Adlerkron.“

„Han vilde ogsaa have solgt Windborst, dersom det havde staaet i hans Magt,“ udbrod Baronessen fortrydelig.

„Det var Jammerstade, at han ikke kunde,“ sagde Rupert, „da han i saa Tilfælde kunde have faaet Alderkron tilbage. Det gjør mig ondt, at det Sted er kommet ud af Familien.“

„Du taler Du fornuftigt. — Du vilde altsaa gjerne have Alderkron tilbage?“

„Ja, naturligviis; men Polinsky forlanger en faabelagtig Sum derfor nu.“

„Og Du har underbandlet med ham derom?“

„Ja; men da jeg fandt, at det gik langt over min Gyne, har jeg i Sinde at anvende min mindre Capital til et andet Kjob.“

„Nej, nej, Rupert; Alderkron gaar ikke over Din Gyne, dersom Du vil gjøre, hvad jeg forslaaer Dig. Jeg maa stræbe at bevare min Formue udeelt for Dig og med det Samme at gjøre Noget for disse Pigeboern. Jeg kan derfor ikke tænke mig nogen bedre Plan, end at Du gifter Dig med en af dem; Fernanda staaer for nær ved Din egen Alder, men Cyrilla er knapt atten Aar og tegnede, da jeg saae hende, til at blive meget net.“

Rupert havde ventet et Giftermaalsforslag og allerede i Tankerne mønstret hele sit kvindelige Bekjend-

skab; men hans Cousiner vare aldrig faldne ham ind, og skjendt han var bestemt paa at afflaae Forbindelsen, var han dog et Djeblik uforberedt paa Svar, og hans Tante vedblev med kjendelig Tilfredsbed: „Du seer, Rupert, Partiet er i enhver Henseende ønskeligt — Din Tante er ogsaa saadan en — en — meget værdig Dame og har gjort sig saa ubyre megen Umage med sine Dottres Opdragelse, at de maae være Alt, hvad en forstandig Mand kan ønske hos en Kone. Jeg vilde have foretrukket at lade Tingene gaae deres naturlige Gang, og dersom Du havde samtykket i at oppebie deres Komme, er det meget rimeligt, at Du selv havde faaet denne Plan i Sinde; men, for at være aldeles oprigtig imod Dig, saa har jeg en anden stærkere Bevæggrund, end jeg hidtil har tordet sige Dig, til ivrigt at anbefale Dig dette Giftermaal.“

Rupert saae i Bejret, men sagde Intet, og hun vedblev —

„Din saite Beslutning om at vende tilbage nordpaa imorgen har bestyrket mig i al min Frygt for, at Du omfider skal blive forledt til at gifte Dig med dette halvfranske Pigebarn — denne listige Virginie de Lindesmar, som man siger virkelig forsøgte paa at forgive sig selv i et Anfald af Fortvivlelse over Dig.“

Rupert sprang op fra sin Stol og udbrød for=

bittret: „Det er utaaleligt! Hvor kan De troe og gjentage saadan Snak, min Frue?“

„Hvad Du end siger, Rupert, saa laa der dog sikkert Noget til Grund for denne Historie: hendes Moder, som sagdes først at være kommen til og have staaet hende bi, blev forskrækket og neddysjede Sagen, saa godt hun kunde; men Virginie de Lindesmar prøvede aldeles sikkert paa at forgive sig selv en Nat efter et Bal, og man antog, at Du vilde gifte Dig med hende af Medlidenhed, skjøndt alle Menneker vare enige om, at Du ikke havde forpligtet Dig paa nogen- sombelst Maade. Jeg har, som Du seer, mine Correspondenter, og veed Mere om Dig, end Du troede.“

„Meer endnu, min Frue?“ spurgte Rupert med paatagen No.

„O, ja. En, som skrev til mig om Sagen, tilføjede, at Virginie havde tilstaaet, hun . . . .“

„Om Forladelse, at jeg afbryder Dig; men naar jeg forsikrer Dig, at jeg aldrig har tænkt paa at gifte mig hverken med hende eller . . . . eller . . . . med nogen Anden, i hele mit Liv . . . .“

„Man siger dog,“ vedblev Tanten at paastaae, „man siger, at der bestaaer et Slags betinget Overenskomst imellem Eder.“

„Da,“ svarede Rupert utaalmodigt, „modsig Be- retningerne hinanden i dette Punkt, thi man siger

ogsaa, at hun skal giftes eller allerede er bleven gift med en Fransmand — en Vicomte de Mubigny, og hun er efter al Sandsynlighed fortiden i Italien med ham, da han er attacheret ved et Gesandtskab der. Lad os idetmindste angaaende denne Sag undgaa Tvist."

„Jeg har aldrig kjendt Nogen, der var saa indtagen i Mysterier eller saa haardnakket med sine Hemmeligheder som Du, Rupert. Enhver Anden vilde strax have fortalt mig den sande Sammenhæng af den Sag, naar de vidste, at de kunde stole paa min Tavsshed."

„Men jeg har i Virkeligheden Intet at fortælle. Du veed, hvor intim jeg altid har været med de Lindesmarqs. Jeg legede med Virginie, da hun var Barn, og dansede og sang med hende, da hun blev ældre. Hvad kunde være naturligere? Naar det nu falder Folk ind at gifte os med hinanden, saa kan jeg ikke gjøre derfor. Du har vist levet længe nok i Verden til at vide, at slige Fortællinger tidt ere næsten uden al Grund."

„Saa Historierne om hendes Skinsuge og hendes Moders Intriquer ere ikke sande, og hun er aldrig kommen til Dine Bærelser forklædt som Student.... eller . . . ."

„Guds Død og Pine!" raabte Rupert, hvem nu al Taalmodighed forgik, „dette er for meget! Jeg har

sagt Dig, at hun er gift eller skal giftes, og da hun ingensinde paa nogen Maade kommer til at træde i Forhold til vor Familie, kan hun herefter ikke interessere Dig det Allermindste. Har Du ikke vigtigere Ting at afhandle med mig, saa maa jeg foreslaae at gaae tilfængs, da jeg rejser meget tidligt."

„Men Du har jo ikke givet mig noget Svar paa mit Forslag angaaende Din Cousine."

„Min Cousine? Cyrilla var det nok, Du sagde? Jeg . . . . e . . . . mener, at vi ere for nær beslaagtede."

„Na Snak, Rupert! Adlerkronerne og Waldenerne ere Eftfendebørn og have vedblevet at gifte sig indbyrdes i tre Generationer efter hverandre!"

„Jeg vil ikke gifte mig med min Cousine," sagde Rupert, idet han lagde Armene overkors og med et meget bestemt Blik lænede sig op til Kaffelovnen; „jeg betvivler ikke, at hun er meget smuk og meget dannet og Alt, hvad en forstandig Mand kan ønske, som Du med Rette bemærkede; men jeg er ikke forstandig nok til at tage en Kone efter Anbefaling, og maa og vil vælge selv."

„Din Kone vil ikke faae nogen misundelsesværdig Lod!" skreg hans Tante forbitret; „for et stridigere, hidsigere, afftyligere Menneske, end Du har været i det sidste Par Aar, er der ikke til!"

„Naar Du har den Mening om mig,“ sagde Rupert, noget opirret, „saa begriber jeg ikke, hvorledes Du kunde tænke paa at opoffre Din Niece saa barbarisk.“

„Min Niece maa gifte sig med hvem jeg lyster, og jeg vil paa ingen Maade ansee det for nødvendigt at raadspørge hendes Tilbejelighed i saa Henseende; det skulde gaae underligt til, om jeg ikke i det Ringeste kan styre **hende!** Du betragter Dig som uafhængig af mig og trodser min Myndighed uden mindste Hensyn; men endog **min** Taalmodighed kan faae Ende . . . . Driv det ikke for vidt med mig, Rupert . . . . min Hengivenhed for Dig er stor, men den har sine Grændser, og jeg siger Dig een Gang for alle, at dersom Du ikke samtykker i at gifte Dig med Cyrilla — saa — tilgiver jeg Dig aldrig — taler aldrig til Dig meer — og al Forbindelse mellem os vil blive forbiiaften!“

„Som De behager, min Frue.“

„Du vil altsaa ikke gifte Dig med hende?“ spurgte Tanten med en Nøst, der skjælvde af Forbittrelse.

„Nej — nej — bestemt ikke.“

„Da,“ skreg hun, idet hun rejste sig fra sin Stol og beftigt slog Alt tilside, hvormed hun kom i Berørelse, „da maa dette være vor sidste Sammenkomst. Da hele Din Udfærd er en systematisk Opposition imod

mine Ønsker, kan Du ikke vente, at jeg endnu skulde ansee Dig for min Søn eller betragte Dig som min Arving! Imorgen opsætter jeg et andet Testament, og jeg føler mig befriet fra Nødvendigheden af endog blot at nævne Dig deri."

"Jeg gad minde Dem om min Onkels Hensigter og Ønsker," raabte Rupert med gnistrende Øjne og blussende Ansigt, „og jeg gad prøve paa at bringe Dem til at indsee det Ufornuftige i Deres Forlangende, men — jeg er altfor glad over at slippe ud af min nuværende Trældom paa hvilket som helst Bilkkaar, og vær saa god at huske, at De selv har erklæret mig for fri, — givet mig Afsted. Taknemmelighed for min Onkels Velvillie, ikke egennyttige Betærgsgrunde, har hidtil bundet mig til Dem. Jeg beder Dem om for Fremtiden aldeles at glemme min Tilværelse."

Han skred ud af Værelset, idet han sagde det sidste Ord, og efterlod sin Tante i en Blanding af Forbavselse og Miseri. Da hun nu ikke længer holdtes i Afsæt af hans Nærværelse, gik hun op og ned af Gulvet med usikre Skridt og mumlede uforstaaelige Ord af grueligt Indhold. Efter et Kvarteerstids Forløb blev hun roligere, satte sig ned igjen og begyndte, medens hun utaalmodigt slog paa Armen af sin Stol, at overveje, at hun maaskee var gaaet for vidt. Hen-

des Trusel (thi Mere var det ej) om at gjøre ham arveløs, var bleven optagen paa en Maade, der bragte hende aldeles ud af sig selv, hun fortrod at have robet sin Plan saa overilet og saae klarlig, hvor uoverlagt hun havde handlet i at miste sin Fatning, dengang hun netop burde have været fattet. Lyden af Heste, der kom ind i Porten, fik hende til at springe op; hun følte sig overbevist om, at Rupert, hvor silde det end var, stod i Begreb med at forlade hendes Huus — maaskee for stedsse. Hun styrtede ind i det tilstødende Bærelse og ringede uafsladeligt paa den Klokke, hvis Lyd var Tegnet for hendes Pige til at komme ind, lige til denne viste sig.

„Hvad er det for en Støj ude paa Trapperne?“ spurgte hun.

„De bære Rejseskufferterne ned. Jeg har allerede sagt til dem, at de ikke maae gjøre saa megen Støj,“ sagde hun, idet hun sagte satte en Stol foran Toiletbordet og et Par Morgensko ved Siden af det.

„Hvor taabeligt at tage bort saatil dags! Gaa strax til Baron Adlerkron og sig ham, at jeg ønsker at tale med ham igjen — der var Noget, jeg glemte at underrette ham om. Sig ham . . . . nej . . . . gaa øjeblikkeligt,“ raabte hun, idet hun slog utaalmodigt med Haanden.

„Maaskee,“ mumlede hun, idet hun pressede sine Hænder sammen, „maaskee vil han vægre sig ved at komme til mig, og for en Pige, der er mig aldeles ligegyldig, har jeg maaskee mistet den Æneste af min Familie, jeg kunde sørge for, og hvis Stilling i Verden kunde give min Stilling Værdighed! Jeg burde have taget Hensyn til hans heftige Sind, og i ethvert Tilfælde kunde jeg da ikke vente, at han skulde tage sig en Kone uden at have seet hende!“

Hun lyttede bekymret, da Trin kom nær, og nu traadte Rupert ind, klædt i Pelsværk fra Top til Taa og øjensynligt i Begreb med at rejse.

Efter at have tilkæmpet sig nogen Fatning, begyndte hun bebrejdende: „Det undrer mig, Rupert, at Du ikke skammer Dig ved at lade en saadan Voldsomhed komme for Dagen. Du burde gjøre Dig Umage for at betvinge disse lidenskabelige Udbrud . . .“

„Jeg troede, det var Dig, der havde været oprørt,“ svarede han med et godmodigt Smil.

„Er det ikke Oprørselse, der bringer Dig til at begive Dig paa en Rejse saatil dags?, spurgte hun hastigt.

„Jeg holder meget af at rejse om Natten, og tilmed føler jeg, at jeg ikke har Mere at gjøre her, nu da jeg skal gjøres arveløs.“

„Hvilken Snak! Det sagde jeg blot, da jeg var

opirret — jeg mener misfornøjet — jeg har ikke noget Djeblik tænkt paa Eligt for Alvor!"

"Jeg veed ikke, hvad Du tænkte, men jeg hørte, hvad Du sagde, og for at forebygge en Gjentagelse af Optrinnet, giver jeg Afkald paa al Udsigt af ethvert Slags — Indholdet af Dit Testament skal jeg aldrig forstke efter. Handlesfrihed er mere værd end Alt, hvad Du kunde stjenke mig. Jeg vilde handle, som jeg gjør, om jeg end var fattig; hvor meget lettere kan jeg ikke gjøre det, da Din Formue i hele sit Omfang intetsombelst Værd har for mig."

"Intetsombelst Værd!"

"Nej; tbi, hvor vant jeg end er til Nigdom, har der dog ingensinde været Nogen, hvis personlige Fornødenheder vare saa saa, eller hvis Smag var saa jævn som min. Jeg er uafhængig i enhver Betydning af Ordet."

"Og, for at godtgjøre Din Uafhængighed, vil Du engang gifte Dig med en Dame uden baade Formue og Forbindelser!"

"Jeg har besluttet, under enhver Omstændighed ikke at gifte mig med Cyrilla; jeg begynder at føle et Slags Mishag mod hende, med Tiden vil det rimeligviis modnes til en respectabel Grad af Had."

"Nupert, Du kunde ægge en Helgen; det er

umuligt, at vide, om Du taler i Spøg eller for Alvor."

"Tro mig Tante, jeg har ingen Tilbøjelighed til at spøge over Giftermaal; enhver Nærmelse til det Æmne synes fordemt til at være en Kilde til Lede for mig. Jeg har undertiden en Følelse, som om jeg var forudbestemt til at blive ulykkelig i mit Balg eller med min Kone; men, for at undgaae det, har jeg besluttet ikke at gifte mig, førend jeg er rasende forelsket i En eller Anden paa enhver ønskelig Maade."

"O, Rupert, Intet kan være saa ønskeligt som det, jeg har foreslaaet; jeg kan ikke forstaae, at en Mand gjør Indvendinger, naar Alt kan ordnes saa tilfredsstillende."

"Kan Du ej?" sagde Rupert, halvt leende; „kanskøe vi dog ere tilbøjeligere til at gjøre Indvendinger end Kvinderne."

"J have dog ikke saa Meget at risere . . ."

"Have vi ej?" sagde han, idet han saae utaalmodigt hen imod Døren.

"Naa, naa, jeg skal ikke tale mere derom; men førend Du gaaer, maa Du love at glemme, hvad jeg nys sagde til Dig."

"Mener Du om Cyrilla?"

"Nej, jeg mener om mit Testament; men dersom Du vare vilde blive til imorgen . . ."

„Hvis jeg gjorde det, saa veed Du, at vi vilde komme til at spille Tiden med unyttig Beviisførelse.“

„Sig ligesaa godt strax, Rupert, at Du ikke agter at gifte Dig.“

„Nej, Sligt vil jeg dog ikke sige. Cyrilla er maaskee den Eneste, jeg føler afgjort Utilbøjelighed for.“

„Stridige Dreng!“

„Dreng!“ gjentog Rupert leende; „naa, det faaer at være, men lad mig saa ikke bære Mere om Koner og Giftermaal.“

„Dg . . . naar kan jeg vente at see Dig igjen?“

„Engang til næste Sommer . . . maa — see.“

„Dg dersom jeg imidlertid,“ sagde Tanten, „skulde finde Cyrilla . . . jeg mener, hvis jeg skulde ønske at see Dig i et Par Dage hos mig, vil Du da ikke komme?“

„Jo, naturligviis, dersom det lader sig gjøre; men forstaa mig vel: jeg vil ikke gifte mig med Cyrilla.“

„For jeg idetmindste stole paa, at Du vil adspørge mig, førend Du bestemmer Dig for nogen Anden?“

„Det kan jeg ikke love,“ sagde Rupert; „at adspørge, er halvt at bede om Naad, og det burde man

ikke gjøre uden at følge det; men Du skal faae det at vide saa betids, at vi kunne skjermysle om det i et Par Uger, — efter den Tids Forløb . . . .“

„Vil Du gjøre akkurat hvad Du selv finder for godt,“ afbrød Tanten ham; „jeg seer, at Du er uforbederlig.“

Rupert lo, tog Afsted og fløj ned ad Trapperne i den kolde Aften med et let Hjerte og med den Beslutning, at der skulde gaae mange Maaneder, inden han paany betraadte det Huus, han da forlod.

Fjerde Capitel.

Den næste Dag bragte de Rejsende, hvis Komme var imødeset med saa stor Spænding. Vare de indtrufne fireogtve Timer før, saa vilde de maaskee have faaet en anden Modtagelse; men nu følte Baronessen mere Fortrydelse end Fornøjelse, da hun stod ved Vinduet og med en Blanding af Optændthed og Gnavenbed saae den tungtbepakkede Lejevogn, hvori hendes Elægtninger havde tilbagelagt Rejsen, rulle langsomt ind under Husets kvælvede Port. Hun og Polyak havde moret sig med at see paa Sneestormen, der havde forbindret dem fra at kjøre i Kane og tjente ham som Undskyldning for at blive til Middag. Da han nu vendte sig om og begyndte hurtig at drikke sin Kaffe af, idet han naturligviis troede det nødvendigt at forlade hende, bemærkede hun skjodesløst: „De behøver ikke at baste; de ville neppe komme

op ad Trapperne i den første halve Time eller meer, og jeg føler ikke mindste Tilbøjelighed til at gaae til dem."

Imidlertid løb hendes Tjenestefolk uopfordrede ned ad Trapperne. Nogle af dem hjalp at læsse af Bognen, andre lukkede op i Bærelserne og begyndte at lægge i Kaffelovnen.

"Tag ikke Din Raabe af, kjære Moder, ellers kommer Du til at fryse," udbrød Fernanda, idet hun ilede hen imod sin Moder og søgte at opvarme hendes Hænder ved at gnide dem i sine egne, der vare ligesaa kolde og stive.

De saae sig omkring i Bærelset og gøs.

"Hvor skummelt her dog er! Hvor daarlige og ubyggelige forekomme disse Bærelser mig ikke!" udbrød Cyrilla nedslaaet. "O, hvilken Forandring! Dette er Hvælvinger, ikke Bærelser!"

"Opfæt Din Dom, til de ere blevne varme og vi have faaet Tid til at blive hjemme i dem," sagde hendes Moder, idet hun kastede et betydningsfuldt Blik hen imod sin Svigerindes Tjenestefolk. "Du danner Dig meget for hurtigt en Mening om Steder og Personer."

"Jeg troer ikke, at jeg nogensinde kommer til at føle mig hjemme her eller bliver varm igjen," tilføjede hun usforstyrret, medens hun tog sin Hat af og

strøg et Væld af lange rige Loffer tilbage, hvorved et lykkeligt Ansigt i al den tidligste Ungdoms uendelige Skjønhed kom tilsyne; derpaa gjorde hun pludseligt den Bemærkning, at hendes Moder saae meget alvorlig ud, knælede halvt i Spøg, halvt for Alvor ned paa en Skammel ved Siden af hende, tog een af hendes Hænder i begge sine og saae tavst til ved Indbringelsen og den deelvijs Udpackning af nogle militairagtige Kuffetter, paa hvilke Tiden næsten havde udslettet de Bogstaver og Tal, der i adskillige Aar havde sikket dem en Plads paa et udmærket Regiments Pagaarvogne. Den rolige Ligegyldighed, alle Tre robede for smaa Ubekvemmeligheder, og den Omstændighed, at der i Kasserne kun fandtes, hvad der var ligesom nødvendigt, tydede stærkere end alle Ord paa, at Gjernerne havde rejst længe og langt. Dette havde ogsaa virkelig været Tilfældet i en ikke almindelig Grad; thi Baronesse Carl Adlerskron havde ingen- sinde ladet sig bevæge til at skilles fra sine Døtre, hverken ved at sende dem i Skole eller ved at lade dem komme til Slægtinger, hvis Liv var roligere end hendes eget. De havde derfor tilligemed hende ledsaget deres Fader, saalænge han levede, og siden havde Moderens Helbredstilstand gjort det nødvendigt for dem ideligt at drage omkring i det sydlige Frankrig og Italien. Den Indgetogenhed, der menes at være

nødvendig ved Opdragelsen, kjendte de Intet til; allerede som Børn havde begge Søstrene været ude i Samfundet, — det var blevet til en Bane, en anden Natur hos dem, og dog var Cyrilla med sit utvungne Væsen og sit efterhaanden tilegnede Kjendskab til Selskabslivet ligesaa lidet verdslig og fuldkommen saa uskyldig som nogen undseelig Pige, der nylig er kommen tilbage til sine Forældre, efter i et „Pensionnat“ eller en „Anstalt“, hvor Vinduerne vare vel forsynede med Jaloufier og Spadserehaven med høje Mure, at have tilbragt otte eller ti Aar med at lære at tale Fransk og sye Broderi.

Da deres Tantes Tjenestefolk vare borte, begyndte Fernanda at hjælpe den gammelagtige Sveitserpige med at pakke ud, medens Cyrilla først gik og derpaa dandsede rundt i Værelset. „Møblementet her,“ sagde hun overgivent, „skal ikke dæmpe vore Stemmer, naar vi synge, eller hindre vore Bevægelser, naar vi dandse.“

„Tante har,“ bemærkede Fernanda leende, „temmelig strengt holdt sig til vor Begjæring om at undgaae Befestning, maa jeg sige; vi maae strax have en anden Sopha, for at Moder kan faae sin Middagssovn. Jeg haaber, at Kaffelovnen begynder at blive varm.“

Cyrilla gik hen til den, — ikke den bitterste Varme havde hidtil kunnet trænge ud igjennem den forældede Muursteensmasse, der udfyldte et heelt stor Hjørne af

Bærelset og naaede lige op til Loftet. „Man skulde virkelig ikke troe,“ sagde hun, idet hun satte sine Hænder paa adskillige Steder, hvor Varmen snarest kunde trænge igjennem, — „man skulde sandelig ikke troe, at Tantes flinke Tjenestepige havde proppet et halvt Træ ind i dens gabende Svælg.“

„Disse Bærelser,“ sagde Fernanda, „have da vistnok været bestemte til en Portner, der fik en uendelig Mængde Brænde leveret; vi blive nødte til at bruge det Halve af vore Indkomster til at kjøbe Brændsel for.“

„Mine kjære Piger,“ sagde deres Moder, „I synes at glemme, at vi have Bærelserne frit. Lad os nu ikke skjende paa Kaffelovnen, men give den Tid til at opvarme Bærelset, imedens vi gaae op til Eders Tante, der synes at vente paa, at vi skulle hilse paa hende.“

De fulgte hende i Tavshed, idet hun gik op ad Trapperne, medens Fernanda søgte, saa godt hun kunde, at ordne sin Kjole og glatte sit noget tilpustede Haar. Hun havde en pünlig Bevidsthed om det Ubetydelige i sit Ydre, vidste godt, at hendes Haar ikke af sig selv vilde falde i maleriske Bølger og Loffer saaledes som Cyrillas — vidste ogsaa, at hendes Træk vare uregelmæssige, og at Fregner vanheldede hendes Ansigts rødmissede Hud — og glemte ingensinde, at hendes

Figur, lille og spinkel som den var, aldeles intet Tiltrækkende havde. Den tidlige Kundskab, hun havde faaet om disse Ufuldkommenheder, havde troligt understøttet Moderens Bestræbelser for at bringe den i Glemme ved forskellige Færdigheder. Uden afgjort Talent eller engang stor Forkjerlighed for nogen Kunst, var hun ved sin Udboldenbed kommen til at spille godt, male correct og dandse fortræffeligt.

Brev Ivan Polvak var ifærd med at forlade Baronessens Bærelser, da de gik derind; han traadte tilside, for at lade dem komme forbi, og medens de knapt saae ham, stod han opmærksomt og undersøgte de tre Personer, om hvem han nys havde hørt saa Meget, og med hvis Alder, Sædvaner, Haab, Frygt og Udfigter han var saa fuldstændigt bekendt. At de efterhaanden nærmede sig Dagligstuen, erfarede de af de bjeffende Hunde, — de bleve formeligt meldte ligesom andre Gjester, skjendt med en Døst, der paa Grund af Støjen i Bærelset var ubørlig, — og der forløb flere Minuter, inden de vare i Stand til at høre det Par Velkomstord, Baronessen fremmumiede. Koldt var det Kys og forskende det Djekast, hver af Dicerne fik, og Fernandas Læber lukkede sig strengt, medens Cyrillas Dine fyldtes med Taarer, da de saae deres Moder kæmpe forgjæves for at skjule sin For-

trydelse over en Modtagelse, der var saa forstjellig fra den, hun havde ventet.

„J have været længe undervejs — Med, Josie — Minkerl, Minkerl . . . . hvor kan J være saa uartige! — Jeg . . . . e . . . . ventede Eder for nogle Dage siden.“

„Bejret var haardt, og jeg var upasselig.“

„Det er en frygtelig Plage at være saa svag. Jeg haaber forvist, at Salzburg skal være sundt for Dig. Der er Ingenting, jeg frygter saa meget for, som at være i Nærheden af Nogen, der bestandigt stranter, det er saa grumme nedslaaende, og man kan jo dog ingen Hjælp yde!“

„Du taler ligesom alle Folk, der ikke vide, hvad Sygdom er,“ svarede hendes Erikerinde med nogen Bitterhed; „af mig skal Du idetmindste ikke høre Noget derom, og mine Børn ere usædvanligt raske.“

Baronessen fæstede sine Djne paa Cyrilla og sagde: „Det er en ægte Adlerkron; de have allesammen lyst Haar i naturlige Krøller, og blaae Djne: hendes Djne ere mørkere end Ruperts — hvor gammel er hun?“

„Syttten Aar.“

„Og Fernanda?“

„Treoogtyve!“

„Hvor maa Du dog takke Vorberre, at han har

taget de andre To til sig! Hvad vilde Du nu have gjort med fire Døttre?"

„Jeg kan aldrig Andet end sørge over at have mistet mine Børn," svarede hendes Svigerinde bestemt. „Hvis Gud havde villet lade mig beholde dem, saa havde han sørget for dem med. Jeg har altid lagt Mærke til, at det gaaer store Familier vel her i Verden."

„Hm! Og hvad har Du i Sinde med disse To?"

„Jeg haaber, med Din Bistand at see dem lykkeligt gifte engang."

„Det vil sige, Du har bragt dem hertil paa Speculation og lært dem at tænke fornuftigt over Mænd og Giftermaal? Deri har Du gjort ret."

„Jeg haaber at have formaaet at holde den rette Middelvej," sagde hendes Svigerinde med et lille Anstrøg af Ironi. „Jeg troer at kunne indestaae for, at mine Døttre ikke ere ufornuftige i deres Forventninger."

„Saa meget desto bedre; det vilde være urimeligt, hvis de gjorde Fordring paa Det til at vælge. Du vil indrømme, at dersom denne Det nogensinde har tilkommet Noget, saa er det mig, og dog gistede jeg mig med den Mand, min Fader foreslog; og hvis Gottfried havde været gammel istedetfor ung, styg iste-

detfor smuk, saa havde jeg dog ægtet ham. Kjerlighed havde slet Intet med den Sag at gjøre!!“

„Jeg busker nok at have hørt noget Saadant,“ sagde hendes Svigerinde; „men mine Døttre ere endnu uvidende om Begivenheder, der foregik, inden de bleve fødte, og som paa ingen Maade vedrøre dem.“

„Na,“ sagde Baronessen, „jeg tænkte, Du havde fortalt dem den virkelige Sammenbæng, naar I talte om mig. Jeg indseer ikke, hvorfor de ikke skulde have at vide, at deres Onkel Gottfried valgte mig, fordi han manglede Capital til sine Speculationer — maa- skee ogsaa fordi jeg var den smukkeste Dame blandt hans Bekjendte — og at jeg giftede mig med ham, for . . . for at . . . søje min Fader.“

„Og,“ sagde hendes Svigerinde smilende, „for at straffe en vis anden Person, som Du var blevet uenig med.“

Baronessen ophørte at lege med sine Hunde. Hun stødte endog Minkelt barsk fra sig, idet hun svarede: „Ja, netop; jeg havde ikke Lyst til, at Verden skulde ansee mig for fortabt. Waldenerne ere for stolte til at finde sig i at blive beklagede.“

„Jeg troer,“ sagde hendes Svigerinde smilende, „jeg troer, at Du er bleven langt mere misundt end beklaget. Dit Liv har været en Række af lykkelige Begivenheder; Udfaldet af alle Din Mand's Speculationer

overtraf hans mest sanguinske Forventninger; Du har haft Helbred og Rigdom og er bleven feteret for Din Stjænhed. Hvad kan en Kvinde ønske sig mere i denne Verden?"

„Børn, som kunde arve min Rigdom — Børn, som jeg kunde være stolt af, naar jeg bliver gammel!“

„Ja, det glemte jeg rigtignok — og Børn ere dog saadan en Kilde til Deeltagelse hele Ens Liv igjennem, og saadan en Trost paa Ens gamle Dage — især Døttre.“

„Jeg brøder mig ikke om Døttre,“ svarede Baronessen; „nej, en Søn kunde jeg have ønsket mig. Du veed naturligtviis,“ tilføjede hun, „at jeg efter Gottfrieds Ønske har adopteret Din Neeve Rupert?“

Hendes Svigerinde nikkede; der paafølgte en lang Tavshed, som brødes af den Sidste, idet hun med lidt tvungen Røst spurgte, „hvorledes Rupert havde været sig — det var saa længe siden hun havde seet ham.“

„Han er Alt, hvad man kan forlange — munter, smuk, net — en Smule paastaelig sommetider; men Hver har sine Fejl. Imedens jeg busker det — jeg har noget Vigtigt at tale med Dig om den første Gang vi ere alene med hinanden — maaskee i aften, naar de Unge ere gaaede tilsængs . . .“

Men paa dette Bink rejste de Unge sig — glade

over den tilbudne Lejlighed til at slippe bort — ba-
 stigt op fra deres Stole, og uagtet Santens Indbydelse
 til at blive til Aften og Forsikringer om, at de reent
 havde misforstaaet hende, forlode de begge Bærelset.

Samtalen imellem de To, der bleve tilbage, drejede
 sig, som man kan tænke, om Giftermaalet mellem Rupert
 og Cyrilla. Baronessen erkjendte den Uforsigtighed, hvori
 hun havde gjort sig skyldig ved at have benvendt sig til
 den Første, inden han havde seet sin Cousine, og skjøndt
 hun ikke ansaae den Sidstes Tilbøjelighed for at være af
 ringeste Betydning, saa var hun dog enig med sin Sviger-
 inde i den Mening, at Cyrilla skulde holdes i Uvidenbed
 om Planen, indtil Rupert havde seet hende og fundet
 Behag i hende. Hun talte derpaa i oprigtigt beundrende
 Udtryk om hendes Udvertes — betvivlede ikke, at begge
 Pigebornene havde faaet en udmærket Opdragelse, og
 bragte, fort saat, ved at rose sin Svigerindes Børn, denne
 til at glemme den kolde Modtagelse og den uforklarlige
 Uvgerlighed, som vare traadte saa tydeligt frem, strax
 da de saaes. Det villige Samtykke til alle hendes Pla-
 ner satte hende i godt Lune. Uden at brude sig det
 Mindste om den stakkets Tilrejsendes trætte Dje, op-
 holdt hun hende derfor med en Forhandling om de samme
 Gjenstande lige til Midnat, og heller ikke engang da vilde
 hun havde tilladt sin Svigerinde at brude op, dersom
 denne ikke havde erklæret, at hun i det Ringeste maatte

forviſſe ſig om, at Fernanda var gaaet tilſengs. „Fernanda tillader ikke, at nogen Anden end hun klæder mig af, ſaa tale vi nemlig om vore ſmaa huuslige Anliggender — hun forſtaaer udmærket godt at holde Huus.“

„Det er Skade, at hun er ſaa . . . grumme . . . ubetydelig,“ ſagde Baroneſſen; „men derſom hun er elſt-
værdig, dannet og ſparſommelig, nu, — ſaa vilde man jo ſlet ikke betænke ſig paa at have hende hjemme — Alle kunne ikke blive gifte i denne Verden, veed man nok! Bent et Øjeblik, jeg vil give Dig en Hovednøgle til Dine Bærelſer, ſaa Du kan komme ind uden at ringe paa. God Nat!“

Baroneſſe Carl tog Nøglen, gif langſomt ned ad Trapperne og traadte ind i ſine Bærelſer, uden at det hortes af hendes ældſte Datter, hvem hun, ſom hun havde ventet, traf i Dagligſtuen; men den ſtakkels Pige var falden haardt i Søvn, medens hun ſad aldeles oprejst i Stolen, en lille Lampe brændte ſvagt paa Bordet ved Siden af hende, og hendes Haand omfattede Nøglen, hvormed hun vilde have lukket ſin Moder ind.

„Jeg troer, jeg har ſovet,“ udbrod hun, idet hun foer op. „Maatte Du vente længe? hvem lukkede op for Dig?“

„Din Tante har givet mig en Nøgle, og derſom hun herefter opholder mig ſaa længe, maa Du love mig at gaae tilſengs.“

„Hvad i al Verden kan have bevæget Dig til at blive saalænge sammen med den ubehagelige Dame?“ spurgte Fernanda, medens hun hjalp sin Moder at klæde sig af.

Der opstod en Pause. Moderen betænkte sig paa, om hun skulde betroee sin Datter hele Svigerindens Plan eller ej. Den Bane, hun paa det sidste Par Aar havde faaet til at tage Fernanda med paa Maad ved enhver Lejlighed, beholdt Overvægt; hun fortalte uden ringeste Forbehold Alt, hvad der var blevet sagt, og tilføiede, at hun var fortroligere med Tanken om en saadan Forbindelse, end hendes Svigerinde syntes at antage: det var saa tidt blevet foreslaaet af deres Onkel Gottfried, da de endnu vare rene Børn, som en god Maade at forsørge Cyrilla og sikkre Rupert en passende Kone paa.

„Derksom Du blot kunde komme til Kundskab om, hvad for et Slags Mand der er blevet af ham!“ bemærkede Fernanda tankefuld. „Jeg kan blot huske, at da han besøgte os i Aar, var han en høj, lysbaaret Dreng med et forfærdelig stift Sind.“

„Det vilde være et særdeles ønskeligt Giftermaal,“ sagde Moderen grundende, „i enhver Hensende ønskeligt — Formue, Slægtskab, Alder, netop som vi maae attraae det! Din Tante,“ tilføiede hun, idet hun saae ivejret med et Smil, „syntes med Glid at skve endog den fjerneste Hentydning til Din Onkel Gottfrieds Testa-

ment, men dette har naturligviis haft Indflydelse paa hende ved denne Lejlighed — Rupert vilde aldrig tænke paa at begjære Cyrillas lille Formue!"

„Holder Du det for muligt," spurgte Fernanda, „at de femtusind Frederiksdorer kunde have bevæget hende til at lægge denne Plan?"

„Aldeles vist, aldeles utvivlsomt, og Du maa have Dine Øjne henvendte paa En, som idetmindste vil vente, indtil hun er død; paa anden Maade vil hun aldrig give sit Minde til, at Du gifter Dig. Det er et stort Held, at hun har valgt Rupert til Cyrilla, og det er hendes ramme Alvor, thi hun var meget opbragt paa ham, fordi han vægrede sig ved at blive her og ikke vilde indlade sig paa at ægte hende strax. Jeg dadler ham slet ikke derfor; jeg troer, at han gjorde fuldkommen ret!"

„Og forestil Dig nu," sagde Fernanda, „hans Overraskelse, naar han seer hende, — tænk blot, hvor han maa blive forelsket i hende, naar han lærer hende at kjende!"

Samtalen vedvarede længe i samme Tone og endte med den fælleds Beslutning, at det vilde være tilraadeligt ikke alene at holde Cyrilla i fuldkommen Uvidenbed om deres Forhaabninger og Forventninger, men jely, om muligt, at undgaae endog blot at nærne Ruperts Navn i hendes Nærværelse.

Femte Capitel.

Alderkrons eller, som vor første Bekjendte, Baronessen, helst vilde have dem kaldte, Carl Alderkrons havde kun været kort bosatte i Salzburg, da de modtog et Brev fra Grevinde Falkenstein, som meldte hende til et øjeblikkeligt Besøg og sagde, at hun længtes efter at see sin Stedmoder og sine Søstre igjen efter saa mange Aars Adskillelse. Hvis den Første ikke havde Noget derimod, saa vilde hun tage Cyrilla hjem med sig; hun vidste, at Fernanda var uundværlig til sin Moders Pleje, ellers vilde hun have bedt om at faae dem begge med, o. s. v. o. s. v. o. s. v.

„Hvor det er net af Melanie at skrive saa snart og at tilbyde, at hun selv vil komme efter mig paa denne Tid af Aaret,“ sagde Cyrilla. „Du vil da tillade mig at tage bort?“

„Ja — det tænker jeg — efter al Sandsynlighed — men jeg maa først gjøre et Besøg hos Din Tante og høre, hvad hun siger.“

„Min Tante!“ gjentog Cyrilla med et forbavset Blik. „Hun kan ikke have Noget derimod, og hvis hun har nogen Tilbøjelighed til at befale eller herske over os, saa haaber jeg, at Du ikke tillader det — Dit Samtykke er nok for mig.“

Hendes Moder og Søster skiftede Djekest, og den Første sagde roligt: „Jeg holder det alligevel for bedre at spørge om hendes Mening. Vil Du gaac med mig?“

„Nej, Tak. Jeg kan ikke udstaae disse affkylige Hunde, og desuden troer jeg, at jeg snarere synes ilde end godt om Tante.“

„Du maa ikke synes ilde om hende; hun mener det i Grunden godt og interesserer sig for Dig.“

„Det kan gjerne være; men det er umuligt at fremtvinge Hengivenhed, og mine Følelser for hende have megen Lighed med Modbydelighed. Spørg Fernanda, om hun holder Tante for elskværdig.“

Fernanda rystede paa Hovedet og bøjede sig ned over sit Arbejde.

„Maa jeg skrive Svar til Melanie?“

„Ikke førend jeg kommer igjen,“ svarede hendes Moder med et lille bestemt Nix, som Cyrilla forstod

saa godt, at hun endog nu da Døren luffede sig imellem dem, betvang det Udtryk af Fortrydelse, der steg op til hendes Læber, og i Tavshed vedblev med sin Sysjel, at skizzere Phantasibilleder af sin Søster Melanie, medens hun oppebjede Conferensens Tilendebbringelse. Det varede længere, end nogen af dem havde ventet, tvi hendes Moder stodte paa en Modstand, der var ligesaa bestig som uventet. Baronessen vilde ikke børe Noget om, at Cyrilla forlod Salzburg — hvor kunde hendes Svigerinde falde paa en saa urimelig Tanke? eller hvor kunde noget fornuftigt Menneske indbilde sig, at Indførelse i Selskabet i en saadan lille Provindskjøbsted som Erfort paa nogen Maade kunde fremme deres Planer i Henseende til hendes Giftermaal? Det vilde være en anden Sag, hvis Rupert og hans Regiment laae i Garnison der, men dertil var der ingen Udsigt i det næste Par Aar. Jo mindre Cyrilla i Mellemtiden saaes og kjendtes, desbedre: Folk begyndte allerede at lægge mere Mærke til hende, end godt var!

Klogskaben beholdt Overbaand, og Baronesse Carl gav efter; men hun strøede Sukker paa Budskabet for Cyrilla ved at sige, at hendes Tante efter al Rimelighed vilde skifte Sind i Lobet af et Par Maaneder, og at man blot behøvede at bede Melanie

om at vente med sit Besøg og opsætte sin Rejse en kort Tid.

Samme Dag skrev Baronessen et Brev til Nubert, der begyndte med Anmodninger om og endte med Befalinger til ufortøvet at vende tilbage til Salzburg — hans Tante Sophie var rede til at modtage ham som en Søn, og Cyrilla var Alt, hvad den kræsneste blandt Mænd kunde ønske sig.

Nubert lod hende ikke forblive længe i Uvisshed; hans Svar indtraf med omgaaende Post

„Det glædede ham at høre, at hans Cousine var saa henrivende — han holdt meget af at have smukke Cousiner. Med Hensyn til Giftermaalscapitlet vare hans Tanker uforandrede; Ingen skulde paatvinge ham en Kone. Hvad det vedkom at vende tilbage til Salzburg, saa var det for Dieblirket umuligt; han kunde i nogen Tid ikke anholde om Permission, og naar han gjorde det, da vilde det blive, for at begive sig til Erfort, hvor han haabede at skulle være i Maj Maaned i den Hensigt at afkjøbe Fyrst N. en Ejendom, „Freiland“ kaldet. Melanie og Falkenstein havde skrevet ham til derom og sagt, at den kun laa et Par Miil fra Byen, var godt betænkst med Wildt og affurat saadant et Stykke Gods, som han havde søgt at faae.“

Baronessen var nu fuldkomment overbevist om, at

den eneste Mulighed for at bringe Rupert og Cyrilla sammen, vilde være at sende den Sidste til Erfort. Da derfor Melanie skrev tilbage, at hun vilde opsætte sin Rejse til Salzburg indtil Februar Maaned, og at hun vilde bringe sin Søster til Berlin og forestille hende ved Hoffet, førend de toge til Erfort, blev der ikke gjort flere Vanskeligheder. Dog bemærkede Baronessen, at „hun haabede, Melanie var fast nok til at vaage over et saadant Pigebarn som Cyrilla!“

„Cyrilla er fastere, end Du troer.“

„Hun er imidlertid meget ung,“ vedblev Baronessen, „og saa smuk, at hun vil faae Lejlighed nok til at fare vild.“

„Jeg frygter ingensombelsk Fare, maa jeg sige.“

„Ja, men jeg gjør det. Melanie er altfor fuld af Følsomhed og Poesi til at bemærke, hvad der foregaaer omkring hende. Jeg hørte forleden, at hun troer paa Spøgelsier og dyrist Magnetisme og alt Slags Præk.“

„Det vil imidlertid ikke gjøre hendes Huus til noget farligt Sted for Cyrilla. I de Aar, vi have været fra hinanden, har jeg bestandig hørt til hende gjennem nogle af mine egne Venner og Frænder, som hun staaer i nøje Forhold til. Strax da blev hun gift, tilstaaer jeg gjerne, at jeg var urolig for hende; men Eiterretningerne have været tilfredsstillende i en-

hver Henseende, og hun har blot endnu nogle faa romantiske Nykker, der kun give sig Lust i Ord; tilmed er Grev Falkenstein en saa saft, fornuftig Familiefader, at jeg ikke kan ønske Cyrilla nogen bedre Beskytter end ham."

"Maaskee, dersom han vilde gjøre sig den Ulejlighed . . . . men han lever i sine Embedsforretninger og Studeringer, og ruger fra Morgen til Aften over Papiere og Protokoller, som om han var første Minister og ikke Præsident i en Provindsregjering."

"Man har fortalt mig, at han har en stor Mængde Forretninger at tage Vare paa," — sagde Baronesse Carl, idet hun rejste sig for at sige Farvel; men han overfluer og bestyrer sit Huus ligesaa ypperligt, som han forestaaer det District, der er betroet til hans Omsorg."

"Saa har Du maaskee i Sinde at skrive til ham om Rupert?"

"Nej, ingenlunde; men dersom Du mener, at vi bør give Melanie en Forklaring eller Cyrilla et Bink . . . ."

"Nej, det er bedst slet Intet at sige," udbrød Baronessen hurtigt. „Jeg vilde give Meget til, at jeg aldrig havde nævnt Cyrilla for Rupert! Der er al Sandsynlighed for, at det, jeg har sagt, vil bringe ham til ikke at stjenke hende et Øjekast."

Baronesse Carl smilede vantro.

„O, Du kjender ikke hans Oppositionsaand! men det nytter slet ikke at tale mere derom; lad os haabe det Bedste, og glem ikke, at jeg venter Eder alle til Kaffe imorgen. Vi maae tale om Carnevalet og overveje, om det er tilraadeligt, at Cyrilla gaaer i Selskab her, eller ej.“

Spørgsmaalet afgjordes til Cyrillas Tilfredshed; hun fik Lov til at more sig i den Alder, da Morstaben ikke forvirres af Grindringer om Fortiden eller Bekymring for Fremtiden.

Da Carnevalet begyndte. Carnevalet! dette Ord, som til uberejste engelske Dren kun bringer nogle usikre Forestillinger om Maskerader og Formummelser, men det katolske Europas Indbyggere utallige Forlystelser, paa hvilke man sætter saa meget større Pris, som de ere indskrænkede til Tiden mellem 12te Januar og Fastelavns Tirsdag. Hvor tidt opkastes ej det Spørgsmaal: „Saae vi et kort eller et langt Carneval?“ Hvor tidt raadspørges ej de nye Almanakker, og naar Ugerne kun ere saa, hvor snart følge da Ballerne paa hverandre; hvor megen Fryd (Morstaben, skulde vi maaskee sige) er der da ej samlet i det begrændsede Tidsrum! Hver Samfundsklasse har sine Baller, lige fra Hoffet og ned til det allerringeste Slags Tjenestetvende. Dands er i Tydskland en Lidenskab, som gjennestrømmer alle Klasser i samme Grad — i andre Henseender have de kun Lidt

tilfældeds og blande sig sjældent mellem hverandre. Handel har ikke tidt sat Tydskere istand til at opdyngge umaadelige Rigdomme, og selv om Folk af Borgerklassen kom i Besiddelse af overordenlig Rigdom, saa vilde det dog ej bære dem op over deres oprindelige Egbære, saa skarp er den Grændselinie, der drages af Fødselen og styrkes af Fordommen.

I England . . . . dog nej; vi ville ikke sige, hvad Rigdom der kan bevirke. Tyttigere Penne have alt beskrevet den rige Parvenu's Fremgang — hans næsten sikke Dphøjelse uagtet sin Mangel paa Alt, hvad der giver Respect, undtagen netop Rigdom. Vi maae imidlertid igjen huske, at Talent og aandelig Udmærkelse af ethvert Slags i England sætter den som besidder den, i Stand til at naae maaskee endnu hurtigere, og sikkert nok bebageligere, op ad Samfundsstigen, medens begge Dele ere lige magtesløse i Tydskland. Der bestemme Fødselen og Stamtavlen saa afgjort Livsstillingen, at det er en ybuisst Umulighed at forandre den, ligesaa vist som Ingen kan give sig andre Forældre eller Forfædre end dem, fra hvem de stamme, og da Mangfoldigheden af den Klasse, som kaldes adelig, sædvanligviis gjør det muligt for den at gifte sig indbyrdes, vedligeholdes denne Kasteaand med en Strengbed, der kun staaer lidt tilbage for den indiske. Den lave Kaste (den ikkeadelige) er meget tidt Be-

andreret eller Tilbedere af den høje Kaste (de Adelige); Mange ønske ogsaa at høre til den — Noget, som opbringes over den uoverstigelige Eranke, deres Urygterrigbed støder paa, bade og latterliggjøre vele Aristokratiet, medens Andre, mere fornustige Folk, ere tilfredse med deres borgerlige Stand og betragte de Adelige som en Klasse for sig, der har sine egne Ideer, Sædvaner og Mytter, til hvilke de have en arvelig Piet, som det ikke er værd at bestride. En „Adelsmand“ i Tyskland, lige meget hvor fattig han er, eller hvor ringe hans Livsstilling er, opgiver aldrig den Tanke: „Jeg er en Adelsmand“, og denne Idee bringer ham til at see ned paa den rigeste og lykkeligste Borger med en stolt Selvtilfredsbed, der vilde være aldeles ubegribelig for en Engelskmand.

Adelens Forrettigheder ere nemlig blevne stærkt og retsfærdigt beslaagne; nogle staaer der imidlertid endnu tilbage, og blandt dem een, der ej betragtes som saadan i England — Detten til at forestilles ved Hoffet og indfinde sig der. Denne Forret, der paa saa Undtagelser nær besiddes udelukkende af den, gjøres der særdeles almindeligt Brug af, skjøndt Mange sætte mere Pris paa den som udvortes og sunligt Tegn paa Adelskab end som Middel til at vise deres Levalitet; men da det i alle Samfund er en Bestræbelse hos nogle saa Mennesker at hæve sig op over deres Niveau, med

hvem de staae paa lige Trin, og man seer denne Tilbøjelighed stærkt udviklet — som Phrenologerne vilde sige — der hvor Damerne staae for Styret, saa er der i selve den privilegerede Klasses selskabelige Samkvem velbekjendte Skjelnemærker og Grader, af hvilke den mest omfattende og almindeligste er den, som kaldes *La Haute Volée*. *Mistress Trollope* omtaler i sit underholdende Værk: „*Vienna and the Austrians*“ (Wien og Østerrigerne) *la crème* og *crème de la crème* som yderligere Skjelnemærker, der bruges i Wien; at mange andre Hovedstæder bige efter den samme udmærkede Nøjagtighed i Classificationen af deres „første Selskab,“ er ingen Tvivl underkastet, og dersom de komme tilfjort, saa er det ikke af Mangel paa god Villie, men af Mangel paa Antal. Denne Bestræbelse er lagt for Dagen, og lægges for Dagen, i mindre og grumme småa Byer; men hvor kun nogle faa Individder indbilde sig at være *crème*, er deres numeriske Styrke ej tilstrækkelig til at sætte deres Fordringer igjennem eller gjøre det muligt for dem at afgrændse sig aldeles. For at faae deres Bærelser fyldte, ere de underkastede den Nødvendighed, til deres Baller og *Soirées* at indbyde dem, der bestedent nøjes med *Mar- net Haute Volée*, og som af samme Grund er nødte til at uforbeholdent at blande sig mellem den besbesjgende Adels.

At der i Salzburg var en Haute Volée, var ikke til at spørge om — og den var saa meget mere tyrannisk, som der ikke var noget Hof, der ved sin højere, udjævnende Stilling kunde sætte en Dæmper paa dens Hovmod. Baronessen var et af dens Medlemmer, skjøndt ikke det, der nød mest Uresfugt iblandt dem; men selve de, der talte ringeagtende om hendes tidligere og nuværende Udfærd, og som uforbeholdent latterliggjorde hendes slet belyste Balsal og spæcsommelige Aftensmaaltider, torde ej sætte sig op mod hendes Herredømme. Hun var, og havde bele sit Liv igjennem været, hvad der kaldes fashionable, og der var ingen Nimmeligbed for, at hun vilde miste denne misundelsesværdige Udførelse til at komme i Betragtning, da hun havde baade Nidgdom og Forbindelser til at sikre hendes Fordringer. Saa snart hun opdagede, at hendes Nieceer endog vare endnu mere dannede, end hun havde ventet, toges deres Hærdigheder i Beslag ved enhver Lejlighed, uden mindste Hensyn til deres Lust. Da den Uvillighed, de stundum uttrede til at forlade deres Moder, netop virkede som et Slags Driivsjeder paa hendes egenfjerlige Sind, forlangte hun ej blot at have dem ideligt omkring sig, men ogsaa at de skulde følge med hende, hvor som helst hun gik hen. De Aftener, da hun nu var „hjemme,“ begyndte hendes Huus at blive tæt besøgt; der alene opførte man Tableauer og arrange-

rede Maskeoptog og Kanetoure. Grev Polvaf var ikke længer den eneste hyppige Gjest, skjøndt han vedblev at indfinde sig der Dag for Dag, med en Punktlihed, der først overraskede og derpaa morede de to Søstre. Deres Nærværelse gjorde ikke det ringeste Skaar i hans Vaner: han kom til samme Klokkeslet, satte sig paa det samme Sted, talte i den samme eensformige Tone om de samme ikke synderlig interessante Begivenheder, og skjøndt hans Opmærksomheder efterhaanden bleve noget deelte, saa helligedes dog endnu en saaa aldeles overvejende Part af dem til Baronessen, at hun var fuldkommen tilfreds; ja den Tanke, at hun kunde saae Medbejlersker i sine Niece, var ingensinde falden hende ind, — saa sikker følte hun sig endnu paa sin Stilings og Skjonbeds Magt.

De saa Carnevalsuger hengif muntert; og Klanger af Kaneklokkerne og Mazurkamusiken led endnu i Gyvillas Dren, da der kom et nyt Brev fra hendes Stedsøster, som angav Dagen for hendes Komme. „Hvor hurtigt dog Tiden er gaaet, siden vi kom her!“ sagde hun, efter ombyggeligt at have gennemlæst de lange, velskrevne Sider; „jeg troede aldrig, at jeg skulde være kommen til at holde saa meget af Salzburg; og Grev Polvaf siger, at her er endnu behageligere om Sommeren!“

„Ja, men om Sommeren.“ sagde hendes Moder, „er der hverken Baller eller Kanetoure en masque!“

„Nej, naturligviis; men Vandfald, Søer og Mpetoure maae være endnu fornøjeligere. Jeg skulde slet ikke have taget ilde op, om Melanie havde skrevet, at hun ikke kom efter mig førend til Efteraaret.“

„Ja saa!“

„Nordtyskland,“ sagde hun, „taaler ingen Sammenligning med det sydlige; endog Tante indrømmer, at Klimaet her er behageligere, Gænene langt smukkere; men hvorom Alting er, saa have Folk mere Betydning for mig end Steder. Her har jeg Dig og Fernanda og Senee fornøjelige Bekjendtskaber, og der — er der ikke et Menneske, jeg brøder mig om, undtagen Melanie og min Fætter Rupert. Ham, maa jeg tilstaae, kunde jeg nok have Lyst til at see.“

Hendes Moder og Søster taua, og hun tilføjede: „Ingen af Eder synes at huske, hvor grumme nær en Slægting han er af os — ordentlig et Slags Broder, vi have jo ingen anden. Grev Polwak siger, at jeg ligner ham saa mageløst.“

„Da hvad siger Grev Polwak saa Meer, min Pige?“ spurgte hendes Moder smilende; „han synes ret at være bleven Dit Drakel paa den senere Tid.“

„Han er det eneste Menneske, der kan eller vil fortælle mig Noget om Rupert,“ sagde Cyrilla leende

„Naa, hvad har han da fortalt Dig?“ skundte Fernanda sig at spørge.

„Jeg troede slet ikke, at Du brød Dig om, hvad der angik ham,“ sagde Cyrilla skalkagtigt; „idetmindste vttrede Du noget Dignende forleden, da jeg talte til Dig om ham.“

„Kanskje bun ikke holdt af at anstrenge sin Indbildningskraft saa unødvendigt,“ bemærkede Moderen, „— saa unyttigt kan jeg gjerne si, for det er ikke muligt, at nogen af Eder kan have ringeste Idee om, hvordan han nu er.“

„Jo, jeg har dog en taaleligt god Idee derom,“ sagde Cyrilla bestemt. „I sit Udseende er han en ceate Adlerkron, høj, lys, og efter hvad Brev Volvak siger om ham i andre Henseender, ønsker jeg af mit ganske Hjerte, at han virkelig var min Broder! Han var mageløst yndet her, flær end een af vor Beskjendte havde alvorlige Hensigter med ham.“

„Alvorlige Hensigter?“ gjentog bendes Søster. „Har Mademoiselle de Bockenbeim een af dem?“

„Ja. Hvor kunde Du vide det?“

„Jeg vidste, bun havde plejet at komme her med sin Fader, og jeg spurgte bende en Aften noget om Rupert . . . .“

„Saa Du har ogsaa været paa Efterforskning!“
udbrød Cyrilla leende; „men jeg troer dog ikke, Du
har faaet saa Meget at vide som jeg.“

„Jeg har ikke faaet Noget at vide om, at han
harde til Hensigt at gifte sig med Mademoiselle de
Bockenbeim,“ sagde Fernanda smilende.

„Jeg ikke heller,“ svarede Cyrilla; „og Grev
Polyak siger, at det er meer end sandsynligt, han al-
drig gifter sig — idetmandsie ikke førend han er rig-
tig gammel. Han har faaet den ulykkelige Syge,
som Mænd med stor Formue saa tidt falde i, han
bilder sig ind, at ingen Dame egenlig bryder sig om
ham, men at hvilkensombest vilde gifte sig med ham,
blot for at blive Medejerstke af Windhorst, Lanneck,
Felsheim og alle hans øvrige Besiddelser.“

„Og dog,“ sagde Fernanda, „har jeg hørt, at
han er en Mand, man nok kunde holde af blot for
hans egen Skyld.“

„Ja, vist; Grev Polyak siger, han holdt over-
maade meget af ham; alle Mennesker holdt af ham;
da nu hans Wgtskabsgriller ikke vedkomme os det
Mindste, saa var jeg besluttet, ikke at lade dem gjøre
noget Skaar i den Hengivenhed, man bør føle for en
saa nær Slægning. Synes Du ikke, at jeg har
Ret, Moder?“

„Fuldkommen Ret. Men gaa nu ind og lad
Justine passe Dine nye Klæder paa Dig; hun siger,
Du løb fra hende, akkurat som Du plejede at gøre,
da Du var en lille En!“

Sjette Capitel.

Den Dag, da Grevinde Falkenstein skulde komme, tilbragtes i spændt Forventning. Søstrene havde ikke seet hinanden i tolv Aar, og en god Portion Nysgjerrighed blandede sig med et Slags kjerlig Bekymring. Medens deres Moder — ifølge en Bane, hun havde faaet gennem hele Aar af stadigt Ildebefindende — laa paa en Sophe og sov, førte Fernanda og Cyrilla en hvilkende Samtale, der paa Grund af Banens Magt fremmede hendes Blund istedetfor at hemme det. De talte længe og alvorligt; thi det var rimeligviis sidste Gang, de vare sammen i mange Maanedes, og da de endnu aldrig havde været blot en Dag fra hinanden, fik disse Maanedes Betydning af Aar, og Fernanda bad ideligt sin Søster om at skrive tidt og uden Forbehold.

Cyrilla selv var altfor lykkelig til at bemærke den

Anstrengelse, det kostede hendes Søster at tale roligt om deres Adskillelse; men hun lyttede opmærksomt til de Raad, hun gav hende, og gjorde mange Løfter, som hun siden fandt det umuligt at opfylde.

„Melanie lader ikke til at være sunderlig efter Klokkeslettet,“ bemærkede hun efter en Pause, der havde varet nogle Minutter. „Hun skrev, at hun vilde komme Klokken To, og nu er det snart to Timer over den Tid og saa mørkt i disse Værelser, at jeg ikke kan see at arbejde længer. Jeg gad vide, hvad hun vil synes om, at Tante har indbudt et stort Selskab til at stirre paa hende!“

„Det vil hun formodenlig slet ikke synes om,“ svarede Fernanda. „Hun vilde vistnok foretrække at tilbringe Aftenen med os alene, og dersom hun kommer seent, hvad det nu lader til, saa vil det være meget ubehageligt for hende at skifte Dragt, for at komme sammen med en Mængde Mennesker, som hun aldeles ikke bryder sig om at see. Men, idet jeg taler om Dragt,“ vedblev hun, og rejste sig hurtigt op, „falder det mig ind, at jeg ikke har givet Justine Ordre angaaende Moders.“

„Hvad er det?“ udbrød deres Moder og foer op; „er Melanie kommen?“

„Nej, Moder. Jeg er bange, vi have forstyrret Dig.“

„Jeg har sovet længe nok, for længe troer jeg,“ sagde hun, idet hun stræbte at afholde sig fra at gabe. „Ederes Tante bad mig om at komme tidligt, saa jeg tænker, at dersom en af Eder vil ringe paa Justine, maa jeg ligesaa gjerne klæde mig paa og gaae strax.“

„Du tillader mig da vist at blive her og modtage Melanie,“ sagde Cyrilla.

„Ja; men sig hende, at Din Tante venter paa hende.“

Cyrilla vendte tilbage til sin Plads ved Vinduet. Det var i et Slags Alkove, som dannedes af den tykke Muur og bærede sig nogle saa Trin over det øvrige Gulv. Den Højde, hvori Vinduerne sadde, gav Bærelset et slummelt, sømagsaagtigt Udseende, men frembød den store Fordeel, at den sikrede Beboerne mod at blive sete af Folk, der gik forbi paa Gaden, medens Stillingen saa højt oppe gav dem selv en videre Udsigt baade op og ned ad Gaden. Da Alstenen faldt paa, og tunge Regendraaber begyndte at slaae ned i den halvt smeltede Sne, trak Cyrilla sig tilbage til Kaffeovnen, satte sig ned ved Siden af den og syntes at grunde dybt — og Tankerne kom i Virkeligheden stimlende ind paa hende og jagede hverandre lig en Drems Phantasma; men hvis man kunde slutte af det halvt smilende, rolige Udtryk i

bendes fine og barnlige Ansigt, saa vare Tanterne af et muntert, næsten glædeligt Slags. Lad os ej prøve paa at udforske dem; det var dem, der opstaae hos enhver Pige paa hendes Alder, naar hun staaer i Begreb med at rejse til et ubekjendt Land og til ubekjendte Folk: hun vilde usejlsvarligt synke i den værdige Lærsers Natelse, dersom her blot gjordes et Forsøg paa at følge hendes Indbildningskrafts vilde Strejftog, medens hendes Fætter Rupert, hvem hun kjendte saa saare lidet til, og Buen Erfort, som hun slet Intet kjendte til, droge forbi hendes Sjæls Dje, — fremdeles Præsidentens Huus, Sværme af nye Bekjendtskaber og Sene af Officerer, der alle dandsede uforligneligt! Derpaa fulgte et dunkelt, fjernt Syn af en særdeles tiltrækkende og tillokkende Gjenstand eller Person, og dernæst lod den længe forventede Lyd af Bognbjul og en Postkarls Horn sig høre, hvilket sidste gjorde den „Bisbed dobbelt vis“, at der nærmede sig Rejsende. Aldrig havde et Horn lydt muntrere — og det vil sige overmaade Meget, tbi alle Postilloner i Tudsland have dette Attribut og blæse lystigt derpaa, hvergang de fjøre ind i eller ud af en Provindsby — i sidste Tilfælde blot for at gjøre Opsigt, da Lyden trækker alle ledige Folk til Vinduerne, og i en tidlig Morgentime er det meget morsomt at lægge Mærke til de forskellige Trim af de

mangfoldige Paaklædninger, lige fra det vildtudeende Hoved, som nu var forladt sin Pude, til den halvt paatrufne Kjøle, der ved den Fart, hvori Vinduet maa aabnes, femmer til at længe lufaragtigt over Skulderen.

Svillas Hastværk med at ringe paa Klokken og give Ordre til at lukke Porten op var unødvendigt. De bagerste Postkarle, i deres blaae Liberier med Sely, havde, idet de drejede omkring Hjørnet, set deres Heste i Rodgang; derjom man havde spurgt dem, hvorfor, saa vilde de lave sagt, at det var paa Grund af den knæddrede Steenbro eller af Uvisked om, hvor det Waldenste Hus var; men vi vide det bedre, — de havde begyndt at blæse deres Indlingsvise:

„Die Senderin ist a Wädel
Wie Willy und wie Blut,
Sie ist dem frischen Jäger
Vom ganzen Herzen gut.“

Dg saalænge til den var forbi, var der ingen Ud-
sigt til en hurtigere Kjørel — det vidste Hestene
ogsaa meget godt: de strakte deres Hoveder frem og
vishede sig i deres Slet, som om de allerede vare
ifærd med at gaae i Stald. Da Portneren imidler-
tid viste sig vigtigst paraderende ved Indkjørselen til
Stedet, forbyggedes derved et da capo; et Par op-

muntrende Ord til Hestene bragte dem i Trav og den store tunge Mejssevegn, med sædvanlig Støj og Rystelse, ind under Porthvælvingen.

„Min kjære Melanie,“ raabte Cyrilla ivrigt, „vi have ventet paa Dig i flere Timer! Dagen har syntes mig aldrig at ville faae Ende! Vi troede efter Dit Brev, at Du kom Klokken To.“

„Ja, til den Tid — eller maastee før — vilde jeg være kommen, hvis jeg havde rejst med Præsidenten; men naar jeg er paa min egen Boldgade, forbaster jeg mig aldrig: hvis Du er punktlig, vil Du vinde hans Hjerte strax. Lad mig see paa Dig,“ tilføjede hun, idet hun drog bende ben til Vinduet; „ja, højere er Du naturligviis bleven, men Dit Ansigt lader til at være det jelsomme, saavidt jeg kan skjønne i dette mørke Værelse.“

„Justine, bring Lampen ind,“ sagde Cyrilla, „og e . . . . Noget at spise. Du er bestemt sulten,“ tilføjede hun, idet hun vendte sig til Melanie, som var ifærd med at tage sit Shawl af.

„Nej, aldeles ikke. Jeg spiste til Middag i Reichenhall, hvor vi skiftede Heste, og een af Grundene til, at jeg blev forsinket, var, at jeg besaae Saltfilderne der: jeg maatte siige ned under Jorden, og de fik mig til at tage en Indretning og en bredsvæget Hat paa og gave mig et Lys i Haanden. Jeg beseer uden

Undtagelse alt Saadant nu, da jeg for Djeblikket forfatter en Beskrivelse af mine Vandringer i mit Fødeland."

"Gjør Du virkelig?" sagde Cyrilla; "Du maa lade mig læse den, inden den bliver trykt — hvilket Navn skal den have?"

"Jeg har i Sinde at kalde den „Vilde Blomster, i Forbigaaende plukkede til en Krands af Prosa og Poesi!" Du gjør Dig intet Begreb om, hvad Betydning en pikant Titel har ved dette Slags Bærker. Men sig mig nu hvor er Fernanda — og hvor er . . ."

"De ere oppe hos Tante; der har forsamlet sig et stort Selskab deroppe, alene for at hilse paa Dig. Det er gruelig kjedeligt; for da Du kun bliver her een Aften, vilde vi hellere have havt Dig for os selv alene."

"Ja, det vilde have været mig kjærere, thi jeg bryder mig ikke om at hilse paa Gders Salzburgfolk," svarede hun, idet hun tog sin Søster under Armen og gik ind i Værelset ved Siden af med hende. "Sig mig, min søde Pige, vedblev hun, idet hun saae sig omkring med et roligt, forskende Blik, "sig mig, er Din — e — Moder tilfreds med at boe i disse Værelser?"

"Na ja; hun siger, at vi maae være glade ved at have dem. Du skulde blot have seet dem, strax da vi kom her, saa vilde Du rigtignok have havt Grund til at

forbavses; men siden de ere blevne bedre forsynede, kunne de godt gaae an. Vi modtage aldrig nogen ber, da vi maae tilbringe næsten al vor Tid hos Tante, som knapt lader Fernanda have et Par Timer om Dagen til at øve sig i Sang, eller til noget af det, hun ellers plejer at gjøre."

"Øve sig! maa hun endnu øve sig?"

"Ja, Fernanda gjør det regelmæssigt."

"Er Din Moder — da — akkurat som hun før var?" spurgte Melanie noget stammende.

"Jeg forstaaer Dig ikke rigtigt," sagde Eyrilla, idet hun betragtede hende forskende.

"Jeg mener . . . . kommer hun om Morgenen ind i Eders Bærelse med sit Uur i Haanden og siger: „Den Tid, som er gaaet, kan aldrig kaldes tilbage." Maae I staae ligesaa tidligt op som i gamle Dage og lære hver Dag?"

"Nej, det maae vi dog ikke," udbrød Eyrilla leende. "Jeg vilde ønske, at Moder var stærk nok dertil nu! I den sidste Tid var det Fernanda, som traadte i hendes Sted og plejede at tale om Tidens rette Anvendelse og Nødvendigheden af at skaffe sig Kundskaber."

"Du gode Gud!" udbrød Melanie med et opstræmt Djekast. "Du vil da ikke dermed sige, at

Fernanda, min egen Søster Fernanda, er bleven en Pædagog i Underskjørt!"

„Hvad for En?" spurgte Cvrilla.

„Na, det var blot — ligner Fernanda sin Moder?"

„Ja, i høj Grad."

„I Sind eller Etind?"

„Begge Dele."

„Naa, Gud ske Lov, at Du ikke er — at Du er min smukke, min væderlige Faders udtrykte Billede!" Hun bøjede sig hen imod hende og kyskede hende — med ekulusion. som Franskmændene sige.

„Holdt Du . . . holder Du . . . ikke af Moder?" spurgte Cvrilla langtrukket.

„Se ikke saa forstrækket ud, min søde Pige — nu vil jeg sikkerlig holde meget af hende — og i Virkeligheden holdt jeg ogsaa for saa meget af hende, som min Frygt for hende vilde tillade."

„Hvor kunde Noget dog være bange for Moder?" — udraabte Cvrilla.

„Ikke saudanne gode Børn som Du og Fernanda; men har hun aldrig fortalt Eder, hvad for et vildt, fordærvet Bæsen hun fandt i mig, dengang hun blev gift? hvor uregjerlig jeg var — hvorledes jeg blev sendt i Skole og kom hjem i Ferierne uden at have lært det Mindste?"

„Nej. Hun har fortalt mig, at Du havde et stort Talent til at tegne og male, men at Du forsogte det paa den utilgiveligste Maade.“

Dette var en Ting, Melanie ikke kunde lide at blive mindet om. En af hendes Skolekammerater havde i et misundeligt Ojeblik gjort den Bemærkning, at „Mademoiselle d'Adlerkron havde arvet sit Geni for Tegning efter sin Bedstefader paa modrene Side, som havde været Maler!“ Fra den Dag af havde Melanie lagt sine Tegninger tilside, og hverken Bønner eller Trusler havde siden kunnet bevæge hende til at dyrke et Talent, der var saa overordenlig frembræskende i hendes Natur, at det ikke kunde forgaae. Da Ideerne saaledes affkares fra denne Udtrøksform, søgte de sig en anden: den rige Indbildningskraft gav sig Lyst i Vers og i at componere maleriske Dragter, som hun forstod at vise til deres Fordeel ved at anbringe sin bøjse, yndefulde Figur i de meest fortryllende, men stundum altfor aabenbart studerede Stillinger.

„Jeg tegner aldrig,“ sagde hun efter et Opbeld; „men den Smule Kjendskab, jeg har til Farver, kommer mig til megen Nytte ved Valg af Dragter. Jeg haaber, at Du forstaaer at flæde Dig smukt, Cyrilla. Det er uomtvistelig ligesaa nødvendigt for en Dame som nogen anden Hørdighed.“

„Jeg har kun lidt Øvelse deri,“ svarede Cyrilla.
 „Vi have bestandig været saa fattige, at Sparsom-
 melighed har været vor første Sorg.“

„Hvor bedrøveligt! Jeg troer virkelig, at Eders
 Tante ovenpaa er Eders eneste Haab.“

„Ja, netop — og tilmed et meget usikkert. Men
 hun har uidentviß ventet paa Dig i al denne
 Tid!“

„Saa lad hende vente lidt endnu paa mig —
 mig er der ingen Nødvendighed for at hun vil efter-
 lade noget Legat.“

„Hvad den Sag vedkommer,“ sagde Cyrilla,
 „staae vi, ubehageligt nok, i hendes Haand; thi der-
 som hun negter sit Samtykke enten til Fernandas
 eller mit Giftermaal, hvor passende det end er,
 saa maae vi vente til hendes Død paa at arve min
 Onkels Legat, og hun er næsten ligesaa stærk som vi.
 Rupert er hendes Arving. Vi havde neppe været en
 Time i hendes Huus, førend hun lod os vide, at
 hun havde adopteret ham. Det gjorde hun, kan jeg
 tænke, for at vi ikke skulde spænde vore Forventnin-
 ger for højt.“

„Man skulde næsten troe, at Nidgdom traf Nig-
 dom til sig,“ sagde Melanie, „siden rige Folk arve
 saa meget Mere end fattige. Min Tante gjorde
 bedre i at skjenke noget af sin store Formue til Dig

og Fernanda, istedetfor til Rupert, som ikke trænger dertil og ikke engang vil sige hende Tak derfor."

"Vi faae ham jo at see i Berlin — ikke sandt?" spurgte Cyrilla.

"Jo, naturligtviis, og da vi komme til at være der i en otte- fjorten Dage, kan han neppe undgaae at see Dig."

"Neppe undgaae at see mig!" gjentog Cyrilla.

"Ja, det nytter ikke at skjule for Dig, Cyrilla, at han viste sig saa utilgiveligt ligealdrig — ja i Grunden saae saa kjedsommelig ud, naar jeg talte til ham om Dig, at jeg besluttede, han ikke skulde have at vide, at Du kom hjem med mig. Jeg troer ikke engang, han lagde Mærke til min Tavshed angaaende Dig, sidste Gang jeg saae ham — han talte ikke om Andet end Virginie de Lindesmars Giftermaal med Vicomte de Mubigny. Han kjender rigtignok Lindesmars godt, men de skulde dog ikke interessere ham mere end hans kjædelige Cousiner!"

"Han bryder sig vist ikke om fattige Slægtninger," sagde Cyrilla takfuldt.

"Nej, jeg maa ikke være uretsfærdig imod ham," udbrød Melanie med Barme; „det ligner ham aldeles ikke — han er baade godmodig og højsindet, og det er umuligt Andet end at tilgive hans Uigæ-

guldighed, naar man seer, at han ikke mener noget Dødt med nogen Ting. Men hvorefter Alting er, saa vil han være i Erfort først i Maj, og da saaer Du ham tilstrækkeligt at see til selv at kunne bedømme ham. Hvad er det for en Støj? Hvem mon der kommer?"

„Det er efter al Sandsynlighed Moder og Fernanda,“ svarede Eyrilla, idet hun aabnede Døren. Derpaa iagttog hun med nogen Nysgjerrighed Mødet mellem hendes Moder og Stedsøster. Intet kunde være hjerteligere. Det syntes, som om Moderens magre, bøjede Skikkelse og af Kummer anavende Træt havde fordrevet al Skv hos Melanie paa den ene Side, medens det hjertelige Væsen og den værdige Holdning hos den endnu smukke Steddatter paa den anden Side næsten fjernede den Trivsel, som Grindmøgen fra før tolv Aar siden havde fremkaldt.

„Har Melanie i det Hele forandret sig, Moder?“ spurgte Eyrilla, da hun bemærkede den næsten bekymrede Udforstning, hvormed Moderen iagttog hende.

„Nej — ja — det vil sige, hendes Ansigt er det samme — hendes Figur er bleven meget fuldiggere.“

„O, sig ikke det,“ udbrød Melanie, „Tanken derom gjør mig ulvffelig. Jeg vilde helst være saa-

dan, som Cyrilla er — smækker, men ikke mæger.“

„Cyrilla maa Du slet ikke have kunnet buske,“ bemærkede Fernanda.

„Nej, næsten ikke, og beller ikke Dig — lad mig see paa Dig.“ Fernanda fandt sig i Eftersynet med et godmodigt Smil.

„Jeg kunde blive bange for Dig, Fernanda — Du seer altfor forstandig (too sensible) ud, og,“ tilføjede hun med et Suk, „jeg frygter — for mig trop peu sensible!“

„Og dog,“ sagde Fernanda stødt, „holder jeg af Poesi og kan eet lille Bind Digte næsten udenad!“

„Er det muligt?“ udbrod Melanie, rødmende af Glæde; „og jeg, som ikke turde sende Dig noget af mine Arbejder!“

„Na, send os dem herester,“ sagde hendes Stedmoder; „Dine Digte ere meget smukke og kvindelige.“

„Jeg vidste ikke, om Du tillod mine Søstre at læse noget Slags Digtning eller ej,“ sagde Melanie.

„I gamle Dage var det Dig imod, veed jeg.“

„Fordi Du dengang var saa indtagen i saadanne Frembringelser, at Du intet Andet vilde læse,“ sagde Moderen med et Smil.

„Jeg veed ikke, hvordan Moder har været før,“ sagde Cyrilla og lo; „men nu kan hun med al sin

Klogskab være saa henne i en ny Roman som nogen Anden."

„Det glæder mig at høre,“ sagde Melanie; „thi mine Grindringer lode mig antage, at hun fordømte alle Frembringelser af Phantasien. Nu tør jeg maaſkee vove at ſige, at de, ſom gjøre det, ikke alene udelukke ſig fra een af de højeſte aandelige Nydelfer, men fra de to Trediedele af ethvert beſjendt Sprogſ Litteratur.“

„Hører Du, Moder?“ ſagde Cyriſta.

„Ja, og jeg er enig med Melanie; men der er nogle Aar i Ens Liv, der ikke bør belliges til lutter „Nydelfe“, ſelv om den, ſom hun rigtig bemærker, er „aandelig“. Jeg vilde ikke have indſtrænket Din Læsning af ſaadanne Arbejder, mit kjære Barn, derſom jeg ikke for nogle Aar ſiden havde opdaget en Tilbøjeligbed til romantifk Følsombed i Din Charakter, ſom turde have voldt Dig megen indbildt og nogen virkelig Ulykke i Dit følgende Liv; men,“ tilføjede hun og ſaae hen til Melanie, „det glæder mig uſigeligt at kunne ſige, at alt det nu ſynes oprykket med Mode.“

Melanie bøjede ſig haſtigt forover, ſom om hun vilde ſige Noget, men trak pludſelig ſit Vejr til ſig og taug. Maaſkee hendes Stedmoder laade Mærke til denne Bevægelfe; thi hun vedblev, ſom om hendes

sidste Bemærkning var stødt paa Modstand: „Ja, det glæder mig at kunne sige det, thi Intet kan være elendigere, end naar en Pige, som er fattig og derfor til en vis Grad nødt til at gifte sig, har Hovedet fuldt af romantiske Ideer, der aldrig kunne virkeliggjøres: enten afflaaer hun Tilbud, der vilde tilfredsstille enhver fornuftig Kvinde, eller hvis hun antager et, saa bliver hele hendes følgende Tilværelse en Kjæde af Smaafortrædeligheder, der, hvis hun har mere Følelse end Forstand, omsider aldeles undergrave hendes huuslige Lykke.“

Melanie, som var forvirret og kjendeligt ærgjorde intet Forsøg paa at afbrude den Talende, der vedblev: „Intet er ulykkeligere for en Kvinde end at have altfor overdrevne og poetiske Ideer om Kjerlighed; Skuffelse maa i saa Tilfælde blive hendes Lod, thi der er kun lidt Poesi i det virkelige Liv, og jo snarere vi lære at nøjes med jævnt, hverdags Virkelighed, desbedre. Imorgen overgiver jeg Cvrilla til Din Omsorg, min kjære Melanie, — det sundeste og lykkeligste blandt menneskelige Bægsner: vaag over disse uvurdeerlige Betsignelser, og bring bende tilbage til mig som . . . .“

„Du fylder min Sjæl med Tvivl og Frugt,“ udbrød Melanie, bekymret afbrydende hende. „Hvortledes kan jeg være sikker paa, at Nordtysklands

Klima vil være ligesaa gavnligt for hendes Helbred som Italiens? Hun er ikke længer noget Barn — hun finder maaskee i Erfort en Person, som hunfatter Tilbøjelighed for . . . .“

„I begge disse Tilfælde ophører Din Ansvarlighed,“ sagde Baronesse Carl med et tilfreds Smil. „Jeg har ikke det Mindste imod, at hun i Erfort finder „en Person“ værdig til sin Tilbøjelighed, thi, med Undtagelse af Fernanda, kjender jeg Ingen, der med større Sandsynlighed selv vil blive lykkelig og fremme en Andens Lykke, end Cyrilla.“ Medens hun talte, opfyldte Tanken om Mupert saa aldeles hendes Sjæl, som om han var den Eneste, der var til, — som om der ikke var andre „Personer“ i Verden, der havde ligesaa meget Tiltrækkende for hendes Datter som hendes gjenstridige, antiægtefælligt stemte Neeve.

„Nu maae vi vist gaae op til Tante,“ sagde Fernanda.

Syvende Capitel.

Det Indtryk, som Melanies „yndige Bæsen“ gjorde paa hendes Tantes Gæster, er ikke værdt at tale om, endnu mindre er det værdt at sige Noget om Rejsen nordpaa med Cyrilla i en magelig, ueventyrlig Rejsesvogn paa en lidet lystelig Vinters korte Dage. Da Melanie aldrig forlod noget Sted til fastsat Tid, naaede de Berlin en Dag senere, end de havde bestemt; men Præsidenten var endnu i Hotellet og, som det lod, saa begravet i Forretninger, at de havde meer end en Uge endnu til deres Raadighed. Den tilbragtes med at besøge Melanies Venner og Bekjendte og med at indføre Cyrilla hos dem, med Kjøretoure i Omegnen, naar Bejret tillod det, og Præsentationer for de forskjellige Medlemmer af den kongelige Familie.

Den Dag, da Cyrilla skulde præsenteres for Kron-

prindsessen, kom — den fastsatte Tid var sildig, men Melanie traf sig allerede tilbage til sit Paaklædningsværelse kl. lidt over 4. Hun var i den Alder, da Kunst og Ombu endnu næsten kunne træde istedetfor Ungdommens Ynde, og betragtede derfor sit Toilette som en Gjenstand af stor Bigtighed. „Desuden,“ bemærkede hun halvt forsvarende til sin Søster, der lo ved Tanken om at anvende saa megen Tid paa den Maade, „desuden, min kjære Pige, have vi været ude hele Eftermiddagen, og da min Næse er modtageligere for Kulden end Din, saa vilde jeg, dersom jeg skundte mig med min Paaklædning, usejlsbarligt faae et blussende Ansigt hele Aftenen igjennem. Du kan more Dig med at prøve den nye Musik, Du valgte idag.“

„Men troer Du ikke, det vil forstyrre Præsidenten?“ spurgte Cyrilla; „han sidder og skriver i Værelset her ved Siden af.“

„D, nej; han siger, at Din Musik forstyrrer ham aldrig, han har formelig sin Glæde af at høre Dig synge.“

Cyrilla satte sig til Pianofortet, begyndte at gennemsee en Mængde Musik, som var henlagt derpaa, og sang af og til, men spillede endnu tiere de forskjellige Partier, der vare bestemte til at synges, indtil et Snefald, der begyndte at styrte ned i Mørkningen,

gjorde hendes Bestræbelser for at skjelne Moderne frugtesløse. Hun rejste sig op, iagttog i et Par Secunder de affstedstyrtende Fodgængere paa Gaden, gik derpaa til den anden Ende af Bærelset og bemærkede sig den Side af en magelig Causeuse, der satte hende i Stand til at vende sig bort fra det lidet lystelige Skue, Vinduerne tilbøde.

Medens hun endnu hengav sig til nogle vise Tanker om Winterdages Kortbed, Skummelbeden ved Sneefaldet og det Kjedsommelige i Præsentationer ved Hoffet, der voldte Folk Bryderi med at klæde sig paa — gaae ud — vente — og Altsammen blot for ti eller femten Minutters Conversation (om det kunde kaldes saa) med en eller anden kongelig Person der først maatte spørge om Ens Navn og Stilling, for at kunne fremkomme med de saa uinteressante Spørgsmaal, der ere brugelige ved slige Lejligheder, — medens hun tænkte saaledes, hørte hun Fodtrin hurtig nærme sig, og et Djeblik efter traadte en bestvoxen Officeer ind i Bærelset. — I det Samme sagde han til Tjeneren, som forgjæves havde prøvet paa at komme til at melde ham: „Sig til Grevinden, at jeg har været i Potsdam i de sidste ti Dage, og bed hende, paa ingen Maade at ile med sit Toilette.“ Først lagde han aabenbart ikke Mærke til Covilla; thi han kastede sine Handsker paa Bordet, spændte sin

Sabel af og gif ben til Binduet — gav sig dernæst til at smaanynne paa en Melodi, idet han gif tilbage i Bærelset og spankede ben imod Kaffelovnen, hvor han med Fet fik Dje paa en halvt tilbagelænet Skiffelse indbulet i et stort Shawl, med en sort fløjels Hat og et langt Slor, der næsten skjulte Ansigtet. Haesaa meget, som det tiltagende Mærke gjorde dette utydeligt.

„Om Forladelse . . .“ sagde han med et skjedesløst Blik. „Jeg lagde ikke Mærke til, at der var Noget tilstede — jeg venter paa Grevinde Falkenstein.“ Derpaa satte han sig ned, skod nogle Smaaskrifter og Blade, der laae paa Bordet, tilside, og tog en lille Bog, som var indbunden i Maroquin, og tilfuffet med en Blyantsbolde af Guld. Denne Bog, vidste Gvrigilla, indeholdt hendes Søsters Digte i Manuskript, og da hun saae ham forsigtigt aabne den, fremrakte hun hurtig sin Haand og sagde: „Undskyld, jeg maa bede Dem om den Bog, det er . . . det er ikke noget Album.“

„Jeg veed meget vel, hvad det er,“ svarede han, idet han smilede og for første Gang betragtede hende med et Slags halvvaagnet Nysgjerrighed. „Hvis jeg ikke var den uopmærksomme Tilberer af Verden, havde jeg nu funnet alle Melanies Digte udenad.“

Han lagde Bogen paa Bordet, trak sin Stol

tættere hen til Causeusen og prøvede paa, uden at blive nærgaaende, at opfange et flugtigt Glimt af hendes Ansigt; men Cyrilla vendte nu med Forsæt sit Hoved bort. Af Ordene „Melanies Digte“ vidste hun, at hendes Fætter Rupert sad ved Siden af hende, og skjøndt hun ikke var fornærmet over den Ligegyldighed, han saa aabenbart havde vist for hende, var der dog en vis frænket Følelse, som hun fandt det umuligt at undertrykke, og som bragte hende til den Beslutning ej at være den Første, der gjorde Slægtskabet gjeldende.

„De har altsaa læst denne lille Bogs Indhold?“ vedblev hun.

„Ja.“

„Er maaskee en fortrolig Ven af min Søster Melanie?“

„Ja.“

Der paafulgte en Pause, og Stilbeden i Værelset afbrødes ved, at et løst oprullet Gullegardin af malet Værrød faldt ned af sig selv, først langsomt, men tilfidi med en Fart, tildækkede et af Vinduerne og udelukkede saa meget af den Smule Lysning, der var tilbage, at de knapt kunde skjelne hinandens Skikkelser. Cyrillas første Lyst var at forlade Værelset, hendes næste at briste i en munter Latter. Hun gav usorbeholdent efter for den sidste, og førend den endnu

hadde standset, sprang hendes Føtter med Get op og udbød: „Kan De tilgive, at jeg ikke kjendte Dem! Mærket — det Umulige i at see Deres Ansigtstræt — det — det — Overraskende ved et saa uventet Møde . . . Har De været her længe? Naar kom De tilbage fra Italien?“

„For nogle Maaneder siden.“

„Virkelig? Jeg troede, De var kommen for ganske nylig. Har De maaskee gjort Ophold i Erfort?“

„Nej, men nu rejser jeg derhen.“

„Deres Moder sagde mig . . .“

„Min Moder!“ gjentog Curilla forbarset.

„Maaskee tager jeg fejl, det har muligviis været Deres Søster . . .“

„De“) maa tage dobbelt fejl, thi min Søster besluttede, ikke at fortælle Dem Noget om mig. De syntes at føle saa liden Deeltagelse, naar hun talte om mig . . .“

„De vilde vistnok ikke ønske, at jeg for hende robede den dybe Deeltagelse, jeg altid maa føle for Alt, hvad der angaaer Dem.“

Det maa med Henim til det her Følgende bemærkes, at baade „Du“ og „De“ i dette Tilfælde vaa Engelsk givres ved „you.“

„Hvorfor ikke? Det er dog saa naturligt.“

„D, u — tvivlsomt . . . men . . . hun er, som vi maae haabe, ubekjendt med e . . . De veed, hvad jeg mener.“

„Nej, i Sandhed, aldeles ikke.“

„Nu! men De kan lettelig forstaae, at jeg ikke kunde tale til hende, saaledes som jeg vilde tale til Deres Moder, og saaledes — foregav jeg en Lige-guldighed, som jeg var langt fra at føle.“

„De foregav Lige-guldighed! Denne Forjættelse gjør Dem kun liden Gæ, Rupert!“

„Undskyld mig. Jeg er af en anden Mening; det skete for Deres Skyld, ikke for min, og jeg ventede Noes istedetfor Daddel.“

„Jea . . . begriber ikke . . . Vi forstaae slet ikke hinanden, lader det til . . . De er aldeles ikke, som jeg troede De var!“ sagde Cyrilla, idet hun lænede sig tilbage med et Segn paa Misfornøjelse.

„Drillende Væsen!“ udbrød Rupert, idet han foer op fra sin Stol og begyndte at gaae frem og tilbage i Værelset. Cyrilla, hvem hans Død og Adfærd hvert Øjeblik bleve uforklarligere, rejste sig ogsaa og gik hen imod Døren. „Bliv, bliv!“ raabte han bestigt, idet han stillede sig foran hende. „Lad os ej stilles i Brede — lad mig hellere benytte denne Lejlighed til at forklare Noget, som kan have

stødt Dem i mit Brev. Det var Deres Moder, som forlangte, at jeg skulde skrive. Hun dicterede hvert Ord — vilde ikke lade mig forandre et eneste baardt Udtryk — sagde, at intet Andet nogensinde vilde bevæge Dem til at opgive Tanken om . . . for Pokker . . . De maa forstaae mig nu!"

"Mindre end nogensinde!" svarede Gyvilla roligt. "Jeg har aldrig saaet noget Brev fra Dem og kunde næsten formode, at De talte til en Anden, hvis Deres Ord ikke mindede mig om, hvorledes baade min Moder og min Søster undgaae at nævne Deres Navn, — hvorledes de have besluttet aldrig at tale om Dem. Hvormed De har fornærmet dem, veed jeg ikke; for min egen Deel haabede jeg at have fornyet det uforstyrrede Samkvem af . . ."

"Ha!" udbred Rupert og trak sig nogle Skridt tilbage fra hende.

"Bliv ikke forstræffet," sagde Gyvilla med et let Anstreg af Ironi i sin Nøst; „jeg vilde blot have bemærket, at De i det Mindste mod mig godt kunde være fortrolig og uforbeholden, uden at have et Giftermaals Nædsler ibente."

"Sandt — meget sandt," sagde Rupert takfuld. „Derjom De virkelig kan tilgive, at jeg ikke har gengjældt Deres . . . jeg mener e . . . fort sagt, derjom De vil være tilfreds med Venskab, ja . . ."

lad os være Venner, skjøndt — Skjæbnen har bestemt, at vi aldrig skulde træde i et nærmere Forhold til hinanden."

"Deres Udfærd er paafaldende, næsten upassende," sagde Cyrilla; „men jeg maa vistnok tage Dem, som De er, og søge at glemme, hvor skuffet jeg er bleven ved at finde, at De er netop det Modsatte af Alt, hvad jeg havde haabet. Jeg modtager altsaa det uvenlige Benskabsstilbud, De har gjort mig, og forsiktrer Dem," tilføjede hun halvt leende, „at jeg ingensombest Planer har for, hverken med Deres Hjerte eller Formue." Hun fremraakte sin Haand, idet hun talte.

Han greb den næsten med Boldsomhed og udraabte: „O, Virginie, Virginie, jeg veed endnu ikke, om De er en — Djævel eller en Engel, men," tilføjede han hviskende, „led mig ikke længer i Fristelse, thi . . ."

„Er De affindig?" udbrød Cyrilla, idet hun med Magt trak sin Haand ud af hans „Hvilket unkekeligt Komodiespil — foregive at have glemt selv mit Navn!"

„Nej, jeg hverken har glemt, hvad det var, eller vil glemme, hvad det er, hvis jeg kan."

„Her finder — her maa finde en eller anden

snurrig Forverling Sted," sagde Cyrilla langsomt; „veed Du virkelig, hvem jeg er?"

„Det skulde jeg mene," svarede han med en kort Latter.

„Hvorfor kalder Du mig da Virginie?"

„Jeg beder om Forladelse," sagde han og bukkede ironisk, „jeg skulde maastee have sagt: Madame la Vicomtesse og have baabet, at M. le Vicomte *se portait bien*."

„Na," udbrod Cyrilla, „nu er det mig klart, at Du har antaget mig for en Anden, og det glæder mig, det glæder mig overordenligt, at al Din underlige Tale gjaldt en Virginie, hvem det nu er, og ikke Din Cousine Cyrilla Adlerkron."

Det var et Held for Rupert, der stod som forstenet af Forbavselse, at Døren i dette Øjeblik aabnedes og Melanie traadte ind.

„Er Du virkelig her endnu, Cyrilla?" udbrod hun, „Vognen holder for Døren om ti Minutter, og Du vil ikke klæde Dig paa. Det glæder mig at see Dig, Rupert — ja, egentlig kan jeg da slet ikke see Dig; men det glæder mig usigeligt, at Du omsider var fundet Vej til os. Jeg troede, at jeg maatte have forestillet Dig for Cyrilla; men I synes at være blevne Bekjendte uden min Hjælp."

„Ja," sagde Cyrilla, „vi have begyndt vort Be-

fjendtskab paa en temmelig morsom Maade, og det Indtryk, jeg har modtaget, er ikke aldeles tilfredsstillende."

"Her var bœl mørkt i Bærelset, og baade i Nøst og og i Latter en overordenlig Lighed," mumlede Rupert.

"J Grundten var det jo blot en Fejltagelse," sagde Cyrilla muntert; "lad os glemme det og være Venner, skjønt — som Du saa heroisk bemærkede — „„Elskæbnet har bestemt, at vi aldrig skulde træde i et nærmere Forhold til hinanden.“"

"J kunne ikke let komme i et nærmere Forhold, end J ere," sagde Melanie, som havde saa travlt med at forlange Lamper indbragte, at hun ikke havde hørt mere end de sidste Ord; "Skægtskabet er saa nært, at jeg ikke betvivler, at Rupert vil benytte sig deraf og vise Dig al mulig Dymærksomhed — at sige, naar han ikke har Andet at tage Vare eller af en Hændelse er syjselsat med en halv Snees Andre. Under andre Omstændigheder," tilføjede hun spydigt, "anseer han det ikke for nødvendigt at vise sine Cousins er Dymærksomhed."

"Dom selv, Cyrilla," sagde Rupert, "og lad ikke denne ubeldige Begyndelse indgive Dig Fordom imod mig, — saa meget mere som jeg ingeninde kan give Dig enten Forklaring eller Undskoldning."

"Na, Cyrilla, gaa nu og klæd Dig paa," sagde Melanie lidt utaalmodig; "vi tør ikke komme for sild"

ved en saadan Lejlighed — Du kan vaase med Nupert en anden Gang.“

„Vi et Øjeblik og lad mig see paa Dig,“ sagde Nupert ivrigt.

„Nej; men Du maa vie, til jeg kommer igjen, om Du behager,“ svarede hun skjodesløst.

Han stod med forslagte Arme og saae efter hende, idet hun hurtigt gik ned ad Gangen, gjennem hvilken der bares Lys og Lamper i alle Retninger. Da han derpaa maatte gaae tilside, for at lade Lampebærerne komme ind i Bærelset, vendte han sig til Melanie og sagde: „Du kunde gjerne have ladet mig vide, at Cyrilla var her.“

„Du behagede ikke at laane mig Dre, naar jeg talte til Dig om hende, førend jeg rejste til Salzburg,“ svarede hun med paatagen Ligegyldighed, idet hun vendte sig mod Lysningen og begyndte at ordne sine Armbaand.

Nupert bed sig i Læben og spurgte derpaa kort: „Er hun smuk?“

„Nej, ikke synderlig.“

„Hun seer maaskee blot godt ud?“

Melanie drejede paa sine Armbaand, idet hun svarede: „Hun er ikke saa smuk, som jeg er — var, burde jeg sige.“

„Na,“ sagde Nupert smilende, „det behøves heller

ikke. Hun kan være meget smuk uden at kunne taale Sammenligning med Dig!"

"Du vil nok dermed sige noget Smigrende, Nupert; men Du har misforstået mig. Cyrilla er slet ikke, hvad man kalder smuk."

"Det tænkte jeg nok," sagde Nupert; „naar Alt kommer til Alt, er hun et rødmutset, lysshaaret Vigebarn af det Slags, som man seer i Sneeseviis her i Verden."

"Du skal ikke have let ved at finde en Snees Cyrillaer," sagde Melanie; „Wilhelm siger, at hun ikke mangler Andet end et Par Binger, for at blive til en Engel."

"Har Præsidenten sagt det! Saa maa der dog være noget Særdeles ved hende."

"Vent blot, til Du hører hende synge!"

"Na, jeg er forberedt paa alt Slags Dannelses," udbrød Nupert leende; „jeg har hørt saa meget om Tante Sophies Opdragelsessystem, at jeg venter mig Underværker."

"Al Underviisning nytter dog kun lidt her i Verden uden Naturgaver. Den korte Tid, jeg var i Salzburg, satte mig netop i Stand til at opdage, at den samme Umage og den samme Underviisning, anvendte paa forskjellige Charakterer og Evner, frem-

bringe aldeles forskjellige Resultater. Fernanda besidder Færdigheder — Cyrilla Uddannelse."

„En fin Forstjæl," bemærkede Rupert; „men jeg vilde have behøvet meer end een Dag til at gjøre den Dydagelse."

„Du dog var det aabenbart nok," svarede Melanie, „stjendt blandt bele den Mennekesværm, der var forsamlet hos Tante den Aften, da jeg var der, betvivler jeg, at der var en Gæst, som indsaae Forstjællen — største Delen af Selskabet syntes i Virkeligheden at ansee den forbavsende Snarhed, hvormed Fernandas Fingre fløj fra den ene Ende af Piano-fortet til den anden, for langt beundringsværdigere end Cyrillas feilsfrie Udførelse af en „Sang uden Ord"; og at de gave Cyrilla Fortrinet i Vocalmusikken, det kom af, at hun sang vore nationale Sange, som de forstode bedre end Italiensk."

„Efter al Sandsynlighed har hun en god naturlig Stemme," sagde Rupert; „Dnfel Carl har nok været en primo tenore."

„Det er næsten, som om Cyrillas Stemme ikke tilborte denne Verden," sagde Melanie entusiastisk; „og hendes Maade at accompagnere sig paa er aldeles ubeskrivelig, — saa udtryksfuld, saa melancholsk og stundum saa dødtfolende."

„Du vækker min Nysgjerrighed," sagde Rupert:

„men jeg maa naturligviis tage Hensyn til nogen poetisk Licens i Beskrivelsen.“

„Nej,“ sagde Melanie alvorligt, „det er den rene Sandhed, og jo mere jeg lærer at sætte Priis paa hendes Uddannelse, desto mere beklager jeg den ungdommelige Opsætsighed, der berøvede mig saadanne Fordele ved min Opdragelse.“

„Du har opdraget Dig selv dejligt,“ sagde Rupert, „og jeg troer aldrig, at Tante kunde have skolemestereret Dig til at blive anderledes, end Du er; men Du lader til at synes bedre om hende, end da vi sidst havde hende paa Tale, hvor kan det være?“

„Jeg frygter,“ sagde Melanie med et Sul, „jeg frygter meget for, at hun er Døden nær. Du har aldrig seet et saadant Gjenfærd, og hverken Fernanda eller Cyrilla lod til at bemærke det — saa gradviis er hun efter al Sandsynlighed tagen af. Jeg nænte ikke at modsige hende, end sige strides med hende, skjøndt hendes Anskuelse om en meget vigtig Sag, med Hensyn til Cyrilla, er det stik Modsatte af min.“

„Nemlig Giftermaal,“ sagde Rupert; „Du er altsaa bleven indviet i deres Maner; men det vil slet ikke liane Dig at slaae Dig paa deres Parti og desuden være aldeles unyttigt, kan jeg forsikre Dig.“

„Jeg kjender ingen Man; men efter hvad Tante

sagde, seer jeg, hun mener, at Cyrillas Mangel paa Formue bør bevæge hende til at gifte sig af egenlyttige Bevæggrunde, og hun har ikke alene indprentet sine Døtre denne Grundførelse, men har paa den mest systematiske Maade undertrykt enhver Tilbøjelighed til mere ophejdede Følelser, — har stræbt at banlyse enhver Tanke, som ej bliver tilfredsstillet ved Verdensklogskab, fra begge sine Døtres Sjæle!”

„Det er ikke muligt!“ udbrod Rupert med fremtvungen Alvor; „tilfredsstillet ved Verdensklogskab, og alt dette opdagede Du i fireogtyve Timer!”

„Tante,” sagde Melanie, „synes at holde det for sin Pligt at gjøre mig ret fortrolig med Nødvendigheden af, at Cyrilla gjør et Fornuftgistermaal, — hun talte ikke om Andet, og til Alt, hvad hun sagde om denne Sag, lottede jeg tavs, men — endnu medens hun talte — fast bestemt paa, at gjennem mig skulde en ny og ideal Verden aabenbares for min Søster.”

„Og saa,” sagde Rupert, „slide I naturligviis det Bedste, I have lært, i Din Yndling Jean Paul?”

„Vi have begyndt at læse hans Værker sammen; men den Aare af poetisk Humor, som gaaer gjennem Alt, hvad han har skrevet, er næsten spildt paa hende. I Fortællingen om Siebenkaes gjorde de Partier, jeg mest beundrede, intet Indtryk paa hende, og da jeg igaar spurgte hende, hvad der havde talt hende

mest, sagde hun, at det var Beskrivelsen af Siebenkaes der, hvor han sidder hos sin unge Kone om Aftenen og skal til at skrive og beder hende om at pudse Lyset for ham: snart pudser hun det for nær, og snart glemmer hun reent at pudse det, og tilsidst tænker han slet ikke paa sit Skriveri, men bliver udelukkende iysfjelsat med sin Kone og Lysefaren!"

„Det er løjerligt nok,“ sagde Rupert, „men hiin lille Scene har, paa Grund af sin overordentlige Simpelt, ogsaa gjort et varigt Indtryk paa mig!“

„Ja paa Dig!“ udbrod Melanie; „hvo i Alverden har vel ventet Andet af Dig? Med Dit Væsen og Ydre kan Ingen tiltroe Dig det Halve af den Følelse, jeg veed Du besidder; men at Cyrilla, med sit Engleaa syn og sin ætberiske Skikkelse, ved en taabelig Fordom hos sin Moder skulde gjøres reent hverdags og prosaisk, det er, maa jeg sige, opværende! Jeg ventede mig en bestægtet Mand og finder et letfindigt Pigebarn, som er rigtig oplagt til at lee omknap med Vilhelm ad mig!“

„Ja, jeg vil vist synes godt om hende,“ sagde Rupert.

„Naturligviis; Ingen kan Andet end synes om hende. Jeg formelig tilbøder hende allerede og er næsten overbevist om, at hun tilligemed sin Faders ustyrlige Overgivenhed ogsaa har arvet hans stærke

Følelse, og at der i hendes Natur er en skjult romantisk Gnist, som blot kræver Tid og en fornuftig Behandling, for at bryde ud i Flamme!"

"Tillad mig," sagde Rupert, "at gjøre Dig opmærksom paa, hvor meget bedre det vilde være at lade Cyrilla blive, som hun er, fri for alt Slags Fyr og Flamme. Bliv nu ikke vred," tilføjede han, da Melanie vendte sig bort med et Tegn paa Utilfredsbed; "bliv ikke vred, men laan Dre til min Bøn om, at Du vil lade Cyrilla være sin egen Lykkes Smed uden Mellemkomst fra Din Side, og lad hende fremsfor Alt være naturlig; tbi skjøndt Du er benrivende i Original -- en Copi af Dig, navnlig hvis det var en ungdommelig, og som ikke havde Din Kundskabsfond at trække paa, vilde være et ne plus ultra af Taabelighed."

"Der er langt mere Fare for, at Cyrilla bliver ulykkelig end taabelig," sagde Melanie. "Forstil Dig et saadant Væs'n gift med en Mand, som ikke kan eller ikke vil tage Deel i de Glæder og Sorger, med hvilke dette Liv skifter -- som ikke er i Stand til at begribe, hvad Kjerlighed, reen, ideal Kjerlighed er, nej, ikke engang af Navn -- som . . . ."

"Stop!" raabte Rupert, idet han tog sin Sabel og begyndte at spænde den om sig med paataget Hælværk; "dersom Du er kommen paa Capitlet om den

ideale Kjerlighed, saa maae vi hellere ende vor Samtale. Men førend jeg gaaer, maa jeg alvorligt bede Dig om enten at skaane Cyrilla for Beskrivelsen af Din ideale Kjerlighed eller ærligt og redeligt at sige hende, at skjøndt Du talte i samme Stil for tolv Aar siden og solererede med min stakkels Hormester Englmann, saalænge til hans Sorger kun vare lidet ringere end Werthers, saa skjenkede Du dog virkelig siden Grev Falkenstein Din smukke Haand i hans egen Nærværelse. Lad hende idetmindste faae at vide, at man kan tale i een Stil og handle i en anden."

"Det er ikke smukt af Dig, Nupert, at tale saa letfindigt om min første, min eneste Kjerlighed — min Silværelses Morgenstjerne, som, hvor meget Dagens Glands end kan tabe i Pragt, dog — tro mig — endnu skrider hen over min Grindrings Firmament og bliver synlig i alle mit Livs mørkere Djebliffe!"

Nupert rømmede sig lidt og skjulte sin Mund, for at dølge et Smil; det gjorde han altid, naar han enten vidste eller havde Mistanke om, at hans Cousine anvendte Andres poetiske Tanker til eget Brug. Hun forstod hans Mening og vedblev fornustigere: „Himlen veed, at jeg vilde have ægtet Valentin Englmann, dersom vi tilsammen havde haft Hof til at kunne sørge for Livets første Fornødenheder; men Du maa huske, at jeg ingen Medgift fik, og . . . ."

„Min kjære Melanie, tro ikke et eneste Øjeblik, at jeg dadler Dig: Du handlede klogt i enhver Betydning af Ordet. Englmann vilde være bleven ulukkelig og Du endnu mere.“

„Nej, Rupert, nej. Ingenfinde have to Bæfener været nærmere Sjælefrænder, ingenfinde har Kjerlighed været mere sandt grundet paa Følelse og et lønligt aandeligt Vaand.“

„Meget platonisk,“ sagde Rupert, idet han gjorde en snurrig Grimace; „men jeg vilde hellere ikke høre Dig tale derom“

„Og hvorfor ej? Sige Swedenborgianerne ikke, at naar Manden i den anden Verden møder en beslægtet Mand, de da kunne indgaae Forbindelse, og . . . .“

„Lige meget, hvad de sige,“ raabte Rupert afbrydende hende. „Det var i denne Verden, for tolv Aar siden, at Du ønskede at indgaae Forbindelse med en ret smuk og talentfuld ung Mand, men da han var fattig og uadelig, fik Du ikke Lov dertil -- et Held for ham og for Dig selv; thi hvilket Slags Præstekone vilde Du dog i Grunden være bleven, Melanie? Tænk Dig blot nu Dig selv i Windborst med en halv Snees støjende Børn!“

„Jeg vilde gjerne have haft Børn,“ sagde Melanie jukkende.

„Ja, imaa Grever og Grevinder maastee, med

fuldtop af franske Pionner og Ammer til at tage Bærelse paa dem, men ikke en Mængde urolige Dreng, der maatte vaskes og klædes paa af Dine egne Hænder hver Morgen. Tænk Dig, istedetfor Dit rosa-farvede Boudoir, den velsturede Dagligstue som Dit Bærelse, og at Du paa ingen Maade kunde slippe fra disse Børn, som, skjøndt i det Hele velopdragne, dog, lig alle saadanne Skabninger, skrige, juble, trættes, ride paa Kjøphest, vende op og ned paa Møblerne, slaae deres Næser skjæve . . . . ."

„Du beskriver saa slaaende, Rupert,“ udbrod Melanie leende, „at man næsten skulde troe, Du havde erfaret alt dette . . .“

„Det har jeg ogsaa; men Du veed, at jeg godt kan lide Støj og holder overmaade meget af Børn. Hver evige Gang jeg er paa Windborst, kommer hele den englmannske Familie op til mig, og Du gjør Dig intet Begreb om, hvor de sætte Liv i det gamle Sted, og hvor de more sig med at jage efter hverandre gennem de store Bærelser og Gange. Jeg har flere Børn end Hunde med mig, naar jeg gaaer ud at spadser, og er ikke halvt saa gnaven som deres Fæder, naar de blive urolige eller trætte. Du har aldrig seet noget Menneske saa ulykkelig som Englmann, naar han har maattet bære et Barn hjem!“

„En Mand med saa opbøjede og forædledede Ideer . . . .“ begyndte Melanie.

„Na! naar en Mand er gift og har sex Børn, saa skulde han ikke tage sig nær at maatte bære et af dem engang imellem; men, med Undtagelse af en lille Næst af Overforfinelse, er han den prægtigste Fyr, man kan ønske sig.“

„Jeg har hørt,“ sagde Melanie, „at Du har forbedret hans Præstegaard og staaet ham bi paa flere Maader.“

„Jeg troer, at den bedste Maade at staae ham bi paa er gjennem hans Børn,“ sagde Rupert; „jeg har derfor sendt hans ældste Dreng i Skole.“

„Hvor det er smukt af Dig, Rupert! Hvor jeg vilde ønske, at jeg kunde gjøre Noget for ham - - jeg mener: for dem!“

„Det kan Du,“ sagde Rupert, „og Du kan med det Samme bevise mig en Tjeneste, hvis Du vil skaffe mig nojaagtig Væstet om de forskjellige Pigeinstituter i Strasburg. Englmanns Kone har samtykket i at skilles fra sin ældste Datter med, saa til næste Efteraar, naar Du har gjort de fornødne Forespørgsler om Religion og Moral og alt det Andet, kunne vi ogsaa jende hende afsted. Man lo ad mig med min Gudson Rupert; men dersom jeg nu begynder igjen

med Rupertina, som de saa barbarisk have døbt hende, saa bliver der ingen Ende paa Fornøjelsen."

"Du kan stole paa, at jeg imorgen skriver til Madame Joubert," sagde Melanie. "Du veed, at hun nu bestyrer det Institut, hvori jeg tilbragte otte Aar af mit Liv . . . . . Men Du maa vide, at jeg kunde have Lyst til at følge Dit Exempel og gjøre Noget for disse Børn, dersom Du ikke troer, at det vilde være ham imod . . . . jeg gad adoptere et af dem — det er paafaldende, at jeg aldrig har tænkt derpaa før! Wilhelm vilde sikkert ingen Indvendinger gjøre . . . . sig mig: ere nogle af de Yngre smukke eller interessante af Udseende, saaledes som deres Fader?"

"Det er allesammen sunde og friske Børn, men jeg husker ikke, at nogen af dem just kan gjøre Krav paa at kaldes smuk. Frits seer godt nok ud; men Du vilde synes, at hans Dine ere for smaa og hans Mund for stor."

"Na, Drengene holder jeg slet ikke af — jeg meente et af Pigebørnene."

"Der er kun een lille Pige til, den smaa Toni; hun er ikke en Smule smuk, men den mest overgivne, snur- rigste lille Ting, Du nogenstinde har seet. Det Bedste, Du kunde gjøre, var at tage med mig til Windborst en Dagstid eller to og selv domme. Du har ikke seet

Englmann i tolv Aar; en Sammenkomst vilde vist være meget gavnlig for Din Lykke."

"Nej, Rupert, det vilde være en Fornæbelse af Sorg."

"Jeg er aldeles overbevist om, Melanie, at derjom Du saae ham, som han nu er, som den arbejdsomme Fader til sex Børn, med et omfangsrigt hvidt Halstørklæde istedetfor en udslaaet Krave — en meget langbalet Kjole istedetfor den maleriske Klejlskrakke fra Studenterdagene — et velbarberet, skikkeligt Ansigt istedetfor det mouilacherede, balypeetiske Slæm, jeg endnu utvdeligt kan mindes: saa vilde Dine Grindringer blive stilte ved saa meget af deres Diemantik, at Du vilde blive en lykkeligere Kvinde i Dit øvrige Liv."

"O, Rupert, jeg vilde ikke see ham saadan for Alverden — vilde ikke tilintetgjøre mit Ideal af Alt, hvad der er ædelt, poetisk, skjønt! O, hvorfor bar Du for dunklet det Lys, der saa straalende skinnede over min Ungdom, ja endog ved sit Øjenskin forjog den nærværende Tids Skygger!"

"Fordi jeg ønsker at forjage disse indbildte Skygger, og det skikkelige Ansigt og den langbaalede Kjole ville uidentivt være mig mægtige Forbundsfejer."

"Men hvorfor sagde Du, at han gaaer med en langbalet Kjole?" spurgte Melanie bebrejdende.

"Fordi han gjør det — tænk Dig ham affkurat saa-

dan som jeg nu har beskrevet ham, og Præsidenten vil stige mageløst i Dine Tanker."

"Præsidenten — Wilhelm — havde jeg nær glemt. Det er idag vor Bryllupsdag, og jeg skrev nogle Vers til ham, for at huske ham derpaa; han maa have fundet dem paa Bordet, da han kom tilbage fra sin Spadsere-tour."

Hun gik hen til en Dør, som førte til et Bærelse ved Siden af, og aabnede den sagte. Præsidenten sad ved et Bord, der var bedækket med Papirer, Smaa skrifter og Skrivematerialier; den concentrerede Lysning fra en Studerelampe faldt paa en Mængde forretningsmæssige Breve, og han var saa iysjelsat med at lægge dem i deres Convoluter, at han ikke hørte sin Hustrues Trin, da hun nærmede sig ham. Han var en høj, bleg, stærktbygget Mand; hans Hoved, hvis Proportioner vare af vidt Omfang, bedækkedes kun sparsomt af selvgraat Haar, der ikke skjulte nogen Deel af hans høje, forstændige Pande; under hans tætte og endnu mørke Djenbryn saaes et Par store lysegrønne Djne, hvis usædvanlige Udtryk tilkjendegav en dyb, alvorlig Tænkning og ikke sjældent nærmede sig til Strengbed; hans store ørneagtige Næse passede godt til hans tætsluttende Mund og firkantede Hage; hans Bæsen var bestemt, næsten bydende; hans dybe og stærke Nøst hørtes sjældent i let Samtale; han var en Mand, som snarere var stiftet til

at indgyde Respekt, maaskee Frygt, end Kjærlighed, og det havde virkelig været Tilfældet. Der var en piinlig Usikkerhed, næsten Sky, i Melanies Udfærd, da hun nærmede sig ham og mere hviskede end sagde: „Har Du ikke fundet — Noget — paa Dit Bord, Wilhelm?“

„Jo, en parfumeret Portion Poesi paa pænt Papir!“ svarede han, idet han tog en Pen og begyndte at skrive Udskriften paa sine Breve. „Jeg har virkelig haft saa mangfoldige Forretninger, Melanie, at jeg ikke har haft Tid til at læse det.“

Hun udstrakte sin Arm med et dybt nedslaaet Djekast, for at faae sine Bers tilbage, som hun folte vare krænkede ved hans Alliteration; men han lagde sin Haand paa hendes og sagde: „Vær ikke vred, det skal blive læst, saa snart jeg har expederet disse Breve til Ministeren; iaften er det, som Du veed, min sidste Aften her, og Alting maa være i Orden, inden jeg forlader dette Bord. Det vilde sandelig være mig meget kjært, hvis Du vilde læse det for mig eller fortælle mig Indholdet, imedens jeg forsegler disse Papirer.“ I det Samme tændte han en Rorstabel og begyndte at dryppe det smeltende Lak paa, medens hun vendte sig bort og sagde:

„O, det var blot, for at huske Dig paa, at det idag var vor Bryllupsdag; det gjør Intet!“

Han trykkede først sit massive Signet haardt ned

paa Laffet, vendte sig derpaa pludseligt om og udraabte: „Jo, det gjør Meget; hvorfor sagde Du mig det ikke, førend jeg gif min Tour — saa burde jeg være gaaet til en Juveleer og have kjøbt Dig et eller andet Smykke.“

Melanie rødmede stærkt, vendte sig om til Rupert, som stod i Døren, og sagde med en Røst, som skjelvede af Harm: „Saadanne ere mine Plager, Rupert; Du kan lee ad dem, men — de ere meget haarde at bære for den, hvis Følelser ikke ere aldeles fløvede.“

„Vær nu ikke ufornuftig, Melanie,“ sagde Grev Falkenstein og fremrakte sin Haand; „jeg har aldrig kunnet holde saadanne Taler, som Du vnder at høre, men jeg er lykkelig over at kunne sige, at vi, naar Alt kommer til Alt, have slidt os godt igjennem sammen i disse tolv Aar, og jeg stoler paa, at vi endnu have megen sand Lykke ivente. Sørg næste Gang for at lade mig det vide Dagen iforveien, for at....“

„For at Du kan købe mig et eller andet Smykke,“ sagde hun, afbrydende ham.

„Jeg vilde sige Brocher og Armbaand — Du holder meget af Sligt, veed jeg.“

„Givne paa den Maade, maa Du troe, have de ligesaa lidt Værd for mig . . . . som parfumeret Poesi paa pent Papir har for Dig!“

„Strengt, men retfærdigt,“ — sagde Præsidenten, halvt leende. „Vær nu ikke ivrig, Melanie — Du skal ogsaa engang see lidt Ekstov af mig, saalænge til mine Breve ere forseglede og expederede (thi Forretninger maae altid gaae forud for Fornøjelser), skulle Dine Vers hvile der — i min Bestelomme — lige over mit Hjerte, seer Du — kan nogen fornuftig Dame ønske Meer?“

Melanie smilede halvt.

„Hvor tager Du den fasten?“ spurgte han, idet han aabenbart umagede sig for at robe Interesse for hendes Maner; men han vedblev at skrive, medens han tilføjede: „Det gule Silkeskjort er jo formelig henrivende, og Du seer usædvanligt smuk ud!“

„Covilla skal forestilles for Kronprindsessen,“ sagde Melanie og gik hen til et Villespejl, for ombyggeligt at bortfjerne de Taarer, der havde samlet sig i hendes Øjne. Et Bronzeubr begyndte at slaae det fastsatte Klokkeslet, Bøgen blev meldt, og et Øjeblik efter kom Covilla. Rupert sprang hen imod hende; men vant til Punctlighed, aae hun blot hen til sin Søster og skundte sig derpaa ned ad Trappen. Idet han fulgte med Melanie spurgte han, hvor han vel kunde træffe dem i Aftenens Leo. „Vi tage i Sværet og siden til Polinskys.“

„Au revoir da,“ raabte Nupert muntert; „hvis jeg faaer Tid, sees vi sikkert igjen.“

De saa mellemkommende Timer vare imidlertid tilstrækkelige til at fornye al hans Mistænksomhed og forøge hans Gjenstridighed mod et nærmere Bekjendtskab med sin Cousine; skjøndt Nysgjerrighed derfor bevægede ham til, uagtet det var silde, at følge hende til Polinskys, stillede han sig taus nær ved en Dør til det Bærelse, hvori hun sad, og betragtede hende i, hvad han ansaae for en sikker Frastand. Han saa en smuk, en meget smuk Pige, hvis Udseende var ungdommeligt i en Grad, som gjorde den rolige Vigegyldighed i hendes Bæsen mærkelig, idet hun lænede sig tilbage i en stor lav carmoisinroed Stol, medens hun var beelt omringet af Mandfolk i forskjellig Alder og syntes at være istand til at more eller interessere dem alle. Nupert antog fejlagtigt denne Banens No for Kofetteri og mumlede: „Dette er formodentlig et nyt Træk af hendes Uddannelse, og hun har ogsaa bertaget Luven fra Melanie, uden at være halvt saa smuk. Hvor kunde min Tante falde paa, at jeg skulde blive forelsket i det Barneansigt!“

Nupert var selv endnu for ung til at sætte Priis paa den runde Kind, den fuldige Læbe, Diet, hvori det Hvide næsten er blaat — den tidligste Ungdoms utallige Indigbeder; Melanies bøjse, fuldige Skikkelse

og udprægede, regelmæssige Ansigtstræk havde mere Interesse for ham, og han vilde maaskee have nærmet sig vende, hvis han ikke af de forundrede Ansigter hos dem, der vare nærmest omkring vende, havde faaet Mistanke om, at hun talte enten om Magnetisme eller om Spøgelse — to Gæmner, som han fandt særlig Mishag i. Atter saae han hen paa Evrilla; men hun havde vendt sit Hoved bort, og efter et Djebliks Raadvildhed gik han langsomt, næsten vaersomt, sin Vej, som om han frygtede, at hans Cousine skulde see ham og gjøre Krav paa hans Opmærksomhed. „Tbi naturligviis,“ tænkte han, „har hun baade af sin Moder og Tante faaet alle mulige Instrukser om, hvorledes hun skal fange mig og holde mig fast.“

„Du vil da aldrig tage bort saa tidligt, Adlerfron,“ udbrod Capitain Stauffer, en Officer af hans Regiment; „Du vil naturligviis blive og høre Din Cousine synge; hvis hun kan gjøre det halvt saa godt, som hun kan tale, saa er det nok værdt, at Du venter derefter.“

„Viis Dem idetmindste,“ sagde Lieutenant Klemmbain, idet han tog ham ved Armen; „lad Dem see for Polinskys, om end blot et Diebslik, tbi jeg hørte Grevinde Falkenslein sige, at hendes Søster ikke maatte synge, førend De var kommen tilsyne.“

„Virkelig! Da,“ sagde Rupert og saae inderligt fortrædelig ud, „da kan Du nu gaae hen og sige bende, at jeg netop er kommen paa Tanke om nogle særdeles vigtige Forretninger, der ubeldigvis vilde forbinde mig fra at høre min Cousine synge i dette Øjeblik, men at jeg haaber at see dem begge i Exfort om et Par Uger.“

Rupert stod nu paa Gaden — hans Bogn var fjort, og den kolde, halv optoede Snee trængte ind gjennem Saaler og Sider af hans tynde Stovler. Han standsede og overvejede, om han skulde vende tilbage eller ej; „Nej, han vilde ikke. Naar det kom til Stykket, saa havde Melanie dog Kundskab eller i det Ringeste Mistanke om Sammeniværgelsen imod ham; det røbde betydelig Mangel paa Taft, at hun sagde, Cyrilla maatte vente, til han kom — hans Tanter vilde i bende fun finde en Vante af en Koblerske —, og Cyrilla — jo snarere bendes Forhaabninger knustes, desbedre; det var hans Pligt at være bestemt ved denne Lejlighed.“

Og han spankede ned ad Gaden, traskede gjennem den raade Snee, lige ubekymret om denne og den „stille, sagte Nøst“, der hvilede, at han ikke handlede med den Helvillie eller det Gemyn til Andres Følelser som ellers.

Ottende Capitel.

Erfort er een af hine gamle Byer, der ere saa talrige i Tudsland. Efter at have indtaget en udmærket Plads i Landets ældre Historie og være bleven anseet for værdig til at befæstes i Middelalderen, har den båret alle Omkøstelserne i hine Tiders evindelige Krige at bestaae. Belejret, plundret, brændt, har den bestandig rejst sig som en Phönix af sin Aske, ja endog den sidste Ildbrand og Byens Indtagelse og Hærjelse af Franskmændene to Gange i en sildigere Periode havde ikke kunnet berøve den Udseendet af en stor, blomstrende By, skjøndt Frastanden fra Kysten og Mangelen paa en sejlbar Flod eller udstrakt Handel vilde bringe manges Engelskmand til at omtvile denne Kjendsgjerning. Ved Slutningen af den sidste Krig havde Byen i Indbyggernes Tanker vundet betydeligt i Liv ved den

Omfængighed, at adskillige historisk berømte „Margrafer“ og „Gaugrafer“ Residenser vare blevene forvandlede til Caserner for en talrig og lystig Garnison, og var ligeledes tiltagen overordenligt i Rang, da den var bleven Sæde for en Provindsstyre med dennes respectable Repræsentanter for den civile Magt, i Assessorernes, forskjellige Klasser af Raaders osv. osv. osv. Personer, og en Præsident!

Præsidenten, Grev Falkenstein, residerede i Regeeringsbygningen, som var den største og smukkeste i Byen og indtog hele den ene Side af en offentlig Plads, som kaldtes „Platz“en. Den nederste Deel af Bygningen toges udelukkende i Beslag af de underordnede Embedsmænds forskjellige Contoirer; men anden Etage med sin lange Suite af Selskabsværelser var beel og bolden anvist til Præsidentens Brug, eller rettere til hans Kones, som der paa bestemte Aftener modtog undertiden et udvalgt, undertiden et mere blandet Selskab.

Melanie, som ved sin Stilling og Formue tilhørte den øverste Samfundsklasse, gav sig Møje af at spøge med og foragte al Udmærkelse i Omgangslivet; hun sagde, og stræbte at troe, at alene Talent og Dydder kunde bære Noget over Medmennesker; men man vidste ingensinde, at hun overtraadte nogen af de selvskrevne Love, der vare et Særkjende for hendes Klasse. I Selskab talte hun næsten ufravigelig Fransk, eller

Halvfransk, „tutojerede“ alle Medlemmer af hendes eget Coterie og kaldte dem familiairt ved deres Døbenavn, medens hun var overdrevent og fornemt galant mod de mindre Højtstaaende i hendes lille Verden. Hun stræbte paa Dameviis efter et literairt Navn, og strax da hun kom til Erfort havde hun havt den Tanke at ville forene Værdom med fin Tone og aldeles at forandre Smag og Sædvaner hos største Delen af sine Bekjendtskaber. Der var forløbet flere Aar siden „de tre Forsøgs“ Tid; saaledes kaldte hun spøgende de tre Soirées, i hvilke hun havde haabet at begynde en ny Æra i den erfortske Verden. I det Djemed havde hun tilkjendegivet den Hensigt at ville give Oplæsningselskaber og bevæget Mænd af Værdom og Talent til at skrive og forelæse Afhandlinger over saadanne Emner, som hun holdt for mest passende og for mest skikede til at vække Nysgjerrighed og fremkalde Opmærksomhed hos hendes forventede Tilhørere. Den første Aften vare hendes Bærelser saa fulde, at man var nær ved at kvæles; men de Tilstedeværende begyndte aabenbart snart at kjede sig og robede ufordulgt, at de foretrak at hvile med hverandre. Nogle latterliggjorde hvad de havde hørt, Andre vare ærlige nok til at bekjende, at de ikke havde forstaaet, hvorom Talen egentlig var; men et endnu større Antal erklærede, at det var noget utaaelig kjedsommeligt Væsen, og hvis det ikke havde været for

Skams Skyld, vare de gaaede hjem efter den første halve Times Forløb. Dette Slags Skam fik ogsaa endeel til at indfinde sig ved den anden Soirée, men den tredie var bogstaveligt uden Gjæster. Melanies Forhaabninger om at komme til at staae i Spidsen for et Selskab for Dannelse bortdunstede, og herefterdags fulgte hun andre Folks Exempel, idet hun gav to eller tre store Baller i Vinterens Løb og modtog dem, der havde almindelig Indbydelse til hendes Huus, to eller tre Gange om Ugen Foraar og Efteraar.

Bed Enden af den lange Række af Selskabsværelser var eet udvalgt til stadig Afbenyttelse, fordi det stødte til Grev Falkensteins Privatcontoir. Han havde forbeholdt sig Ret til at lukke de dobbelte Døre mellem dem, naar han ikke ønskede at afbrydes i sine Forretninger, og aabne dem, naar han enten ønskede Selskab eller havde Lyst til at forlænge sit Rum til at gaae i. Dagen efter Cyrillas Komme, medens hun sad i dette Bærelse tilligemed sin Søster og ventede paa, at Middagsmadens Anretning skulde blive meldt, hørte hun Præsidenten tale usædvanlig ivrigt med Noget, der var traadt ind i samme Djeblif, som Mellemdøren var bleven aabnet. Melanie rejste sig strax og gik ind til dem, og kort efter hørte Cyrilla en ubekjendt dyb Røst, som spurgte om hendes Fætter Rupert og ønskede at vide,

om han ikke agtede at komme snart til Erfurt, for at afflutte Kjøbet af „Freiland.“

„Jeg veed virkelig ikke, hvad hans Hensigt er,“ svarede Melanie i en temmelig fornærmet Tone; „hele hans Adfærd var saa paafaldende, saa uforklarlig, at selv om jeg havde haft Anledning til at spørge ham derom, troer jeg ikke, at jeg havde gjort det.“

„Jeg hørte Dig tale med ham i en god halv Time,“ sagde Præsidenten; „men,“ tilføjede han ironisk, „han har vist glemt at spørge om det nye Værk, som nu er færdigt i Manuskript.“

„Det var ikke imod mig, at han var saa — saa ubøfselig, kan jeg sige; det var hans Ligeagthed mod Cecilia, som stødte mig. Han saae hende i fem Minuter, førend hun tog ud den sidste Aften, vi vare i Berlin, — lovede at ledsøge os til Polinskys, men der gjorde han sig ikke engang den Ubeslighed at komme ind i det Værelse, hvor vi vare, og tilsidst sendte han en ung Officeer ind til mig med den Besked, at han havde Forretninger, der forhindrede ham saa at høre hende synge! Jeg troede naturligvis, at han vilde have gjort Undskyldning næste Morgen, førend vi rejste; men han viste sig ikke engang.“

„Vi rejste meget tidligt,“ indvendte Præsidenten.

„Det er ingen Undskyldning for Adlerkron,“ sagde den ubekjendte Host. „Du veed, at han hører til de Mennesker, som hverken forstaae at nyde deres Stilling

i Livet eller deres Nidgdom; han er, og har altid været mere Morgenmand end de fleste af de ulukkkelige Bøesner, der, som jeg, ere fordømte til at tjene deres daglige Brød."

"I hans Sted vilde Du uden tvivl have været lige saa rastløs, Edouard", sagde Præsidenten. "Jeg er overbevist om, at Du under alle Omstændigheder vilde være en fremadstræbende og virksom Mand."

"Virksom! ja — maaskee, men med Adlerkronens Formue vilde jeg rigtignok føre et heel andet Liv end han."

"Hvad hans Liv vedkommer," sagde Melanie, "da er det, efter hvad man siger mig, daddelsvit, og sjøndt jeg nu er lidt vred paa ham for Cyrillas Skyld, maa jeg dog sige, at jeg sjældent har truffet et ædelmodigere eller skikkeligere Menneske."

"Ja, kun altfor skikkelig," sagde den samme Hest. "Hvis jeg var i hans Sted, skulde Officererne af mit Regiment ikke faae Lov til at ride paa mine Heste uden Tilladelse; ikke heller skulde de faae frit Qvarteer paa Windhorst. Det Slags Skikkelighed anseer jeg for Svagbed."

"Han er særdeles yndet," begyndte Melanie.

"Han ansees for en skikkelig Fyr, og det er maaskee hans højeste Orgjerrighed, men det er ikke min."

"Hvad er da Din Orgjerrighed?" spurgte Melanie.

„Ikke noget Mindre end at blive Finansminister om en Snees Aar!“

„Du har Ret, Edouard,“ udbrød Præsidenten; „der som Omstændighederne ere Dine Planer med, saa kjender jeg ingen, hvis Talenter vilde gjøre dem mere skikkede til den Post.“

„Lad mig imidlertid forestille Dig for min Søster,“ sagde Melanie og gik ind i Dagligstuen. „Cyrilla, dette er Din Neveu, Grev Zorndorff.“

Han var en ung og usædvanligt smuk Mand; den overordentlige Blegbed i hans Ansigtstræk traadte end mere frem ved hans fulsorte Haar og store mørke Dine; hans Bæsen var roligt, hans Næst dyb og særdeles behagelig. Skjøndt han var overordenlig net klædt, herskede der dog en aabenbar Ligegyldighed i Bitingene ved hans Toilette, hvad der efter de fleste Folks Mening og Ytringer have sin Grund i Bevidstbeden om, at hans personlige Fortrin tilstedede en saadan Skjodesløsbed. De, der domte saaledes, roge fejl. Saa, maaskee Ingen, forstode i det Hele hans Charakter; thi Saa eller Ingen studere overhoved Charakteren hos dem, med hvem de ikke ere nødte til at omgaaes, og Mange, overmaade Mange, drage gjennem denne Verden uden at studere nogensombelst Charakter, idet de blot tage Folk, som de forefinde dem, og føle et Slags usikker Forbavselse, naar Andre handle anderledes, end de i deres Sted vilde have gjort. Disse

lige Børn, som gjenneblade en Bog med Kobber, under hvilke Forklaringerne ere skrevne i et Sprog, de ikke kjende. Fremstillingerne af Scener i det buuslige Liv kunne de forstaae, skjøndt ogsaa det Meget gaar dem ubemærket forbi; men skulde Billedet frembyde noget Nyt eller Usædvanligt, saa betragte de det nogle Øjeblikke med en Blanding af Nysgjerrighed og Forundring, og slaae derpaa Bladet om uden at have nogen Bevidsthed om den Fond af dyb Interesse eller det dybsindige Omne, de ere gaaede gliv af. At studere en Charakter kan lignedes ved at tilegne sig en ny Videnskab eller et nyt Sprog; jo mere uddannet Manden er, desmindre føles de første Banskeligbeder, og naar disse engang ere overvundne, da kommer en Verden af hidtil ukjendte Ideer stimlende ind paa os, eller vi have Udgang til aandelige Skatte, der kunne yde os Selskabet og Nydelse i vort øvrige Liv. Denne Digression skal ikke være et Præludium til en Dissertation af Grev Forndorffs Hoved eller Hjerte; ligesom Cyrilla, ville vi see ham saadan, som han valgte at vise sig for bende, det vil sige: kold og ligegyldig. Ved Middagsbordet talte han uafbrudt om Politik, gik derpaa med Præsidenten ind i dennes Arbejdsverrelse, og da han igjen viste sig i Dagligstuen, benvendte han hele sin Conversation halvt hvileende til Melanie.

Præsidenten bad Cyrilla om at synge, og medens han lænede sig tilbage i sin Stol og et Udtryk af fuld

kommen Tilfredsbed stjal sig over hans Ansigtstræk, ophørte Grev Zorndorff at tale, men heldte sig over en Bog og syntes slet ingen Beridsbed at have om Noget af det, der foregik omkring ham. Da Klokkeren slog Ti, rejste han sig op, nikkede Godnat til sin Duffel, mumlede et Par Ord til sin Dame og forlod Værelset, idet han buffede let for Cvrilla.

„Nu,“ udbrød Melanie og vendte sig med et Blik, hvori det Triumpherende var balt dulst, til sin Søster; „nu, Cvrilla, hvad synes Du om ham?“

„Du mener Grev Zorndorff? Det veed jeg næsten ikke — jeg talte kun saa lidt med ham — han lader til at være Cavaleer.“

„Men er Du blind, min kjære Pige? Han er emmeligiis' den smukkeste Mand, Du i Dit Liv har seet!“

„Det er meget muligt; jeg betragtede ham ikke saa nøje.“

Præsidenten saae ivejret og smilede. „Eduard har denne første Gang intet Indtryk gjort,“ sagde han; „Cvrilla er for fernustig til at ødsle Besundring paa et Hoved, uden at vide, hvad for et Slags Hjerne der boer deri. Jeg troer, at det er Plato som siger: „Sjælen alene er stjern.““

„Han har dermed meent, at det Skjønnes Budsdering berouer paa Sjælen,“ sagde Melanie; „og jo

mere Forstand vi have . . . je mere levende vor Phantasi er . . . desto dybere er vor Opfattelse af det Skønne! Jeg maa sige, Cecilia, jeg har aldrig seet Nogen saa blottet for Skjønhedssands som Dig!"

"I dette Tilfælde er det upaatvibelig en særdeles heldig Omstændighed," sagde Grev Falkenstein.

"Deri kan jeg ikke være enig med Dig, Vilhelm; det er et uberegneligt Tab af Tilfredsstillelse, naar Nogen ikke har Sands for, hvad der er smukt, enten Gjenstanden nu er Maleri, Billedstotte, Mand eller Kvinde."

"Hum . . .", sagde Grev Falkenstein, idet han gned sin Hage. "Sandsen for en Kvindes Skjønbed er undertiden nødvendig for at faae en Mand til at glemme hendes Svagheder."

Melanie gik i tavs Værdighed hen til et Marmorbord, hvorpaa der var henjat tre smaa antike Solulyestager, og begyndte at jysle med at tænde Lysene deri.

"Jeg troer," sagde Cecilia i Forvarstone, "ja jeg er næsten vis paa, at jeg vilde have lagt mere Mærke til Grev Forndorff, hvis han havde talt til mig eller robet nogen Sands for Muffel."

"Edouard lider et uberegneligt Tab af Tilfreds-

stillelse idet han intet Dre har for Musik," sagde Grev Falkenstein.

„Han har ikke Noget imod Vocalmusik," udbrod Melanie ivrigt, „slet ikke Noget, naar han blot kan høre Ordene tydeligt.“

„Det vil sige," sagde Greven, „han siger ikke Nej til en poetisk Idee, selv gjennem Sangens Medium!“

„Jeg finder det meget uoverlagt, Wilhelm, at Du søger at indgive Cyrilla Fordomme mod et Menneske, hun saa ideligt maa være sammen med.“

„Da jeg finder, Melanie, at det er endnu mere uoverlagt, at Du søger at indtage hende til Indest for et Menneske, som er . . . er en . . . afgjort er det daarligste Parti i Erfort.“

Cyrilla lo. „For at husvare Eder begge," sagde hun, „saa lad mig forsikre Eder, at jeg hverken har faaet Fordom eller er bleven indtagen; ikke heller," tilfojede hun og rødmede lidt, „ikke heller er jeg kommen til Erfort, for at opsøge mig et „Parti.““

„Du" sagde Præsidenten, „Alt hvad jeg har at sige, er, at jeg haaber, Du har gjort ligesaa lidet Indtryk paa min Neeu, som han synes at have gjort paa Dig. Det er en heldig Omstændighed for ham,

at hans Hjerte ikke saa let saares gjennem hans Dør som mit."

"Du behøver ikke at nære nogen Frugt med Hensyn til Edouard," bemærkede Melanie; „tbi stjøndt Cyrillas Ydre vistnok er tiltrækkende for ham, passer hun dog i andre Henseender aldeles ikke for ham. Jeg har kun sjeldent seet to Mennesker af saa forskjellig Natur."

"Saa meget desbedre," svarede Grev Falkenstein, „men Du seer sommetider Folk synes godt om dem, der ere lige det Modsatte af, hvad de selv ere. Kunne nu f. Ex. to Mennesker i Verden være mere forskjellige end vi?"

"Jeg smigrer mig med, at det ikke er muligt," svarede Melanie, idet hun gik ud af Værelset.

Cyrilla standsede et Øjeblik i sin Søsters Dør og sagde: „Jeg gad nok vide, hvorfor Du aldrig har nævnt Grev Zorndorffs Navn for mig. Jeg havde intet Begreb om, at Du havde en Neveu her."

"Han har ikke været længe i Erfurt," svarede Melanie undvigende, „først siden han blev „Kammerassessor." Bore andre Neveuer, Falkensteinerne, taale ingen Sammenligning med ham; men de skulle alligevel arve Alt, hvad vi eje, medens stakkels Edouard maa bugge sig igjennem, som han bedst kan. Det er

dette, det saa ofte gjør ham saa melancholi? -- saa misfornojet -- stundom næsten menneskefjendt."

"Men," sagde Cyrilla, "hvor mange Mennesker her i Verden ere ikke i en lignende Stilling, uden at være enten melancholiske eller menneskefjendte!"

"Meget muligt, men ikke saadanne Mennesker som Edouard. Jeg ser aldrig ham og Mupret sammen, uden at ønske, at de kunde bygge Plads: Muprets jævne Tilbejeligheder og letsindige Overgivenhed væsle fuldkomment til et Liv af det sædvanlige Slags, medens Edouards Nærhed, der næsten bliver til lidst Uretfærdighed, vil gjøre ham -- hvis Held eller Interesse ikke begunstige hans Ugrænsethed -- til det uløselige Menneske!"

"Hvad Det," sagde Cyrilla, idet hun gik; "Du var fuldkomment overbevist mig om, at han slet ikke synes at være for mig, ikke engang som Bekjendt . . . . og han kommer her nok hver Dag?"

"Ja, det gjør han, og I ville saa uundsaeligt blive ferte sammen, at jeg skrev til ham om Dig fra Mexico . . . . jeg vil være oprigtig imod Dig, Høje Cyrilla, og sige Dig, at Dit Herte er saa idealt, saa væsentlig værdt og forædlet, at jeg stjelvede for hans Sjælsro; og . . ."

"Da," afbrød Cyrilla hende, "og anbefalede ham at være næsten ubørlig imod mig? Han bør være Dig meget taknemmelig for Din Omjærg for hans Lykke. Maa

jeg spørge, hvorfor Du ikke ogsaa troede det nødvendig at advare mig?"

„Din Opdragelse,“ svarede Melanie, „maatte have været meget forskjellig fra, hvad jeg antog, hvis Du kunde spille en alvorlig Tanke paa Noget i hans Omstændigheder. Du har uden tvivl faaet udførlig Anvisning i saa Henseende.“

„Kanskøe,“ sagde Euvilla; „men der er visse Ting, som jeg ikke har kunnet lære, og dette synes at være een af dem. Moder og Fernanda havde for Skik alt imellem at afhandle saadanne Gjenstande for mig og talte uden tvivl meget flogt og fornuftigt . . . . men jeg — vilde dog synes bedre om at troe, at der er saadant Noget som . . . . Kjerlighed . . . . til her i Verden.“

„Det er der — det er der!“ udbrod Melanie entusiastisk. „Det er der, og ingen Rigdom eller Stand kan træde i dens Sted. O, Euvilla, hvis Du ej vil føre et Liv fuldt af uendelig Bekvæmning, da lad Intet friste Dig til at ægte en Mand, uden at Du føler for ham, og er overbevist om, at han ogsaa for Dig føler den Art af Kjerlighed, som er den eneste ægte, en Kjerlighed, som indgives af Sjælsfrændskab! Kjerlighed fortjener ej sit Navn, naar den ikke hviler paa Følelse og bæres ved et iønligt aandeligt Baaud! God Nat, Du Kjære,“ tilføjede hun, idet hun hurtig trak sig tilbage til sit Værelse, „jeg hører allerede Vilhelm i sit Paaflydningsværelse.“

Imorgen ville vi drøfte dette vigtige Spørgsmaal udførligere."

„Melanie er meget — meget følsom," tænkte Corilla, idet hun gik til sit Værelse, „men hun er ogsaa meget indtagende. Staffels Bøsen! Jeg veed nok, at man overtalte hende til at gifte sig med Præsidenten, uagter hun ikke brod sig om ham, og jeg begynder nu at faae Mistanke om, at der var en Anden, hun syntes bedre om. Jeg vilde ønske, at jeg kunde faae det Brev at see, hun skrev til denne Grev Zorndorff, det maa have gjort stærkt Indtryk paa ham, thi efter den første meget ubehagelige Støvring saae han ikke een Gang paa mig hele Aftenen." ⁶

Niende Capitel.

Dage og Uger forløb — Antallet af Corillas Venner og Bekjendte forøgedes med den Letbed, der er saa almindelig i Ungdommen — jaa umulig i sildigere Aar. I mange Huse, hvor hun fandt Dm-gangsvener paa sin egen Alder, stiftede hun fortrøligt Bekjendtskab og var altsammen ikke lidt kjed af den Mængde Spørgsmaal, man gjorde hende om hendes Fætter Rupert — „Om han ikke havde i Sinde at kjøbe Freiland? — Havde han ikke sagt, at han vilde træde ud af Armeen og bosætte sig i Nærbeden af Erfort? — Hvem hun troede, han rimeligviis vilde blive gift med? — Om hun ikke fandt ham rigtig elskværdig? — Om hun nogensinde havde hørt en Amateur synge saa godt som han, o. s. v. o. s. v. o. s. v.“ Og hvor simple disse Spørgsmaal end vare, kunde hun dog ikke besvare et eneste af dem, uagtet de an-

gik een af hendes nærmeste Slægtninger. Duperts Ligegyldighed gjordes berømt saa fremtredende, at hun forit følte sig stødt, derpaa næsten vred, saasnart han blev nævnt. Noget af hendes andre Bønner vare ikke mindre nysgjerrige angaaende, hvad Grev Zorndorff, som de vidste næsten boede i sin Onkels Huus, boede i Sunde og foretog sig, og det var til ingen Nytte, at Cyrilla forsikrede dem, at hun knapt kendte ham og aldrig talte med ham; de vare vantros, og vel maatte de være saa, thi een af de Distenx, da Grevinde Falkenstein var „hjemme“, havde de bemærket, at han fulgte hende fra Bærelse til Bærelse, stod nær ved hende, lyttede til hvad hun sagde, af og til blandede sig i Samtalen, og alt dette med den skjodesløse Kortreblighed, som Mænd, der have levet i Norden, saa godt forstaae at antage overfor unge Damer; men Juken kunde vide, ej heller kunde Cyrilla forklare sig, at der, naar de næste Dag traf sammen ved Middagsbordet, havde fundet en Tilbagegangs Sted og han da igjen var kold eller ligegyldig mod hende og udelukkende selskabelig med sin Onkel og Sante.

En Eftermiddag, da han sad i Dagligstuen med Armene overkors og tilspindende i det bedste Drommeri, gik Melanie hen til Cyrilla, som sad og malede med Vandfarver, og bad hende, idet hun pegede paa Zorndorff, om at tage ham af. „Det vil ikke falde

vanstelig," tilføjede hun, „da han sidder saa stille — han har ikke rørt sig af Stedet i de sidste ti Minutter."

„O, Intet kan være lettere," sagde Eyrilla overgivent; „han er en reen Marmormand — uden Bevægelse og ikke til at bevæge. Jeg kan tage hans Ansigt af, uden at see paa ham. — See her — saaledes."

Melanie bøjede sig ned over hende og udbrød: „Hverlig! Intet kan ligne bedre! Hvilken udmærket Gave Du maa have til at træffe!"

„Jeg tror," sagde Eyrilla, idet hun antvodede Figurens Omrids, „jeg tror, at dette mere berøer paa en ovet Hufommelse — Skal jeg colorere Hovedet lidt?"

„Na ja, gjør det!"

Imidlertid sad Marmormanden opreist, hans blege Kinder rødmede let, hans mørke Øjne lignede, og et Udtryk af Overraskelse og Glæde bredte sig over ethvert af hans Ansigtstræk.

„Jeg synes," raadede Melanie, „at Du skulde sætte lidt mere Couleur paa."

„Ikke en Smule," sagde Eyrilla bestemt.

„Jeg synes bedre om Dit Udseende," vedblev Melanie; „Contouren var fuldendt."

„Den er det endnu,“ svarede Cvrilla; „denne ringe Tilfætning af Farve kan ikke have forandret den.“

„Den baade er der og er der ikke,“ sagde Melanie; „Du har nu givet Hovedet et koldt, opløst, misfornøjet Udtryk.“

„Det er et Portrait efter Hufommelsen,“ sagde Cvrilla, idet hun kastede sin Pensel; „og saaledes,“ tilføjede hun og trak saa jmaat paa Skuldrene, „viser Grev Sorndorffs Hoved sig for mig — næsten — altid.“

Melanie gik ind i Værelset ved Siden af med Tegningen i Haanden, for at vise Præsidenten den. Grev Sorndorff rejste sig, gik hen til Cvrilla og satte sig i en Stol ved Siden af hende. Efter at have iagttaget hende i et Par Minutter, medens hun satte sine Farver paa deres Plads igjen og gjemte sine Paletter i Kassen, bemærkede han med sin sædvanlige lave, vel modulerede Stemme: „Jeg beklager, at mit Hoved har gjort et saa ubehageligt Indtryk paa Dem, Mademoiselle d'Adlerkron; vil De tillade mig at beskylde Dem for nogen Uretfærdighed i Deres Dom om mig?“

„Om Deres Hoved — ikke om Dem.“

„Mit Hoved? ja, det er mig selv — mit Alt — Alt, hvad jeg har i Verden! Mit Hoved maa, med noget mekanisk Bistand fra mine Hænders Side,

fortjene mig Brødet, skaffe mig Klæder — Tag over Hovedet og maaskee nogle af de Overflødighedsartikler, som Civilisationen næsten har gjort til Livsforvødenheder!"

„Vi talte blot om Udtrykket i Deres Ansigt,“ bemærkede Cyrilla.

„De sagde, at jeg forekom Dem kold og opblæst.“ vedblev Zorndorff; „jeg er bverken det Gne eller det Andet.“

„Meget muligt,“ sagde Cyrilla, idet hun legede med sin Pensel, „det er maaske det Regelmæssige i Deres Ansigtstræk, der giver disse et Udtryk af Strengbed.“

„Jeg er ikke streng, ikke opblæst, og kun altfor vist ikke kold.“ Havde Cyrilla seet paa ham, saa vilde hun idetmindste have troet den sidste Forsikkring; hun gjorde det ikke, og han vedblev: „Kold! Saa kold som Hefla under sin Jisshorpe! Hvad Anklagen for Misfornøjelse vedkommer, da indrømmer jeg den.“

„Melanie kalder det Melancholi, og det Ord lyder bedre,“ sagde Cyrilla smilende.

„Lad os kalde Tingene ved dens rette Navn — Misfornøjelse. Jeg er aldeles utilfreds med mig selv, min Lod i Livet — kort sagt: med hele Verden.“

„Og jeg finder en saadan Misfornøjelse saa ufornuftig, at jeg, istedetfor at ynkes over Dem, føler Tilbøjelighed til at lee ad Dem, og kjendte jeg Dem godt

nov, saa gjorde jeg det," sagde Corilla, idet hun bøjede sit Hoved tilbage.

„Tillad mig, Mademoiselle d'Adlerfron, et Djeblikt . . . . De sagde eller antvode, at jeg . . . . eller, om De vil, mit Hoved ikke altid var Dem ubehageligt.“

„Gjorde jeg? Saa har jeg vist meent, at De i Selvskab seer elskværdigere ud end her for os til daglig Brug.“

„De kunde neppe gjøre nogen Bemærkning, som var mere skikket til at sætte mig i et ugunstigt Lys, og den er ikke aldeles ugrundet. Med Dem er det netop det Modsatte Tilfældet; De er tusinde Gange mere indtagende, tusinde Gange mere fortrøllende, naar vi ere ganske alene, end naar De sees blandt Mængden.“

„Deres Ord tilstede en dobbelt Dpfattelse," sagde Corilla leende; „De kan mene, at jeg er en underholdende Person, med hvem det er behageligt at tilbringe et Par Timer daglig, eller ogsaa . . . .“

„Behageligt! O, noget Mere end behageligt.“

„Eller ogsaa kan De mene, at jeg er for ubetydelig til at blive lagt Mærke til blandt Andre.“

„De taber Dem, eller, rettere sagt, denkastes, ligesom en exotisk Blomst i en Gartners Taffelbouket," sagde Zorndorff med stigende Begeistring. „Man kan aldrig beundre en Blomst, saaledes som den fortjener det, seerend den sees alene. Saaledes er en Rosen-

Knop med al sin uendelige Skjønbed en Blomst, der kun vækker Liden Opmærksomhed, naar den tilligemed Jasminer, Jonquiller, Geranier og Suesse andre udgjør en Deel af hine Pyramidebouffetter, som Gartnerne ynde at danne . . . . jeg seer aldrig en saadan uden at tænke paa en Balsal . . . jeg er aldrig i en Balsal uden at tænke paa en Bouffet."

„Et meget net Taufe," sagde Corilla og lænede sig, halvt opmærksom, halvt ligegyldig, tilbage i sin Stol.

„Naar man seer en Bouffet af dette Slags," vedblev Forndorff, „udvælger man sig sjældent een Blomst, for særligt at beundre den." Han taug et Djeblif og tilføjede derpaa: „Lad mig imidlertid tage een — en Rosenknop, en Lilie, eller hvilken De vil, og lad mig sætte den i et Glas Vand; giv mig Tid til at undersøge og beundre den i No, og jeg vil snart finde den udmærket smuk — aldeles fuldendt — og undres over, at jeg, selv blandt de andre, ikke strax har udsøgt een som den."

„De har Ret," sagde Corilla; „alle Planter ere smukke, naar de undersøges omhyggeligt, — og, sagde hun, idet hun bøjede sig over det Papir, der laa for hende, og næsten ubevidst begyndte at tegne Rosenknopper og Lilier, „og hele Ideen er virkelig saa poetisk, at De kunde sætte den i Vers."

„Spotter De mig?“ spurgte han roligt.

„Nej, jeg tænkte kun paa, hvad Melanie fortalte mig forleden Dag.“

„Hvad fortalte hun Dem?“

„At De havde skrevet nogle vilde, fortrivlede Digte og udgivet dem under et paataget Navn.“

„En Ungdomsdaarskab, som jeg haabede var glemt,“ sagde Zorndorff smilende.

„Hun sagde ogsaa,“ vedblev Cyrilla skalkagtig, „at De stundum kunde tale poetisk Prosa.“

„Det var ikke min Hensigt i dette Djeblik,“ sagde Zorndorff og rejste sig; „men dersom De ikke kan eller ikke vil forstaae min Allegori, da lad mig sige Dem uden Dmsvøb, at hvor tryk jeg end kan holde mig for, naar jeg seer Dem omgiven af Andre, turde De dog blive farlig for min Sjælsro, hvis jeg gav efter for den Tilbøjelighed, jeg ideligt føler til at samtale uforbeholdent med Dem.“

Cyrilla betragtede ham et Djeblik forbavset. Nogle dunkle Forestillinger om en isbedækket Vulkan, Boufetter, Balsale og Rosenknopper, drog gennem hendes Sjæl — da kom der en nogenlunde klar Tanke om, at Grev Zorndorff, den kolde, uigjennemtrængelige Marmormand, ikke havde været eller ej var saa følesløs, som hun havde meent. En Følelse af tilfredsfullet Forsængelighed afløstes af et Smil, som

røbede utvetydig Glæde; dette forvandlede derpaa til en munter Latter, hvori Zorndorff stemte i med hende, medens han tillige sagde: „Jeg vilde ønske, at De altid vilde lee og jeg Intet havde at frygte.“

„Intet at frygte!“ gjentog Melanie, som kom hen til dem. „Hvad i al Verden tale I om!“

„Jeg har stræbt at forklare Din Søster mine Grunde til at undgaae hendes Selskab, og vilde ønske, at jeg kunde bringe hende til at forstaae, at jeg ikke altid er den kjedsommelige, uebagedelige Person, jeg har været i de sidste sex Uger.“

„Kjedsommelig og uebagedelig? Cyrilla var sikkerlig aldrig tænkt . . .“

„Undskold mig, Melanie. Jeg fandt rigtignok idetmindste Dine Lovtaler over Grev Zorndorff noget overdrevne — at han ikke var kjedsommelig, kunde jeg jenne af hans Santale med Andre; men for mit Bedkommende maa jeg sige, at han er den eneste Mand, jeg nogenstinde har fundet egentlig uopmærksom imod mig og . . . og snarere uebagedelig end det Modsatte.“

„Det var Meer, end jeg tilsigtede,“ udbrød Zorndorff med ualmindelig Barme; „men en Midtvej er ikke mulig i sliqe Tilfælde, og bevestet vil jeg være — mig selv — saadan som jeg er.“

„Edouard, kjære Edouard“ udbrød Melanie med

et forstrækket Blif, „har Du glemt Alt, hvad jeg sagde Dig?“

„Nej, jeg busker det grant, og Mere dertil; men det er urimeligt at undvige nuværende Fornøjelse af en ubestemt Frukt for, at den skal forege fremtidig Ulykke. Mademoiselle d'Adlerfron skal ingen-
gensinde tiere have Grund til at klage over min Uopmærksomhed“

Man blev kaldt til Middagsbordet, og herved afbrødes Samtalen; men Cyrillas Interesse vafte, og det saa meget mere, som hendes Søsters Ansigt fik et usædvanlig alvorligt Udtryk. Zerndorff gik overken den Dag eller nogetsinde krofter med sin Dnfel ind i dennes Arbejdsverelje, men han sluttede sig til Mélanie og Cyrilla efter Middagsbordet og læste for dem eller talte med dem bele Aftenen.

Tiende Capitel.

Sorndorffs Forklaring gjorde et dybt og varigt Indtryk paa Cyrilla, og hans paafølgende Adfærd var ikke skikket til at svække dette. Om han end ikke ligefrem søgte hendes Selskab, syntes han dog i det Ringeste aldrig at sive det, og naar de vare sammen, talte han naturligt, og tilsyneladende uforbeholdent, om enhver Gjenstand, lod sig spotte for sine stolte Nykker og lottede alverligt til hendes Forelæsninger over Hølgærne af en udslejende Ugræjrtighed. Da han var for stolt til at være forsængelig, vare hans aldeles usædvanlige personlige Fortrin ham fuldkomment ligegyldige; men jo mere Cyrilla lagde Mærke bertil, desto mere fik hun Dje for dem og tilegnede sig efterhaanden en Sands for det „Skjonne“, der endog vilde have tilfredsstillet hendes Søster, dersom denne havde fundet for godt at spørge hende paa.

Dag for Dag steg Jorndorff i hendes Tanker — hvor kunde det være anderledes? Præsidenten raad-
 førte sig med ham i vigtige Anliggender; Melanies
 Lovtaler standsede aldrig og forekom ikke længer Cy-
 rilla overdrevne; i Erfurts selskabelige Liv var han,
 ifølge almindelig Overenskomst, den, som angav To-
 nen, uden at han nogensinde havde gjort sig den
 allerringeste Ulejlighed, for at opnaae denne Udmær-
 kelse, og Cyrilla kunde ikke længe forblive sig ube-
 vidst, at hun, endog imod hans Villie, havde be-
 gyndt at „udsætte hans Sjælsro for Fare.“ Hun
 bar — som enhver Kvinde i hendes Sted vilde have
 gjort — over med de Blikke, som nu og da røbede
 denne Hemmelighed, og nærrede for hans bybjertede
 Kampe en vis Grad af Medfølelse der næsten grænd-
 sede til Dumbet. Det var disse samme Bestræbelser
 fra hans Side for at bekæmpe og skjule sin tilta-
 gende Beundring og Agtelse, der gavedes deres Sam-
 kvem dets ejendommelige Interesse. Hun begyndte
 at forstaae, hvorfor han var misfornøjet, ja endog at
 nære ubestemte Døstter om, at hun havde været en
 født Herling; men først da han havde været et Par
 Dage fraværende i Berlin, opdagede hun, hvor ma-
 gelsøst staae alle andre Mandfolk vare — hvor uund-
 værlig han maatte være for sin Tante og Onkel!
 Maaskee var hun glad, da han vendte tilbage til

Erfort. Hun gav ham sin Haand et Djeblif; men det var paafaldende, at da Melanie modtog ham med Varme og forfikkrede, at de næsten havde fundet det umuligt at leve uden ham, sagde Cyrilla ikke et Ord, men bøjede sig ned over sit Arbejde, og vendte sit Ansigt lidt bort, da hun havde rødmet i en aldeles usædvanlig Grad. Zorndorff støttes ingentunde ved hendes Tavshed. Tvertimod afløstes et overrasket Djekast hos ham hurtig af et tilfreds Smil og en fjendelig Opmuntring, som vedvarede noget.

„Jeg var meget tidt sammen med Deres Fætter Dupert,“ bemærkede han efter et Opbald.

„Var De?“ sagde Cyrilla ligegyldigt.

Zorndorff lo. „Jeg havde ventet,“ vedblev han, „at blive bestormet med Spørgsmaal om en saa betydelig Persons Foretagender.“

„Betydelig!“ gjentog Cyrilla; „jeg er virkelig ikke bleven hans Betydelighed vaer.“

„Du, er han ikke Deres Families Hoved og Haab?“ spurgte han ironisk.

„Det giver ham muligvis Betødning hos min Tante i Salzburg; men for mit Vedkommende . . .“

„For Dit Vedkommende,“ sagde Melanie, „kan jeg lettelig forstille mig, at en Smule almindelig Høflighed, en meget ringe Grad af Opmærksomhed under Dit Opbald i Berlin, vilde have hævet ham langt mere

i sine Tanker, end alle hans Besiddelser. Jeg haaber, Edouard, at Du aldeles ingen Underretning gav ham om Cvrilla."

"Han anmodede ikke om nogen."

"Du mener da ikke, at han slet ikke omtalte os?"

"Ikke strengt taget; han haabede, at De alle vare roste, eller Noget i den Retning. Du veed naturligvis, at han var kjøbt Freiland og aater at udstyre Gaarden prægtigt."

"Jeg er fuldkomment uvidende om Alt, hvad der bevrører ham."

"Imorgen er han her og kan give Dig alle de Oplysninger, Du forlanger."

"Imorgen," gjentog Melanie; derpaa vendte hun sig til sin Søster og tilføiede: "Cvrilla, Du vil virkelig bevise mig en Sjælelid ved at gjøre Dig Umage for ej at være hjemme, naar han kommer — ved at undgaae ham i en Dag eller to."

"Han vil vistnok ikke lægge Mærke til, om jeg er her eller ej," sagde Cvrilla, halvt leende.

"Men synes Du ikke, Edouard, at vi bør straffe ham paa en eller anden Maade for hans Mangel paa Sympatiombød?" spurgte Melanie.

"Jo; men, hvis jeg skal uttre min Mening, saa vilde jeg sige, at et roligt Ligeqvildighedsystem under hans Nærværelse her vilde være bedre end at

undgaae ham paa en Maade, som vilde lede til For-
klaringer."

"Det er ikke let at være ligegyldig imod ham —
dertil er han altfor godmodig, og saa veed Du, at
han ikke kan udholde den Tanke at have fornærmet
Noget og sikkerlig vil fremkomme med en eller anden
snuerrig Forklaring eller Forsvar, eller paa anden Maade
faae os til at glemme, hvad han har forbrudt."

"Lad os strax sige ham, hvor lidet vi brude os
om ham — hvor fornærmede vi ere," raadede Cyrilla.

"Han vil misforstaae Dem," saade Forndorff, „og
føle sig overbevist om, at De kommer ham imode,
ja, dersom De ikke ombyggeligt vejer alle Deres Hand-
linger og Dåd, vil han efter al Sandsynlighed troe,
at De har alvorlige Hensigter med hans Haand og
Hjerte."

"Meget sandt," saade Cyrilla; „jeg bustede ikke
den Svaghed hos ham."

"Den Naragtighed!" saade Forndorff noget baanligt.

Præsidenten, som var kommen ind i Bærelset,
medens de talte, bemærkede: „Dersom Du kjendte
Mupert saa godt som jeg, saa vilde Du holde ham den
Frygt tilgode, han nærer for, at Folk have deres
Barn ude efter ham: han har erfaret betydeligt i den
Henseende. Edouard kunde sikkert havde givet Dig
Oplysninger nok berom, hvis han ikke paa den Tid

havde havt altfor travlt med sine egne Affairer — hvad, Edouard?"

Zorndorff bed sig i Læben og mumlede Noget om, at Studenters Kjerlighedshistorier sjelden havde Stort at betyde.

„Det bør Du ikke sige, Edouard; vi maae vaabe, at der gives Undtagelser, og at . . . .“

„Mindstvid, at jeg afbrøder Dig,“ saade Zorndorff og repte sig skyndsomt; „men Du har herved bragt mig paa Tanke om, at jeg har en lang Brevked til Dig fra den gamle Semmerfeld angaaende det sidste Aaen, han deeltog i.“

„En meget naturlig Overgang,“ uttrede Grev Falkenstein; „men sig mig først, hvorledes den gamle Mand har fundet sig i sin Sønns Død.“

„Han er fattet, men ser daarlign ud og tilbringer hele Timer uden at tale. Hans Datter er meget urolig for ham.“

„Det gjør mig ondt for dem; hendes Breders Død maa have været et stærkt Stød for hende i hendes svage Helbredstilstand.“

„Vi — jeg mener hun — har ventet det i næsten to Aar,“ saade Zorndorff; „det var vel i Grunden en reen Lettelse.“

„Men hun yntes mig at have mærkwerdigh be-
tigelser . . . .“

„Ja, skrækkeligt bestige Følelser,“ saade Zorndorff og traf paa Skuldrene.

„Hun vil nu faae en overvættets stor Formue,“ bemærkede Præsidenten.

„Det er sandt,“ saade Zorndorff; „men hun kan ikke kjøbe Helbred for den.“

„Jeg busker, at jeg har hørt Noget om disse Sommerfeldts,“ saade Melanie; „Bankierer ere de nok, og mageløst rige; men jeg har aldrig truffet dem nogensteds, vel?“

„Maaskee ikke; men deres Rigdom gjør dem mærkelige nok, og den er nu i sin Heelbed samlet paa een Dame.“

„Jeg beklager bende,“ saade Melanie; „enhver Kvinde, hvis Formue er stor nok til at friste Lykke-riddere, er beklagelsesværdig; bedre er det at være uformuend; og have den Bevidsthed, at man er bleven valgt udelukkende for sin egen Skuld!“

„Og hvad baader det at blive valgt, naar vi ikke selv kunne vælge?“ spurgte Cyvilla stille. „Jeg vilde ikke betænke mig paa at tage Formue og Udflaat til Lykke, om det tilbødes mig. Uformuende Dameris Slægtninger,“ tilføjede hun leende, „ere i Reglen saa ufornuftige at troe, at de ville finde sig tilfredsstillende ved at have Huus og Hjem og tage med Tak, hvad de maatte finde deri.“

„Slægtninge af Mænd i samme Stilling,” sagde Zorndorff, „have ikke ijeldent den samme Idee.”

„At en Mand gifter sig af egenmøttige Bevægelse, er utilgiveligt,” bejvndte Covilla.

„Ikke mere, end at en Kvinde gjør det,” udbred Zorndorff og gif ben gjennem Værelset til det Sted, hvor hun sad: „og tilmed vover han sin Lykke mindre end en Kvinde i samme Tilfælde.”

„Han fortjener at gaae aldeles aliv af den,” svarede Covilla: „thi en Mand kan ved Alid og Driftighed forserge sig selv og sikke sig Uaføenagthed: men hvad kunne vi?”

„Jeg frugter, at der kun er liden Tvivl om, hvad Mademoiselle d'Udlerkron vil gøre,” mumlede Zorndorff, idet han vendte sig til sin Dnsel med et Smil.

„Lad os haabe,” sagde Præsidenten, „at for hendes Bedkommende Klogskab og Tilbøjelighed vege ben til den samme Person.” —

Næste Dag kom Dupert. I det Samme han traadte ind ad den ene Der, forvandt Covilla, paa Melanies Anmodning, gjennem den anden. Hans Besøg var kort og skynsomt, han lovede at komme næste Dag og — spurte ikke efter Covilla. Melanies Indignation var grændseløs, Covilla rødmede, Zorndorff lo, Præsidenten spurte hvad der var vejen, men Ingen

havde Lust til at give Forklaring. „Det var ikke hans Opmærksomhed værdt -- noget reent Vjankeri.“ Grev Falkenstein var ingen Indvener af Vjankeri og spurgte ikke tiere. Saa stor var den Respekt, bele hans Huus nærrede for ham, at Ingen nogenlunde tog sig den Frihed at gjøre ham bekjendt med nogle af de smaa huuslige Begivenheder og Løjer, som dog i Grunden udgjøre Privatlivets Sum. Dog var han ikke nogen anæven Mand eller Tyrann, men saa ubesjæligt Herre, at man nærmede sig ham med Oreskræmt, talte til ham med Forbehold og -- undgik ham saa meget som muligt.

Dagen efter gik Cyrilla med Forret og gjerne ud, og Melanie modtog sin Fætter Rupert med en forbeholden Værdighed, som imidlertid forblev aldeles ubemærket af ham. Det var opvækkende, saa lidt som han vidste af den Unaade, hvori han stod: han gik omkring i Værelset, laggede i Bøgerne og bladede i Musikken, indtil han omsider satte sig ved Cyrillas Tegnebord og, fordubtet i hendes Arbejder, blev siddende aldeles stille i nogen Tid.

„Hvor hun tegner smukt!“ bemærkede han fort.

„Mener Du Cyrilla?“ spurgte Melanie

„Ja netop -- hvor er hun?“

„Gaaet ud.“

„Naar mon hun kommer hjem?“

„Det veed jeg ikke.“

„Ikke? det er underligt. Sagde Du vende ikke, at jeg agtede at komme her idag?“

„Jo naturligvis; men — hun havde Forretninger. . . . .“

„Birkelig! dog efter al Rimelighed ikke af sænderlig Vigtighed!“

„Na — nej — de ere netop af samme Art som Time den Aften, da Du ikke havde Tid til at tale med vende i Berlin.“

„Aha, hun er stodt paa mig!“

„Ikke saa meget, som jeg i hendes Sted vilde have været, men fuldkommen nok til, at hun ikke just længes efter at komme sammen med Dig.“

„Na, jeg hverken savner eller ønsker Noget af det Slaas,“ sagde Duvort; „det er lige det Modsatte; men jeg troer dog, Melanie, at jeg gjorde bedst i at ipise til Middag hos Eder idag og tilvejebringe en Forsoning med vende, — ellers er hun istand til at vægre sig ved at tage til Freiland.“

„Hun har allerede været der; vi gjorde en Tour flere i Følge, for at vise vende det.“

„Jeg mener ikke Tour,“ sagde Dupert; „jeg venter, at I alle komme ud og opvælde Eder hos mig, — Præsidenten kan høre til Erfort hver Morgen og komme hjem til Middag.“

„Men,“ sagde Melanie med et Smil, „Møblementet er e — af et altfor — idollist Slags, til at Du kan modtage Gjæster. Der er riagnok Havestole og Kjørreborde over en lav Sko, men . . . .“

Mupert lo. „Vær Du kun rolig, min kjære Melanie; jeg veed nok, at hvor stor en Jnder Du end er af at læse og skrive Jodler, saa er der dog Intet, Du frygter mere i Virkeligheden, og Du skulde være det sidste Minnefte i Verden, jeg vilde byde til Havstole og Kjørreborde! Mit Møblement var længe været i Orden, og omtrent et Dusin Værelser ere allerede i særdeles beboelig Stand — det var for Din Skyld, jeg ingen No havde paa mig igaar. Du sagde een gang, at Du holdt meget af Møbler med rosafarvet Betræk, fordi det tog sig godt ud til Folk med mørkt Haar, eller Sliat, og saa . . . .“

„Hvor er det muligt, at Du kan huske, hvad jeg efter al Sandsynlighed har sagt for hele Klar siden?“ spurgte Melanie, noget overrasket; „det maa omtrent have været, dengang mit Boudoir nylig var blevet møbleret!“

„Affkurat, men jeg havde maaskee glemt Din Bemærkning, hvis jeg ikke siden havde seet Dig i Boudoiret og fundet, at Du i rosafarvet Belysning var aldeles uimodstaaelig. Der sad Du, som sædvanligt, og componerede Vers; men med det Samme at Du scanderede Linierne, ordnede Du en Juvelkæske,

hvilket gav Du Udseende en saa beprøvende Blanding af Occident og Orient, at jeg over dette i Forbindelse med Dit sorte Haar, som jeg altid bar næret et Slags Videndskab for, pludseligt og uden Betænkning blev rasende forelsket i Dig."

„Enaf, Dupert!"

„Kjendsgjerning, forsiktrer jeg Dig. Hvis min stakkels Onkel levede, kunde han være Vidne, thi for ham bekjendte jeg min Forelskelse!"

„Nu," sagde Melanie leende, „og hvad sagde han?"

„Han sagde, at det var det Bedste, der kunde være hændt mig, — at en solende Tilbojelighed for en Dame af Talent og Tone, som Dig, vilde være mig særdeles heldbringende og danne mit Væsen, mere end noget Andet i Verden; Du seer saaledes, at Du ubevidst har hjulpet til at opdrage mig."

„Hvis det er Tilfældet," sagde Melanie, „saa maa jeg sige, at Du har vist Din Taknemmelighed for denne Tjeneste paa en meget usædvanlig Maade. Ingenting er, ifte engang Wilhelm, har nogensinde saa aabentlyst gjort mig latterlig som Du!"

„Det er det Morømske ved det Hele," sagde Dupert, „naar jeg allerbedst var isærd med at lee ad Dig, da beundrede jeg Dig og vilde ifte for nogen Pris have bant Dig anderledes, end Du var!"

„Lad mig at emtrible Din Beundring's Tilværelse, Rupert.“

„Nej, det kan jeg paa ingen Maade, — naar Du troer saa mange andre urimelige Ting, saa maa Du troe det med. Jeg forsikker Dia, at lige som I forlode Berlin og kom til at boe her, havde jeg begyndt at ansee det for meget muligt, at der imellem os (til Trods for vor forskjellige Charakter) bestod en lønlig sjælelig Sympathi . . . .“

„Mandelig, ikke sjælelig,“ afbrød Melanie ham alvorligt.

„Du plejede at sige sjælelig.“

„Det troer jeg ikke; men under alle Omstændigheder har Edouard overbevist mig om Ulemperne ved en mindre nøjsom Brug af Udtrøkkene Legeme, Sjæl og Aand: Legeme er hvad vi have tilfælleds med Planterne og de laveste Dyreklasser, — Sjælen er hverken Meer eller Mindre end Legemets udmøntede Væsen eller Liv; ved at tale saaledes give vi os blot den højeste Rang blandt Dyrene.“

Rupert saae opmærksom ud, og hun vedblev: „Skjendt der nu er mange Dyr i Verden, som baade i Skikkelse og Organisme have stor Lighed med Mennesket, er der dog i Virkeligheden en uoverstridelig Kluft imellem dem. Det er Forstanden eller Aanden, som giver os en aldeles særlig Plads i al Skabningen.“

„Doo!“ udbrød Rupert; „dette flinger bedre end

de Spøgelse og Misser, Du talte saa meget om forrige Aar, da Du havde læst Justinus Kerners *Sonnambulist* i Prevorst. Forundriff blev ventelig kjed af at lade, som om han troede paa saadan en Mængde vidunderlige Indbildninger, og har sagt at vende Dine Tanker andersteds hen."

„Du tager reent fejl, Rupert; Alt, hvad jeg imidlertid ønsker at gjøre Dig klart, er at, for at forebygge alle Ideeovervelinger, saa burde man, naar man taler, istedetfor Ordet *Legeme*, bruge Ordet *Sjæl*, som udtrykker dets Liv og Væsen, og for hvad der i Almindelighed kaldes den udødelige Sjæl — Ordet *Mand*."

„Sjæl og Mand," gjentog Rupert, „og ikke en Smule *Legeme*! Men, tager jeg ikke fejl, saa siger Kerners *Sonnambulist* ogsaa, at i Døden vil Manden blive skilt fra Sjælen ligesaa vel som fra Hjernen og Hjertet."

„Det vil den," udbrod Melanie ivrigt; „og venner Du Dig først til den nøjsomme Brug af Udtrykkene *Sjæl* og *Mand*, da opbører al Forvirring, al unødvendig Forundring over Foreningen af saa forskjellige Ting som *Mand* og *Legeme*: vi behøve blot at tage Sjælen som Bindeled, hvis Du ingen Indvendinger har . . . ."

„Slet ingen," sagde Rupert, idet han sukkede Cyril-las Mappe og kom hen imod hende.

„Du seer altsaa, Rupert, at der imellem Aand og Sjæl er Ligbed nok, til at de kunne smelte sammen; tbi medens Aanden er immateriel, aldeles forskjellig fra Stoffet, saa er Sjælen, som levendegjørende eller ledende Princip i Legemet, ikke uden en Art Bevidsthed om at være, omendstjondt den i sin Tænkning og Forestilling ikke kan naae til at tage sig selv som Object eller danne sig Ideen af en Idee.“

„Alt dette ville vi tale om en anden Dag, naar vi have bedre Tid,“ sagde Rupert, idet han rejste sig, „og jeg baaber nu at kunne ønske Dig al Lykke med, at Du har dannet Dig „Ideen af en Idee,“ som jeg stoler paa vil jage alle de Suner Pokker i Bold, der vare saa ødelæggende for Din Sjælefred, naar det bændtes, at Du var alene i et Bærelse eller i Mørke.“

„Nej, ikke aldeles,“ svarede Melanie noget forelegen; „tbi Du seer, at de to Systemer tilstede . . .“

„En Sammensmeltning?“ udbrod Rupert. „Det vilde tage lang Tid at bevise, min kære Melame, og maa derfor opsættes til en anden Dag. Jeg maa affied nu, dersom jeg skal kunne gjøre Eder den Fornøjelse at være her til Middag.“

„See at være her i rette Tid, Rupert, — Du veed, at Wilhelm ikke kan udstaae at skulle vente.“

„Saa vent ikke et Minut ester mig. Det er sandt, Melanie,“ tilføjede han, idet han standsede i Døren, „jeg vilde ønske, at Du vilde sørge for, at Forndorff ikke talte om Religion eller Philosophi i Curillas Vaabor. Hun er meget ung, ved Du, og hun kunde fulde hendes Sjæl med Tvivl og Uengstelse.“

„Og jeg, Muvvert, troer, at Du har en aldeles fejlagtig Idee om Curilla. Ung er hun vel, men hun har lært, hørt og seet noget Meer, end Du formoder, og kan hærde sine Ansæelser saa godt, som det kan ventes af . . . en Kvinde.“

„Nu, jeg har saamænd de allerhøjeste Tanker om hendes Forstand og Uddannelse; men alligevel maa Du indremme at philosophiske Speculationer ere unyttige, om ikke farlige, for de fleste Mennesker. Jeg beklager dem, der gjøre Philosophien til deres Studium. Hvad Resultat have alle vore Systemer givet? En Samling af inuerrige Hypoteser, for hvis Fabrication vi Dødskere staae i ligesaa stort No som Gnælstmændene for deres Staaalarbejder og Genueferne for deres Ubre.“

„Men,“ sagde Melanie, „der foredrages ved vore Universiteter under Navn af Philosophi mange Gjenstande, som baade ere tiltrækkende og belærende, uden paa nogen Maade at være farlige.“

„Det var ikke det, jeg meente, veed Du meget godt, — jeg sigtede til Forndorffs Skepticisme.“

„Na, jeg kan forstikke Dig, at han har forbedret sig betydeligt i saa Henseende. Han har havt megen Gavn af Skrilla.“

„Nej, virkelig!“

„Han gaar nu aldeles regelmæssigt : Kirke, skjenker Prædikenen den største Dyrkelsesbødd og taler derpaa med os om den. I Søndags optegnedes han Momenter og gjentog bele Prædikenen om Astenen næsten Ord for Ord.“

„Ja, for Narreitroger!“ udraabte Rupert og ruskede sine Øjenbryn lidt.

„Ingentunde, for ramme Alvor — han er mærkeligt veltalende; Du maa høre ham en Dag.“

„Nej, Tak,“ sagde Rupert, idet han skred den imod Døren: „jeg foretrækker at høre et mindre vel-talende Foredrag af En, som har Mundighed til at prædike, — af en Mand som Engmann, hvis Liv er en levende Forbavdelse af de Lærdomme, han be-tjender.“

Ellevte Capitel.

Melanies Bemærkning, at Rupert ikke kunde udholde den Tanke at være fornærmet Noget, var fuldkomment grunder. Uagtet han havde i Sinde at vise sin Ligegyldighed og, om fornødent, sin faste Bestumning om ej at søgte sin Cousine, — aldrig saa snart havde han hørt, at hun var fortrødelig over hans Mangel paa Dymærksomhed, førend han tog sig det nær og ønskede at gjøre den god igjen. Da han var omtrent paa Halvvejen til Kreiland, blev Samvittighedens Noit saa stærk og bebrejdende, at han vendte med Hasten, red hurtigt tilbage til Syfort, klædte sig paa til Middagsberdet og stortede til Regeringsbygningen, en tiiv Klokketime før end han ventedes. Cyrilla og Serendorff vare i Dagligstuen, Døren til Præsidentens Arbejdsstovels. Ved aaben, og man kunde høre hans tunge Trin, idet han gik

frem og tilbage og dicerede sin Secretair med dampet Nost. Cyrilla læste, Zorndorff skrev, da Muxpert blev meldt, og de saae begge op, da han traadte ind.

Idet han nikkede fortroligt til Zorndorff, gik han hurtigt hen til Cyrilla, bukkede sig ned og kyskede hendes Kind; men det skete med en Skjodesløsbed, der kun blev altfor aabenbar ved den Omstændighed, at han i det Samme trak sine Handsker af og lod sine Dine vandre rundt i Bærelset, for at søge Melanme. Du var Cyrilla, ligesom alle unge og smukke Damer, ikke tilbunds at finde sig villigt i blotte Pliatfod; hun vilde hellere have givet reent Affald paa dem og søgte, ved at ryste med Hovedet paa en meget betegnende Maade, at tilkjendegive sin Utaalmodighed under Kriden; hun bojede sig endog ned over sin Bog og lod som hun læste, da han, med en roesværdig Bestræbelse for at see højtidelig og bødferdig ud, sagde: „Jeg hører, at Du er vred paa mig, Cyrilla, og jeg tilstaaer, ikke aldeles uden Grund; imidlertid haaber jeg, at Du vil tilgive min — Uopmærksomhed — Skjodesløsbed — Tankeløsbed — eller hvadsombest for et Navn Du nu vil give min Hornærmelje, naar jeg . . . men det Bedste, jeg kunde gjøre, var maaskee at siqe Dig den sande Grund dertil!“

„Derjom der skulde være nogen Grund,“ svarede Eyrilla, roligt legende med Bladen i sin Bøg, „derjom der skulde være nogen Grund, er intet af de Ord, Du har brugt, det rette Navn for, hvad Du har gjort — eller snarere ikke gjort!“

„Melanie selv kunde i Sandhed ikke have givet mig noget bedre Svar,“ udbød Muvvert leende: „jeg ventede ikke, at Du saaledes vilde veje mine Ord.“

„Nej, naturligviis,“ sagde Eyrilla; „jeg var bort af Melanie, at Du betragter mig som et reent Barn.“

„Da jeg saae Dig sidst, kjære Eyrilla, var Du Barn; de forløbne Aar ere benaagede hurtigt, og Du var næsten slet ikke forandret Dig — jeg mener i Ansigtstræk. Endog disse lange, lyse Loffer ere affurat som de før have været. D, hvorfor,“ sagde han, idet han berørte dem let; „hvorfor ere de ikke sorte eller dog mørkebrune?“

„Fordi jeg er en Adlerkron=Windberst,“ svarede Eyrilla leende, „og idet de minde Dig om vert nære Slægtskab, siige de Dig ligeiaa tvdeligt, som Ord kunde gjøre, at deres Farve paa ingenfombeldi Maade kan interessere eller vedrøre Dig.“

„Gjøre de det? Det skulde undre mig, om Din Moder vilde tillade . . . Dine Loffer at tale saaledes til mig — Tante vilde det saameend ikke.“

„Hvad Moder vilde tillade, veed jeg ikke; og Tante — det bryder jeg mig ikke om.“

„Har hun da sagt Noget til Dig derom?“

„Hvorom?“ spurgte Euvilla og saae forstøende ivejret.

„Om mig.“

„Ikke et Ord — ikke en Etabelse — men jeg har hørt af Andre, at Du har den latterlige Svagbed at indbilde Dig, at enhver Dame, der viser Dig almindelig Hoslighed, nødvendigvis maa ønske at blive gift med Dig!“

„Hvem kan dog have bagvasket mig saaledes!“ udraabte Rupert, medens en halv fortrødelig, halv skamfuld Rødme udbredte sig over hans Ansigt. „Hvilken svag, forsængelig Nar maa Du ikke ansee mig for!“

„Ikke saa ganske,“ sagde Euvilla; „thi den, der underrettede mig, gav meer end Vink om, at det var Dine Besiddelser, ikke Din Person, Du havde Mistanke om var et Maal for bele det speculative Kvindeløjen.“

Rupert forblev tavs i meer end et Minut.

„Det lader til,“ tilføjede hun, „at Du ikke liges frem kan afvise Bestyldningen.“

„Det var ikke det, jeg tænkte paa,“ svarede Rupert; „jeg — jeg vilde ønske, at vi vare alene —

jeg kunde have lyst til at være aldeles oprigtig mod Dig."

„Han har altfor travlt med at skrive til at kunne bære os," sagde Gvilla, idet hun kastede et Blik paa Zorndorff; „men vi kunne sætte os ben i Sopheen ved Vinduet, om Du vil."

Da i Sopheen satte de sig ben, og Rupert hvilede uden Betænkning eller Forbehold hele Historien om sin Tantes Planer. Gvilla tillagde ikke hans Meddelelse den Vigtighed, som han havde ventet, og lod til at anfse hele Sagen for meget morsom; men det muntre Svar og den overgivne Latter, der tjente til saa fuldstændigt at berolige ham, forstyrede ligesaa stærkt Grev Zorndorffs Sindss. Hun havde troet ham altfor ivsselsat med sit Arbejde, til at kunne bære; men han havde hørt Muvert med al et nært Slagsstrabs Fortrolighed kalde sin Cousine „kjære Gvilla", og bruge Pronomenet „Du", „das Duzen", som det i Tyskland kaldes, hvilket i og for sig strax betrydter alle Hindringer for fuldkommen Fortrolighed: han saae Gvilla sætte sig med ham ben i en Sophe langt borte og hvile og lee! Og der sadde de nu, som om de havde tilbragt hele deres Liv sammen, og talte om Steder og Personer, som han Intet kjendte til!

Han ophørte at skrive, støttede sit Hoved i sin

Haand og bengav sig til et langt Drømmeri af mere alvorlig end behagelig Natur, hvis Udfald syntes at være den Beslutning ikke at see paa eller forstørre Søskendebornenes Samtale, thi han tog sine Papiere og gik med dem ind i Præsidentens Arbejdsværelse.

„Ah — jeg er Forundret meget forbunden for, at han gaaer sin Vej,“ bemærkede Rupert.

„Jeg er bange for, at vi have forstørret ham,“ saade Cyrilla, „og han skrev noget Migtigt for sin Onkel.“

„Hvad har bevæget ham til at bringe Skrivers af det Slags ind i dette Værelse?“

„Han siger, at han synes godt om Temperaturen og Blomsterduften her,“ svarede Cyrilla.

„Det forkjælede Menneske!“ udbrod Rupert; „uforandret og uforanderlig som han er! men e . . . . . hvad var det, vi talte om? Min Onkel Carl? eller . . . . . dengang vi vare i Nij . . . . . eller, nej . . . . . Tante i Salzburg, tror jeg . . . . . En afselig Dame, ikke sandt?“

„Særdels uelstørdig, særdels ubehagelig,“ saade Cyrilla.

„Da saa bendes Gjerrighed! hvad man lider af Kulde i bendes Huus, det er ikke til at udbolde!“

„Gud ske Lov, jeg aldrig var været nodt til at opbolde mig hos bende,“ svarede Cyrilla.

„Ja, men jeg har været det,“ sagde Hubert, „og det længer, end jeg ønskede. Saa snart jeg imidlertid forlod Univerfitetet, vilde jeg rejse udenlands, og da min Onkel negtede sit Samtulle bertil, gik jeg ind i Armeen — mere for at komme bort fra hende end af nogen anden Grund. Saa længe min Onkel levede, vedblev hans Huus naturligvis at være mit Hovedsvarter; men da hun blev Enke, brød jeg fuldstændigt op. Hvis hun, som vi ventede, var bleven gift med General Zorndorff, saa kunde jeg, skjøndt dette Giftermaal vilde have gjort mig arveløs, have været fristet til at opbolde mig hos dem, dog mere for Kjølers Skuld, end fordi jeg juft paa den Tid var hans Adjutant.“

„General Zorndorff!“ gjentog Cyrilla, „maaskee en Slægting af . . . .“

„Blot hans Fader, men saa forskjellig en Mand fra ham, som man kan tænke sig. De havde staaet i Forhold til hinanden i nogle af de Revolutionsaar, som nu tilhøre Historien; men da de begge vare af bedt Temperament, bleve de uenige og tilbagesendte hinanden alle deres Breve og Haarloffter. Kriegen adskilte dem, og Tante giftede sig med Onkel Gottfried.“

„Hvilket Liv han maa have ført med hende!“ bemærkede Cyrilla.

„Ikke saa slemt, som Du antager. Han herte til det rolige Slags Mennesker, der selv gjøre, hvad de luste, og lade Andre gjøre det Samme; de kom aldrig i Conflict. Han var sysselsat med sine vidtseftige Speculationer, anvendte sin Fritid paa at ordne mine Sager — Du veed, at han var min Formynder —, og hans Kone morede sig med sin „Huusven.““

„Ein Huusven!“ gjentog Cyrilla, „hvem var da det?“

„Der var mangfoldige. Jeg husker idetmindste en halv Snees.“

„Jeg troede ikke, hun havde saa mange Venner i Verden,“ sagde Cyrilla.

„Na, i Grunden var Venstabet heller ikke saa bedt — det var blot Folk . . . unge Mennesker . . . som, da de havde Tid nok tilovers, fik den Bane at være bestandigt i hendes Huus, blæse paa Fløjte, gaude paa Fiolin eller kjøre omkring med hende — affurat ligesom Polvak, Du veed. Da nu Generalen som Enkemand og hun som Enke paany bleve forlovede, lod han hende i en af deres tête-à-têtes vide, at naagter han selv havde en Adjutant, saa vilde han dog betragte et saadant Appendix som aldeles ufernsødent for sin Kone . . . . . men . . . . .“ sagde Rupert og standsede med Get, „maaskee jeg ikke burde fortælle Dig

alt dette . . . . . Det er en meget upassende Conversation . . . . . ikke sandt?"

„Nej, slet ikke," sagde Gyrella leende, „det er ikke Andet end Familieaffairer, som jeg bør kjende, fortæl endelig videre!"

„Nu, du forlangte ligesom en Dybævelse af alle slike halvviolsomme Forbindelser een Gang for alle; sagde, at du slet ingen Forkjerlighed havde for at slaae Vandbrasten itu paa sig selv, eller Andre, og det vilde blive en uundgaaelig Følge, hvis du holdt fast ved den Alder, du havde udviist under sit første Giftermaal! Det var et stærkt Sprog at føre over for en midaldrende Dame, der stod i Begreb med at overdrage ham sin halve Formue; men jeg mener, at du handlede kædveligt, skjøndt mange Mennesker, og blandt dem hans Sø, fandt, at du var en stor Mac. Man har saet mig, at dette deres andet Sammenstød, i hele de modnere Mars Størke, var forførdeligt — de skutes med det Løste aldrig at sees mere; men Tristens Hærlig blev befjendt, — Tante fik et Par ubevagtelige anonyme Skrivelser, kunde ikke undgaae at træffe sammen med Generalen, hvor hun saa kom hen, og udvandrede omfiden til Salzburg."

„Det er en artig Historie," sagde Gyrella tankefuld, „men," tilføjede hun og saae op med et Smil,

„men sæt nu, at hun blev gift med Grev Polvak, hvor det vilde være smurriet at have saadan en lille Onkel!“

„Der er ikke noget Bran af Tanke om Eligt paa nogen af Siderne,“ svarede Rupert. „Naar Regimentet tager derfra, vil Polvak give bende en eller anden Foræring til souvenir (hun giver aldrig Noget), og saa vil hun see sig om efter hans Eftermand, og saaledes vil det gaae, til hun bliver ældgammel: da bliver hun enten afseligt from eller en indgroet Kortspillerke.“

„Kortspillerke, frvater jeg,“ saade Corilla; „ibi i Winter maatte min kjære Moder tidt spille med bende i bele Timer, og sommetider blev Fernanda, endog naar hun var paaflædt til Bad, tvungen til at spille Piquet, lige til Bognen holdt for Døren.“

I det Samme kom Melanie ind i Stuen, og Rupert udbrod: „Jeg haaber da, at Du har Alting i Orden med Præsidenten, og at jeg kan vente Eder alle imorgen paa Freiland?“

„Ja; Wilhelm gjorde ikke en eneste Indvending — synes overordenlig godt om Planen — men den stakkels kjære Edouard . . . .“

„Hvad forbyder „den stakkels kjære Edouard“ ogsaa at komme?“ spurgte Rupert leende; „han kan

fjere til og fra Erført hver Dag med Falkenstein, og vil han hellere ride, saa kan han faae en Hest."

"Maaske saadan en, som Du laante mig, da jeg sidst var i Vertin!" saade Forndorff, som nu stod i Døren tilligemed Præsidenten.

Rupert blev rød og lo.

"Hvad mener Du dermed?" spurgte Melanie.

"Han overlod mig Valget blandt alle sine Heste, og da jeg kom ned i Stalden, var der ikke een af nogetomvælst Slags, de vare alle laante eller borttagne af hans Venner. Da jeg sagde, at jeg vilde være tilfreds med en Phaeton, Dreschke eller hvilket som helst Befordringsmiddel, undervattede en af Karlene mig om, at Livfudsten nok var fjørt ud med det eneste Par Kjørebeste, der var tilbage."

"Jeg lover, at der ikke skal skee Noget af det Slags, medens Du er paa Freiland," sagde Rupert.

"Ikke desto mindre maa jeg afslaae Din Indbydelse."

"Men Du vil dog være min Døjeuné med Din Nærværelse i næste Uge, haaber jeg," sagde Rupert skjodesløst, idet Forndorffs Bægning aabenbart gjorde meget mindre Indtryk paa ham end paa de Dvrige.

"Hvad Dag skal det være?"

"Spørø Melanie eller Gvitta. Jeg agter at give dem carte blanche til at gjøre Freiland saa

muntert, som det kan blive, i de næste sex Uger. Vi ville begynde med en Déjeuné, fordi nogle af mine berligte Venner i Erfort behage at sige, at jeg har lovet at give en saadan saasnart jeg tiltraadte Gjenkomsten, og jeg veed sandelig heller ikke, hvad vi bedre kunde gjøre."

"Intet," saade Covilla, „undtagen vi maaske kunde faae en Komedie eller en Opera istand eller . . . ."

„Dejligt!" udbrod Rupert med Iver; „der er et stort Rum overst oppe, der er ret som om det var indrettet til Theater. Da dersom Du saa, Melanie," tilfojede han, idet de gik tilbords, „kan arrangere nogle Tableauer og opdage et Bærelse paa Freiland, hvor det ikke er rigtigt fat, saa er jeg overbevist om, at vi skulde give Erforts Indbyggere Noget at tale om."

Tolste Capitel.

Freiland var fattigt paa al den Interesse, der knytter sig til et gammelt Sted, men rigt paa al den Huga, man venter sig af et nyt. Den oprindelige Bygning, et Jagthuus, var bleven forvandlet til Udenomslejlighed; men efter et Par Besøg havde Gjeren opdaget, at Haven besad Skjonheder, som gjorde den værdig til at være Sædet for en net Bolig. Ikke alene oplivedes og vandedes den af en ikke aldeles ubetydelig Strom; men en Se af særdeles smuk Form og Træer af alle mulige Størrelser og Arter havde han fortaaret at lade præsentere sig saa fordeelagtigt, at endog Kvist Puckler turde være bleven tilfredsstillet, og i Erført var der ikke et Menneske, som tænkte paa at bestride det Berettigede i at kalde Grunden omkring Huset „Engelske Anlæg.“

Bygningen selv havde en berlig Vestibule, en

prægtig Trappe, bøjse, rummelige Værelser, store Vinduer og en lang, bred Steenbalcon, der dannede Taget af den Bugang, gjennem hvilken Hovedindfjorslen førte. Bobaret var det smukkeste, som den første Tapetserer i Berlin havde kunnet levere, og var rigt, bekvemt og aldeles modernt. Rupert havde kun forbeholdt sig selv et Værelse, som han med Rette meente at kunne ordne bedre end nogensombest Udend; det var hans egen private Dagligstue, hvis Bæge han agtede at bedække med en fuldstændig og værdifuld Samling af de nyeste Vaaben i enhver Art, fra den bitteste Pistol til den længste Riffel, fra den letteste Dolk til det vægtigste Sværd. Det Værelse, han havde valgt sig, laa ved Enden af selve Selskabsværelserne og fik noget særdeles Livligt ved den Udsigt, det frembød baade mod Syd og Vest; men da han den udsømtalte Risten vendte hjem fra sine Cousiner, opdagede han, til sin uendelige Fortrydelse, i selve dette Værelse et stort Spejl, som naaede fra Loftet til Gulvet, lige for Døren og netop paa det Sted, der var bestemt til hans Musketter og Carabiner.

Alle Indsigelser vare frugtesløse; et saadant Spejl var nødvendigt til at udvide Bistaen — Værelset ved den modsatte Ende var ogsaa forsynet med et saadant. Det maatte være saaledes.

„Da kan De møblere dette Værelse aldeles som
Gorrilla. 1.

det andet Endeværrelse," sagde Rupert „saa vil jeg tage det ved Siden af; men det er haardt nok, at jeg ikke kan faae det Værelse, jeg synes bedst om i mit eget Huus.“

„I Grunden," sagde Tapetsjereren, øjensynligt fornøjet over Indrømmelsen, uagtet den var gjort saa uwilligt, „i Grunden børe Værelserne til Suiten og burde aldrig — med Tilladelse at sige saaledes — rambeldes med Bøsser og Sabler; hvis det havde været Materier, ja da . . . .“

„Ingen Materier," udbrod Rupert utaalmodigt; „jeg er kjed af Materier og onsker dette Huus saa lyst og livligt, som det kan blive — Spejle og Gandelabrer saa mange, som De vil, men ingen Materier.“

„Men;" spurgte Manden, lidt forskrækket, „men De har da Intet imod Frescoerne i Balsalen, haaber jeg? De dandsende Figurer passe saa godt, at jeg har ladet dem blive, hvor de vare . . . .“

„Nej, dandsende Figurer har jeg Intet imod," svarede Rupert gedmodigt, „og ikke heller imod Amorimerne, der synes at lege Skjul imellem de Guirlander af utroelige Blomster, der pryde Ordbestergalleriet.“

Tapetsjereren buffede — han følte sig ikke aldeles sikker paa Oprigtigheden af den ydede Nøds, men han trostede sig med den Tanke, at en Smule Alterbed var naturlig hos Herren i det Djeblik, da han var

bleven saa godt som tvungen til at give Afkald paa et Bærelse, han øjensynligt havde fattet Forkjærlighed for. Medens Rupert sløjtede ad sine Hunde og gik ned ad Soen til, fik Folkene Bested, og, hvor silde det end var, blev bele Møblementet, Bøsser, Pistoler og Sabler indbefattede, flyttet ind i Bærelset ved Siden af og ordnet i Dvercenssiemmelse med et Udskaf, der fandtes paa Bordet, og de rosabetrufne Møbler, der samme Dag vare indtrufne fra Berlin, sattes i Stedet. Da Rupert kom igjen, bamrede de endnu paa Gardinerne, og Lyden fik ham til at see ind i Bærelset. Efter et kort Dverblik lod han til at være meer end fornøjet med Ombytningen og smilede af indre Tilfredshed, idet han tænkte: „Jeg vil sige til Melanie, at jeg venter, hun vil betragte dette Bærelse som sit fremfor de andre paa Grund af Møbelbetrækkets Farve, og saa kan jeg bære mig ad ligesom Præsidenten, og lukke Døren op eller i, efter som jeg føler mig oplagt til Selskab eller — Gensjombed.“

Næste Dag kom Ruperts Skægtninger; men han var sig ikke ad som Præsidenten, thi han følte sig aldrig oplagt til Gensjombed: Døren til hans Waabenkammer, som Cyrilla paa Djeblicket døbte hans Bærelse, blev aldrig lukket, og han begyndte meget snart at komme efter, at lyst Haar og fine Ansigtstræk toge sig fuldt saa godt ud som det Medjatte, naar man

saae dem i den Belysning, der kastedes tilbage fra rosafarvet Silketøj. Hvorvidt Grundsaetningen om Opposition mod den „gysselige Dame“ (det er: hans Tante) maatte have gjort ham dygtig til at modstaae disse Tillokkelser, er vanskeligt at sige; men han holdt ikke Stand overfor den Fortroellose, som udgik fra Cyrillas Stemme og bojslig uddannede Talent for Musik. Han var selv en fortraeffelig Musiker, og hans velovede Tenor harmonerede let og naturligt med hendes høje Sopran; indtagen i bende og kanskee ikke lidet fornøjet med sig selv, fik han bende hver Aften til at synge med ham, idet han overfor bende, og til en vis Grad overfor sig selv, forsvarede de Timer, der tilbragtes i Musikvaerelset, ved at hviste: „Vi maae gjøre Noget, for at more Præsidenten; ellers er han istand til at blive Kjed af Freiland.“

En Aften, inden de tændte Lamper havde samlet dem, — medens Melanie sad paa den store Balcon, der, som vi have sagt, dannede Buegangens Tag, og tankesfuldt betragtede Maanens Opgang, medens Præsidenten stod ved et Vindue og umagede sig for at opfange de sidste Straaler af det flygtende Dagslys paa en Bog, hvorover han ivrigt heldede sig: kaldte Rupert Cyrilla ind i Musikvaerelset og bad bende synge for ham — for ham alene. „Der er Intet saa fortræffeligt som Musik ved denne Tusmørke-

tid," tilføjede han, „og jeg finder mig meget stemt for noget Følelse eller Melancholsk lige i dette Øjeblik.“

Cyrillas lette Fingre modulerede hen over adskillige Taster, førend hun fandt sig noksom melancholsk til at synge „Ibeklas Sang," hiint Udtryk for fortvivlet Kjerlighed. Rupert var gaaet til den anden Ende af Bærelset, da hun begyndte; hurtigt nærmede han sig hende igjen, thi, for at svare til Ordene, som hun fremsang med overordenlig Nøjagtighed, blev hendes Stemme blidere og blidere, og han kom nærmere og nærmere, indtil han naaede en Stol lige ved Siden af hendes. Hun endte næsten hvissende og forblev tavst, hendes Hænder faldt ubørligt i hinanden. Som de fleste Mennesker, der synge med Følelse, var hun vort, „ja over den Klang, hun selv havde skabt.“

„Tak," sagde han adspredt og tilføjede derpaa efter et Øjeblik: „Derfor Du var en Anden end min muntre Cousine Cyrilla, vilde jeg føle mig overbeviist om, at Du kun ved personligt at tilegne Dig hine Schillers Ord kunde være bleven istand til at synge dem med saa meget Udtryk — saa megen Følelse.“

„Jeg tænkte mig i Ibeklas Sted, medens jeg sang.“

„Og Du følte . . . .“ begyndte Rupert.

„Jeg følte i det Øjeblik al hendes smertelige Uvisshed, hendes Haab, hendes Frukt. Jeg prøvede endog paa

at sætte mig ind i hendes Kjærlighed til Mar Piccolomini, hiin fuldendte Personification af Ærlighed og Bravhed; men nu," sagde hun muntert, „nu føler jeg Intet af alt dette; jeg fornemmer kun, at jeg er i et meget mørkt Bærelse tilligemed min Fætter Nupert, hvis Lighed med Piccolomini jeg først skal lære."

„Jeg haaber, at jeg ingensinde skal befindes at svigte i Ærlighed og Bravhed," sagde Nupert, „og da Din Indbildningskraft synes at være meget stærk, vilde jeg overmaade gjerne vide, om Du allerede har dannet Dig, ikke hvad Melanie vilde kalde et „Ideal," men en fornuftig Tegemliggjørelse af disse Egenskaber og saa mange andre, som der udkræves til at gjøre en . . . ."

„Hvis Noet er det i Bærelset her ved Siden af?" udbrod Evrilla, idet hun pludseligt rejste sig op. „Kan det — kan det være Greb Sorndorff?"

„Det er meget rimeligt," svarede Nupert og fulgte hende ikke med fuldkommet god Villie ud af Bærelset.

Det var Sorndorff — han stod lænet til een af de Glasdøre, der førte ud til Balconen, og talte med Melanie, som sad derude. Idet Maanestkinnet faldt paa hans blege Træk, opdagede Evrilla i dem og i hele hans Hdre en Slapbed, der næsten tydede paa Svagdom, og uagtet han maatte have hørt hende tale

med Nupert, idet hun kom ind i Bærelset, saae hun ikke op, førend begge stode ved Siden af ham.

„Jeg baaber,“ sagde Nupert, „at Du er bleven fjed af at være alene, og er kommen for at blive her.“

„Nej, o nej,“ skyndte Melanie sig at udraabe; „Slikt maa hun ikke tænke paa.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Nupert, noget overrasket. „Sagde Du mig ikke, at Du endelig maatte raadføre Dig med ham om vor Dejeuner — at jeg var altfor stor en Klodsmajor til at kunne give Dig noget Raad med Hensyn til Arrangementet?“

„Nej, kjære Nupert, en Klodsmajor kaldte jeg Dig virkelig ikke,“ sagde Melanie; „jeg yttrede blot, at det ikke kunde gaae an at overlade Alting til Din Huusbolderste og chef de cuisine.“

„Ja, under alle Omstændigheder veed jeg da med Visbed, at Du imorges skrev et Brev til Zorndorff, hvori Du fortalte ham vor Forlegenbed med Hensyn til Theatret og bad ham om Raad, og nu hun er her, vil Du ikke tillade ham at blive hos os.“

„Jeg var borte, at Deres Theater ikke kan blive færdigt, end ikke til de tilfjættede Tableauer,“ sagde Zorndorff, „og det er — for en Deel — Br — Grunden til, at jeg er gaaet berud iasten. Jeg er kommen, for at tale med Dem om et Surrogat.“

„De er gaaet berud!“ sagde Cyrilla; „ah, det er

Grunden til, at De seer saa mat ud — det har været en usædvanligt lummer Dag."

Jorndorff kastede et hastigt Blik til Melanie, slog Djnene til Jorden og taug.

„Men Surrogatet!" sagde Rupert.

„Det er af et Slags, der sandsynligviis mere vil interessere Andre end Dig," svarede Jorndorff: „en fransk Magnetiseur og et ungt Menneske, som lader sig magnetisere, ere nylig ankomne til Erfort og vilde Intet have imod at . . . ."

„Ah! det vil blive berligt," afbrød Rupert ham; „engageer dem endelig. Hvorledes fik De Nys om dem?"

„Grev Lindesmar medgav dem et Brev til sin Søster Madame de Bellegarde, og hun ansaae naturligviis min Tante for at være d. n, der med mest Rimeligbed kunde være dem til Nytte."

„Na, Melanie," sagde Rupert. „skriv til Bellegardes og bed dem bringe disse magnetiske Vidundere med imorgen."

„Madame de Bellegardes Søster er idag kommen med sin Mand fra Italien," bemærkede Jorndorff; „maaskee Du vilde synes om at faae dem med."

„Hvad, Virginie?" udraabte Rupert.

„Virginie," sagde Jorndorff med nogen Betoning.

„Jeg maa strax have sendt en Express til Erfort,“
 udbrød Rupert, idet han ringede paa Klokken; „og,“
 vedblev han, idet han vendte sig til Melanie, „da de
 Aubignys rimeligviis følge med Bellegardes, maa Du
 sige, at vi skulle sende en Bogn efter disse magnetiske
 Mennesker.“

Melanie gik med ham ind i et andet Værelse, for
 at skrive; Zorndorff sluttede sig til Præsidenten, som
 netop kom ind, og gik op og ned i det store Værelse
 med ham i alvorlig Samtale; Cyrilla, der blev alene
 tilbage, tyede ud paa Balconen, hvor hun lænede sig
 til Rækværket og bengav sig til et langt og alvorligt
 Drømmeri. Hendes ungdommelige Ansigt havde et
 usædvanligt Udtryk af dyb Bedrøvelse, og hvis vi
 skulle sige Sandhed, følte hun sig i dette Djævlisk tryk-
 ket af „en Verden af Bæer og Sorg“. Hun prøvede
 ej paa at analysere sine Følelser — dette vilde have
 været vanskeligt; thi Overraskelse, jaaret Stoltbed,
 Oprørselse og Kummer freedes om Overvægten, indtil
 en Skuffelse af den bitterste Slags bemægtigede sig
 hendes Sjæl. Hun var gaaet Grev Zorndorff imøde
 med et Hjerte, som bankede heftigt af glad Forvent-
 ning, og han havde neppe seet paa hende, neppe sva-
 ret hende, havde været ligegyldig, kold, næsten iis-
 nende. Hun plagede sig med Forsøg paa at udfinde
 Grunden til en saa uventet Forandring i hans Ud-

færd, indtil Lamperne bleve tændte, da forlod hun Balconen, tog en Bog, satte sig ved et Bord langt borte og gjorde de rædsomste Anstrengelser for at blive der for Lyden af de frem- og tilbagegaaende Fødder og gjennem sine Dines Medium at concentrere sine Tanker paa de Sider, der laae for hende. For-gjæves. Ordene bragte intet Indbald til hendes Mand, og alt som hun læste dem, havde Zorndorff lodløst lænet sig til Glasdøren, hvor han hele Tiden var ivrig for at præsentere sig. Hun lagde langsomt Bogen fra sig og drog modstræbende noget Arbejde hen til sig; thi da hendes Fingre især havde været søselsatte med at forbyrve sig mekanisk Færdighed paa Tasterne af et Pianoforte og med nøjagtigt at føre de forskjel-lige Malerpensler, havde hun kun liden Lyst til at brodere; alligevel havde hun, ligesom alle hendes kvindelige Bekjendte, et mageløst Arbejde af den Art for og havde, idetmindste ved nærværende Lejlighed, Grund til med Bacon at finde det fornøjeligt at have „et livligt Arbejde paa løs Grund.“

Den eneste Tid, da en Kvinde med Rette kan glæde sig over at være en Kvinde, er maaskee ved en Lej-lighed som denne. Den Vise, som i Djeblikke af sjælelig Uro eller endog sjælelig Smerte stjenkes af en Naal, er ubeskrivelig; den synes at besidde et Slaas magnetisk Kraft til at drage Betyrningerne

fra Hovedet og til sig, og selv naar dens Bevægelser anvendes til ingen Nytte, plejer dog selve Bestræbelsen for at styre den at adspredde Sindet eller sødselsøtte Tankerne saa virksomt, at Resultatet bliver det selvsamme hos meget flinke og meget skjodesløse kvindelige Arbejdere. Den Blomst, over hvilken Cyrilla nu beladede sit vundige Hoved, fik en overordenlig phantastisk Skikkelse. Den var vist østerlandsk og af en lønlig Betrødning — i den tvdske Flora var den ej til at finde, og da Rupert ved sin Tilbagekomst bøjede sig frem over hendes Stol, sammenlignede han den uden Omsvøb med de vidunderlige Blomster paa Galleriet i Balsalen.

„Jeg troer, Du har Ret,“ sagde Cyrilla smilende og holdt den lidt fra sig; „jeg har, som sædvanligt, begaaet en eller anden tøstet Fejl ved Tællingen af Stængene. Jeg vilde ønske, at jeg kunde arbejde som Adrienne de Bellegarde eller Julie de Lindesmar.“

„Ere de maaskee blevne intime Veninder af Dig?“ spurgte Rupert.

„Ikke jult det -- men de ere de muntreste Folk i Erfort, og alle Mennesker kjende dem eller ønske at kjende dem. De ere meget frie eller franske, som de kalde det, i deres Væsen.“

Efter et Opbøld bemærkede Rupert: „Madame de Bellegardes Søster er kommen fra Italien og er her rimeligviis imorgen.“

„Comtesse de Hubigny, ikke sandt?“ spurgte Cyrilla, idet hun begyndte at opplukke 2 ladene i sin Phantasiblostm.

„Jo.“

„Jeg er meget nysgjerrig efter at see hende,“ vedblev hun; „hvi hun maa have en mærkelig Lighed med mig baade i Høst og Væsen.“

„I Høst ligner hun Dig paafaldende,“ sagde Rupert, en Smule forlegen, „— i Væsen slet ikke; det er kun saadant et forrykt Menneske som jeg, der et Øjeblik kunde tage fejl af Eder — der var mørkt i Værelset, og jeg ventede i den Tid hver Dag at see hende.“

„Gjorde Du?“ sagde Cyrilla, idet hun lænede sig tilbage i Stolen og saae op paa ham; „hun er vist smuk?“

„Ne — ej, det synes jeg ej.“

„Dog neppe ubetydelig?“

„Ingenlunde!“

„Naa, hvad er hun da?“

„Tiltrækkende af Ydre.“

„Dy er hun underholdende, snaksom, ligesom hendes Søster?“

„Hun er ikke — snaksom.“

„Det er Du ikke heller isigten,“ sagde Cyrilla og

rejste sig i det Samme, netop snart nok for at kunne høre Zorndorff sige til Melanie:

„Jeg kunde have Lyst til at besee hele Huset; Du veed, at jeg sætter megen Priis paa Møbler og alt Sligt. Jeg kjender en god Deel meer til Windhorst, end Adlerkron.“

„Det er fuldkommen sandt,“ sagde Rupert, „tænk Dig ham tælle Vinduerne der en smuk Morgen og fortælle mig, at jeg ikke fortjente at eje et saadant Sted, fordi jeg ikke vidste, hvor mange Abninger der var gjort i Murene, for at skaffe Dagslyset Udgang.“

„Jeg raader ham at oppebie Dagslyset til at tage Freiland i Djesyn,“ bemærkede Præsidenten, „og tænker, at dersom han agter at komme hjem iasten, saa jo før han begiver sig paa Vandring, desto bedre.“

„Jeg kan baade besee Huset,“ sagde Zorndorff, „og drikke Thee med Eder, inden jeg gaaer; det er maanelyst. Kom, Tante Melanie, Du maa være min Cicerone.“

„Du vil ikke behøve megen Tid,“ sagde Rupert, „thi Vestibulen, Trappen, disse Bærelser og Balsalen ere det Eneste, som er værdt at see paa — i Fløjene er der kun en Stueetage; den ene af dem tilhører Præsidenten og mine Cousiner, den anden — med Frokostværelset og Spisestuen — er bestemt til Gæ-

ster. Du vil finde et Bærelse rede til Dig, hvis Du lystet at tage det i Besiddelse."

"Ikke just iaften — men maaskee . . . ."

"Kom," sagde Melanie, "Du skal først see Ruperts Bærelser, det er en Fortsættelse af disse."

"Glem ikke at vise ham de smukt indlagte Pistoler," sagde Cyrilla, da de gik ud af Bærelset.

Sorndorff standsede et Øjeblik og sagde: "Alderkon har vistnok udført en af sine overordentlige Bedrifter med Pistol for Dig. Den Mand, som skulde møde ham i en Duel, hans Liv vilde ikke være meget værdt."

"Det veed jeg ikke," sagde Rupert, idet han skod en Stol ben imod Cyrilla; "at skude tilmaats og føre tilmands eye meget forskjellige Ting."

"Skuder Du saa udmærket?" spurgte Cyrilla og vendte sig til ham.

"Ja, men lad os ikke tale derom nu — jeg har lyst til at tale med Dig om Halvchaisen, som vil være her i Overmorgen."

"Hvor det er kjont af Dig, midt i alle Din Arrangementer her at buste, at jeg sagde, jeg vilde holde meget af at have en Halvchaise."

"Jeg bustede, at Du sagde, Du vilde holde meget af at lære at kjøre, og . . . . og jeg holder meget af at tænke paa at undervise Dig deri. Er Du modig?"

„Ikke sønderlig; jeg haaber snarere, at Dyrene ere meget adstødige.“

Han troede — han var næsten vis paa, at de vare taalige — hun vilde helst fjøre i Skoven, naar Vejret var varmt, men en Morgen tidligt maatte hun tage ud til Moserne, den interessanteste, skjøndt værdiløse Deel af Freiland, men han havde vidtløftige Planer til deres Forbedring — han vilde vise hende et Kort og forklare hende, hvorledes bele Mosetrækningen i tyve eller tredive Aar kunde omdannes til Plojeland.

Præsidenten saar ud over sin Bog, læstede sine Djenbryn ivejret og fortrak sin Mund til en mere betydningsfuld end smagjuld Grimace, medens Eufkendebørnene gjennemspejdede Kortet sammen, hvorover begge deres Hoveder, da deres blonde, krøllede Haar havde den selsamme Farve, i en liden Fraastand syntes at være eet.

Det forløb næsten en Time, førend Melanie kom til bage; da hun kom, var hun alene. Edouard, sagde hun, havde holdt det for bedre at vende hjem før Midnat.

„Det ufjelskabelige Menneske!“ udbrod Napert, „det nytter Intet at prøve paa at være omgængelig eller ventlig mod ham; han bortstøder enhver Tilnærmelse, skjøndt han Snesse Gange har sagt mig, at vore Skjæbner ere lønligt sammenfjædede, og at vi aldrig længe kunne leve særskilt.“

„Har han? Hvor har han hørt det?“ spurgte Melanie med Tegn paa den største Interesse.

„For et Par Aar siden opdagede han en vis vidunderlig Mand — en Stjernetyder —, som stillede ham hans Horoskop. Han ønskede ogsaa at faae mit, men jeg negtede at sige ham noget Specielt om min Fødsels Dag og Time. Jeg borte siden, at han gjorde sig den Ulejlighed at udspørge min Onkel om det Fornødne.“

„Og Du frittede ham aldrig?“

„Aldrig!“

„Vil Du dermed sige,“ spurgte Cyrilla, „at Du ingen Nysgjerrighed følte?“

„Nej, det vil jeg ikke sige; men jeg er meer end tilbøjelig til at omtvile etbvert Menneskes Evne til at varsle eller spaae af Sjernerne's Stilling i Sns Fødselstid, og jeg er aldeles overbevist om, at Kundskab om vor Fremtid i denne Verden er naagt os i et godt Dje-med og tjener til vort Bedste.“

„Men,“ sagde Melanie nolende, „men Du holder det ikke for — ligefrem — ureligiøst at have sit Horoskop?“

„Han har tvdeligt nok tilkjendegivet Dig,“ sagde Præsidenten, idet han pludseligt saae op, „at han anseer det for unyttigt og — taabeligt, og han har Ret, tbi at blande sig i sin Lykke er naragtigt.“

Melanie foer sammen, som hun altid gjorde for

Præsidentens rimeligvis uvilkaarlige Bærskhed, og blev tavst; Emnet var et, Rupert ikke syntes om; Cyrilla var ligegyldig og adspredt, og Samtalen fortiattes kun meget stødvis, indtil man skiltes ad til Natten.

Cyrilla sad endnu ved et aabent Vindue i sit Bærelse, da hun hørte det banke slagte paa Døren, og strax derpaa stod Melanie for hende i en lang hvid Natdragt og med en Borsstabel i Haanden.

„Træd nærmere, Lady Macbeth!“ sagde Cyrilla med et lidet Smil, medens hun vendte sig til hende, uden at forlade den lave Stol nær ved Vinduet, paa hvilken hun havde siddet uden Bevægelse i meer end en halv Time. „Gaaer Du i Søvne? eller har Præsidenten faaet en Express fra Erfert?“

„Jungen af Delene,“ svarede Melanie. „Sagen er, Cyrilla,“ vedblev hun, idet hun slukkede sin Borsstabel og derpaa gik uroligt op og ned ad Gulvet, „Sagen er, jeg maa tale med Dig — maa fortælle Dig Noget — maa sikkre mig Din Tilstand . . . .“

„Hvis Din Alder ikke har saa stærkt Præg af virkelig Alvor,“ sagde Cyrilla, „vilde jeg troe, at Du stod i Begreb med at aabenbare en eller anden stor Hemmelighed ved Forlustelserne imorgen.“

„O, jeg tænker ej paa imorgen, jeg kan kun tænke paa een Ting nu. Sig mig, Cyrilla,“ udbrød hun og standsede pludseligt foran hende, „Du — Du

bryder — nej, jeg veed, Du bryder Dig — aldeles ikke om Edouard?”

„Det vilde være utilgiveligt,” svarede Corilla, „efter al den Umage, Du har gjort Dig for at faae mig til at synes om ham “

„Ja, men jeg mener, Du synes ikke særdels om ham?”

„Jo, jeg gjør. Jeg synes bedre om at tale med ham end med nogen Anden, jeg kjender, naar jeg føler mig oplagt til at være fornuftig — Rupert er morsommere og livligere, men . . . . .”

„Ab! — netop — det var just det Slags Svar, jeg ønskede,” sagde Melanie. „Tænk Dig nu blot min kjære Pige,” vedblev hun og drog en Stol tæt hen til hendes Søsters, „tænk Dig blot — Edouard har havt den Taabelighed — den Galtskab — ovenpaa alle mine gode Raad og Advarsler at — at blive rajende forelsket i Dig! Har Du nogensinde kjendt noget saa Plinligt?”

„Gyseligt!” sagde Corilla med et Smil, der var saa fuldkommen tilfreds, at Intet uden hendes Søsters Adspredthed kunde have forhindret hende fra at bemærke det.

„Han kom her iaften,” vedblev Melanie, „for at sige mig, at den korte Skilsmisse paa ti til tolv Dage havde overbeviist ham om, at han kun kunde leve i

Din Nærhed, at alle hans ærgjerrige Planer havde tabt deres Værd i hans Øjne, at han hørte Din Nøst i hver Ytning, saae Dit Maaen i hver — hver . . . . .“

„Hvilket?“ spurgte Cyrilla med en munter Latter.

„Egemeget. Jeg seer, Du er oplagt til at lee og være overgæven, som sædvanligt. Jeg baaber imidlertid, at Du vil være saa god at understøtte mine Bestræbelser for at helbrede ham for hans ulvkelige Lidenstabs ved paa den tvdeligste Maade at tilkjendegive ham Din Ligegyldighed og Misbaag.“

„Ja, men jeg føler ingen af Delene,“ sagde Cyrilla.

„Saa maa Du foregive begge Dele for hans Skyld.“

„Nej, kjære Melanie, det vil jeg helst undlade,“ sagde Cyrilla paa en særdeles bestemt Maade.

„Jeg kunde næsten troe, at Du havde Din Fornøjelse af vor stakkels Edouards Lidelser,“ udbroed Melanie fornærmet; „og lee Du kun, men han har lidt, og det højlig. Du maa have laagt Mærke til, hvor daarlig han seer ud.“

„Daarlig seer han ud,“ svarede Cyrilla, idet hun paatvang sine Ansigtstræk et saa alvorligt Udtryk, som hendes overstrømmende Blæde i det Djeblik vilde tillade, „men jeg formodede, at den lange Fodtour havde . . . . .“

„Nej, nej, nej, nej! Han attraaede, strax at see Dig og tale med Dig. Heldigvis var Du i Musikværelset tilligemed Rupert, og han bestemte sig til at raadsørge mig. Jeg tilstaaer, at jeg ikke kunde tilbageholde nogle medfølende Taarer, tbi jeg veed kun altfor godt, hvad det er at offere Kjerlighed paa Nødvendighedens Altar!“

„Kjære Melanie!“ sagde Cyrilla, og hvert Gran af Munterbed forlod hendes Bæsen, idet hun lagde sin Haand let paa sin Søsters Skulder og saae ind i hendes store sorte Øjne, medens de fyldtes med de sorgelige Minders langsomt fremperlende Taarer.

„Jeg lyttede til Alt, hvad han havde at sige.“ vedblev Melanie, „og da han talte fornuftigt om at opoffre sig selv for sin Virkekreds og leve tilfreds, som Andre have gjort og Andre ville gjøre, og tilføjede, at han ikke tvivlede om at skulle blive hurtigt forfremmet deri og med Tiden at kunne fuldestgjøre enhver fornuftig Dames fornuftige Ønsker, følte jeg en stærk Tilskyndelse til at sige: Du var Ret, Edouard. Hvis Lykke kan opnaaes i denne Verden, da er den ene at finde i Samfund med et Bæsen, med hvilket vi føle at have Sjælefrændskab . . . .“

„Og,“ bristede Cyrilla, idet hun bukkede sit Hoved, for at hendes Søster ej skulde see det Smil, der

atter spillede omkring hendes Mund, „og en lønlig aandelig Forbindelse!“

„Ja,“ sagde Melanie, for hvem Søsterens Ironi ingenlunde var skjult. „Ja, saaledes vilde jeg have talt, dersom en Anden end Du havde været Gjenstanden for hans Tilbyjelighed; men da jeg vidste, at det var Dig, han havde skjenket denne sit ædle Hjertets varmeste Følelse, maatte jeg svare, som Du vilde have gjort.“

„Dit Svar?“ udbrod Cyrilla hurtigt og i en Spænding, hun ikke gjorde sig Umage for at dølge.

„Det var yderst profaisk. Jeg sagde, at hvis han talte saaledes til Dig, vilde Du lee ad ham!“

„Gjorde Du?“ sagde Cyrilla, idet hun bed sig i Læben og aandede hastigt, medens hun med stor Omhu pillede ved og krollede Stafferingen paa sin Natdragt; og saa . . . .?“

„Du saa fortalte jeg ham, hvor omhyggelig og fornuftig en Opdragelse Du havde faaet, og hvilken Omjorg Din Moder havde baaret for, at Du ingen romantiske Ideer skulde have om Gæteskab, og at skjøndt Du ikke var aldeles enig med hende, saa var dog . . . .“

„I Sandhed, Melanie,“ udbrod Cyrilla med sletdulgte Lestighed, „den Maade, hvorpaa Du underretter alle Mennesker om, at min Moder er egennyttig, og at jeg seer mig om efter et ønskeligt „Parti“, er . . . . er formelig oprørende! Det undrer mig, at Delicatesjen

ikke forbyder Dig at tale saaledes om Din nærmeste Familie!"

"Edouard bærer ogsaa til min Familie, og jeg troer ikke, at jeg af et misforstaaet Begreb om Delicatesse har Ret til at sætte hans Sjælsro eller Fremtidsløkke i Fare."

"Fortjener min Sjælsro og Fremtidsløkke da ikke at komme i Betragtning?" spurgte Cyrilla bebrejdende.

"Jeg veed, at ingen af dem staaer i Fare; thi sæt endog, at Du syntes om Edouard, saa vilde Frygt for Fattigdom dog kvæle en saa uklog Tilbydelighed."

"Du glemmer, at jeg aldrig har kjendt Andet end Fattigdom, fra jeg blev født," bemærkede Cyrilla.

"Ja, men det var en overdaadigt Slags Fattigdom; thi, egentlig talt, havde Du dog Altina akkurat ligesom andre Folk."

"Sandt nok," svarede Cyrilla; "men min Fader var deligt i Gjæld, og jeg vilde have foretrukket ligesvem Mangel for at bære om ubetalte Regninger og see min Moder smide ben af Sorg og Bekymring."

"Edouard har aldrig haft . . . vil aldrig faae Gjæld," sagde Melanie; "han er for stolt til at finde sig i Sligt. Han kan attraae Rigdom — være misfornøjet over ej at besidde den, men han vil utvivlsomt sætte Tæring efter Næring."

"J saa Tilfælde," sagde Cyrilla, "kan han ogsaa,

som han selv sagde, „tilfredsstillende enbrer fornuftig Dames fornuftige Onsker“, og jeg haaber, kjære Melanie, at naar Du overvejer den Dombu, hvormed Du synes at antage at jeg er opdragen, Du da vil tillade mig at betragte det som givet, at jeg er . . . . en fornuftig Dame?“

„Du?“

„Ja; den Overraskelse, Du rober, er ikke synderlig smigrende, men alligevel . . . .“

„Jeg forstaaer Dig ikke tilfulde,“ udbrod Melanie, noget forskrækket. „Du mener da ikke dermed, at Du vilde tænke paa at gifte Dig med Edouard?“

„Sæt nu,“ sagde Cyrilla og lo saa smaat, „sæt, at jeg havde opdaaet det Sjælefrændskab, Du saa tidt har talt om, og det . . . . det . . . .“ Hun standsede forvirret og rødmede i en Grad, der var meget usædvanlig hos hende.

„Godeste Gud!“ udbrod Melanie, „Du vil da for Alting ikke dermed sige, at Du elsker ham?“

„Sige vil jeg ikke Noget,“ svarede Cyrilla, idet hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og bukkede sit Hoved; „men jeg troer at føle mere, end jeg behøver at gjøre Dig eller nogen Anden Nede for.“

Melanie rejste sig og gik atter op og ned ad Gulvet. „Cyrilla, det vil aldrig gaae an,“ udraabte hun omsider. „Aldrig — aldrig — aldrig. Alle Dine Slægtninge ville gjøre Indsigelse. Din Tante giver ingensinde

sit Samtykke til en Forbindelse mellem Dig og Edouard — hun staaer paa en spændt Fod med hans Fader, og . . . . .“

„D, det veed jeg altsammen,“ sagde Cyrilla, „og agter slet ikke at spørge om bendes Samtykke.“

„Men Du glemmer, min rare Pige, at hun er den Æneste, der paa nogen Maade kan være Dig til Gavn ved en saadan Lejlighed.“

„Hun bliver aldrig til Gavn hverken for mig eller nogen Anden,“ svarede Cyrilla.

„Og saa Bilhelm — han vilde blive som ude af sig selv — vilde ikke noget Djeblik laane Edouard Dre.“

„Jeg tror ikke, der er Himelighed for, at Grev Zerndorff raadfører sig med Præsidenten,“ sagde Cyrilla, „han er i den Alder, at han selv kan domme, og efter at have betraadt Embedsbanen, er han uafhængig — i selve sin Fattigdom.“

„Jeg har Intet mere at sige,“ sagde Melanie næsten bruskende. „Dersom Du i Sandhed elsker saaledes, som jeg engang gjorde . . . . .“

„Lidt mere, formoder jeg,“ sagde Cyrilla burtigt; „tbi ingen Grev Falkenstein — intet Menneske paa Jorden kunde bringe mig til at offere min Kjerlighed paa Nødvendighedens Alter.“

„Hvilken ubehagelig Bane Du og Rupert dog have-

til at gjenkalde Gder og gjentage mine Ord," sagde Melanie noget beftig.

"Du bør derved føle Dig smigret; det er et Beviis paa, at de ere usædvanlige og værd at busfe."

"Jeg har kun Et endnu at fige. Lad ikke Wilhelm faae Kundskab eller engang Mistanke om nogen Forbindelse med Edouard, dersom Du skulde indgaae en faadan."

"Min kjære Melanie, Du har sagt saa Meget til Grev Jorndorff om min fornuftige Opdragelse — har foreholdt ham et saa ubehageligt Maleri af en hjerteløs, egennyttig Pige, at jeg holder det for mere end sandsynligt, at han vil lade Sagen hvile for bestandigt. Jeg har baade læst og hørt om Mand, hvem Mindre have bevæget til at opgive Kvinder, der vare bedre og forstandigere end jeg."

"O, jeg beøver blot at give ham det ubetydeligste Nys," begyndte Melanie.

"Aldrig," udraabte Cyrilla, idet hun sprang op fra sin Stol med en Voldsomhed, der stod i stærk Modsetning til hendes sædvanlige blide Bevægelser; „aldrig maa Du give ham eller nogen Anden Nys om eller nogensombest Antydning af, hvad der er foregaaet imellem os iasten. Intet vilde have fristet mig til at tale faaledes til Dig, som jeg har gjort, dersom det ikke havde været nødvendigt for at bringe Din Sjæl ud af

den Vildfarelse, hvori Du svæber med Hensyn til min Charakter og mine Meninger."

"Jeg vilde ønske," saade Melanie, "at jeg havde vidst dette før."

"Det er maaskee altsammen for det Bedste," svarede Cyrilla. "Grev Zorndorff kan uden tvivl gjøre et fordeeligere Giftermaal, og dog kan jeg ikke sige Dig," tilføjede hun, idet hun snappede sit Lommetørklæde fra Toiletbordet og hastigt drog det hen over sine Øjne, "kan jeg ikke sige Dig, hvor taabeligt glad jeg følte mig over, hvad jeg nys hørte af Dig."

"Hvo . . . .," udbrod Melanie og slog sine Hænder sammen, "hvo skulde have formodet det, naar man har hørt Dig lee og gjøre Løjer over alt Eliq med Rupert."

"Antager Du da, at vi ingen Følelse have, fordi vi ej tale følsomt? Tro mig, Melanie, Følk lee tidt ad Kjerligheden og lade som de ikke troe paa den, akkurat ligesom de gjøre med Spøgelsehistorier, medens de dog haade troe og frygte imod deres egen Villie."

"O nej, Cyrilla; hvis Du havde min Erfaring, vilde Du tale anderledes. En Kvinde kan maaskee tale saaledes, for at skjule Følelser, som god Tone forbyde hende at robe; men tro mig, en Mands Spøg med Eliq er bitter Alvor. Med Rette have de Gamle fremstillet Kjerligheden som et Barn — den burde behandles som

et saadant — omt — hensonsfuldt, ikke udlees — drilles — foragtes."

"Jeg var i Sandhed aldrig hørt til Hensigt at gjøre noget Saadant," sagde Cyrilla med et alvorligt Smil.

"Men det have Andre," sagde Melanie og saae ivejret, "og ingensinde kan jeg glemme den Aften hos Bellegardes, da Edouard yttrede sig saa henrivende om dette Gemme. Vi talte om tydske Sagn, og Du busker vistnok, hvorledes han sagde, at de kunde sammenstilles til en tydsst Mytologi, og hvorledes den var bleven blandet med den romerske, ligesom den romerske med den græske, men at alle Fablerne i alle Mytologier indeholdt meget gode Moralsystemer, dersom Folk vilde gjøre sig den Ulejlighed at studere dem. Han anførte adskillige Exempler, der vare baade sindrige og underholdende, og sagde blandt Andet, at Cupido var bleven fremstillet som et Barn, og i Almindelighed som et lidet Barn, for at paapege, hvilken Taalmodighed vi skulde have med hans Brangvillie, Hestighed eller Ustadighed."

"Ja," sagde Cyrilla, "jeg busker ogsaa, at Aldrienne de Bellegarde kom i et Slags Ekstase og sagde, at Grev Zorndorff fortjente at kyskes, for sine rare, morsomme Indfald . . . . Jeg troer ogsaa, han bad vende kysse ham, hvis hun følte ringeste Lust . . . ."

"Ja, jeg troer, vi loe dygtigt ad vende," svarede Melanie, "og sagde, at det var den eneste af hans

Tanker, hun havde kunnet forstaae; men Du er søvniq, og imorgen bliver det en trættende Dag for os."

"Ikke for mig," sagde Cyrilla, „saasom jeg blot skal more mig. Jeg vilde ønske, at den var kommen . . . ."

„Da hvor meget har atter Længsel efter at see Edouard at gjøre med Dit Ønske?"

„Meer, end jeg vilde synes om at sige Dig eller engang at bekjende for mig selv," svarede Cyrilla sukfende: „og nu Godnat!"

Trettende Capitel.

Ruperts Indbydelse til hans Déjeuner-Diner havde været i den Grad almindelige og omfattende, og Iveren hos Erforts Indbygger for at benytte en saadan Lejlighed til at besee Forbedringerne og det nye Noblement paa Freiland saa stor, at en betydelig Dvotadeel af Selskabet begyndte at indfinde sig med hvad Melanie kaldte samvittighedsløs Bestemtbed, d. e.: inden hun var færdig til at modtage dem; men i Mellemtiden var der Haver at see paa og skyggesfulde Gange at spadserere i og Musikcorps og Telte, og medens de spadserede omkring og betragtede enhver Gjenstand og enhver Person, begyndte de lidt efter lidt, i Forskningen umærkeligt, at skilles ad i Klasser. Den saakaldte *crème de la crème*, der betragtede sig som Melanies intime Venner, gik uden Betænkning ind i Huset, tog den store Balcon i Besiddelse og betragtede, beskyttet af Balconhimmelen mod Solstraalerne,

i Nag gennem deres enkelte og dobbelte Lorgnetter den tilbageblevne og større Deel af Selskabet, medens denne spadserede i Grupper under Træerne — de vare, om vi maae fortsætte den ægte tyske og landlige Metaphor, Melken, der var bleven tilbage og havde ladet sin lettere Deel, Fløden (la crème) bæve sig i Vejret. Nu var der i Byen Erfort, ligesom i alle andre Byer, en Mængde forfalsket Fløde — om den var sammensat med en Blanding af skadelige Ingredienser, kunde Ingen uden en Obemiker eller grantkuende Jaagtager sige, men en stor Mængde af dette Slags Fløde, nemlig et betydeligt Antal særdeles velklædte og overordentlig misfornøjede Mænd og Kvinder, begyndte nu at udbrede sig foran Bygningen, lige ængstelige for den Modtagelse, de vilde faae, om de dristede sig til at stige op ad Trappen, og for det Kasterab, de uundgaaeligt vilde lide, dersom de uforbeholdent underholdt sig med de Dvrige der, hvor de vare. Rupert, som ikke kunde eller ikke vilde forstaae nogen af disse Distinctioner, viste sig iblandt dem og foreslog dem strax at gaae ind. De saae til Balconen, dernæst til hverandre, og stode raadvilde, indtil Cyrilla, som bedre forstod Sagernes Stilling, tilføjede: „De vilde maaskee finde Behag i at betragte min Fætters Samling af Vaaben og Piber. Jeg foreskriver Dem,“ vedblev han, da de alle begyndte at strømme

ind i Vestibulen, „jeg forsikrer Dem, at Piberne ere værd at see paa, — jeg troer, at de fleste af dem ere Souvenirs; der er Mærskums af alle mulige Stikfælsler, og udskaarne Træboveder, og nogle Porcellains med saa smukke Malerier paa, at dersom de ikke lugtede af Tobak, havde jeg stjaalet dem for længe siden.“

Medens de nu muntre og tilfredse Gjæster vandrede gjennem Værelserne, saae Cyrilla fra et af Vinduerne Præsidentens Vogn kjøre ind under Buegangen. Medens hun endnu grundede paa, om hans Neveu var kommen med eller ej, gif Sorndorff hurtig gjennem Værelset, men oversaae bende i den Sværm af uadelige Personer, hvoraf hun var omgiven, og gif ud paa Balconen, hvor han modteges med et Slags Acclamation af Bellegardes og deres Selskab. Hun havde endnu ikke overvejet, hvorledes hun skulde modtage ham — hun havde blot fornummet en uendelig Spænding og et Slags Nysgjerrighed efter at vide, hvorledes han vilde optræde. Den udvortes Fortsættelse af hans Udsærd den foregaaende Aften var drillende nok, men hendes Samtale med Melanie havde fjernet al Tvivl fra hendes Sjæl, og hun gif blot bort i den Hensigt at lade ham forgjæves oppebie hendes Komme paa Balconen eller i de tilstødende Værelser i længere Tid, end han muligviis maatte ønske.

Muperts roesværdige Bestræbelser for at bantpse

Ceremonier, ved at tillade Enhver selv at vælge sin Plads ved de talrige og fuldkomment censartede Borde, havde været nogenlunde heldige. Tilfredsbed og Forventning opklarede ethvert Ansigt, og Selskabet omkring hvert Bord bestod i Reglen af Benner og Besjendte, som havde søgt hverandre og sammenknyttedes mere end sædvanligt ved en fælleds Følelse af Gult. Rupert satte sig i Besiddelse af en Plads ved Siden af Cyrilla, hvilken han uforbeholdent havde sagt tilhørte ham.

„Hvad vilde jeg ikke give for Dit lette Hjerte, Alderkron!“ sagde Zorndorff, idet han gik til Pladsen ligeoverfor. „Aldrig saa snart har Du mistet en Gjenstand for Din Interesse, førend Du finder en anden,“ og han kastede i det Samme et betydningsfuldt Blik fra Cyrilla til Vicomtesse de Mubigny, som sad ved det samme Bord.

„Jeg forstaaer Dig ikke,“ sagde Rupert skjodesløst og vedblev dernæst sin Samtale med Cyrilla, ligesaa uvidende som hun var vidende om, at Zorndorffs Dine vare fæstede paa dem begge med et Udtryk af saa bekymret Iver, at endog Melanie, der i Almindelighed ingen stor Jagttager var, bemærkede det og, af Frygt for at Andre ligeledes skulde gjøre det, prøvede paa at sængsle hans Opmærksomhed.

„Edouard, har Du hørt, hvad Professor Huber har sagt?“

„Ne — ej! ikke rigtigt, troer jeg.“

„Det gjør mig ondt, da det netop var hvad Du ønskede at vide om den magnetiske Manipulation.“

„Saa . . . . . virkelig!“

„Ja, og saa har han besøgt Justinus Kerner.“

„Jeg var i Weinsberg strax efter at Grevinde Falkenstein var tagen derfra,“ sagde Professoren smigrende, idet han atter vendte sig til Melanie; „men jeg vover ikke at sige Dem Alt hvad hin saa elskværdige Digter og Menneſke sagde om det berivende og talentfulde Bekjendtskab, han nys havde gjort.“

„Jeg tilbragte adskillige overordenlig lykkelige Dage i Nærheden af Weinsberg,“ sagde Melanie; „Kerner overtraf alle mine Forventninger. Der er et Dyb af Poesi og Inderlighed i hans mørke Djne. Han er et Phænomen, som vi maae stræbe at bevare i beledets rene Ejendommelighed; thi Verden bliver hver Dag mere prosaisk og philosophisk. Den Tid vil vistnok komme, da saadan en Mand's Tilværelse kan blive omtvilet . . . . . han er allerede ubegribelig for Mange.“

„Na, fortæl mig Noget om denne Kerner,“ sagde Cyrilla med jagte Røst til Rupert; „hvem er han?“

„En Mand, der har skrevet en stor Mængde om

Spøgelsers og Misers Ord og Gjerninger og om Pølsers Fordærvelighed . . . . . og Folk ville ikke troe ham."

"Na Snak, Nupert! . . . . . Jeg vil virkelig gjerne have Noget at vide om ham; Melanie var ikke talt om Andet hele Dagen."

"Nej naturligvis, hun har jo Hovedet fuldt af Magnetisme og Magnetisøren. Alvorlig talt, er denne Justinus Kerner, efter hvad jeg tror, en meget elskværdig Mand, en Naturforsker og Digter; han har ogsaa forfattet et Værk kaldet „Evnægængersten i Preworji“, hvori han beskriver Syner, som en Evnægængerste af første Skuffe har havt. Han har tillige skrevet nogle meget . . . . . hvad skal jeg kalde dem? ægte lyriske Digte."

"Det maa De vel sige!" udraabte Professorens entusiastisk; „de ere opperlige, fulde af Følelse, dejlige! Smerte og Glæde flode lig veldomme og rolige Strømme gennem Linierne; Tankerne ere staaende, og i at udtrykke Melancholi er han usorligelig!"

"Men," hvistede Cyrilla, „er Digteren det . . . samme Menneske, som tror paa Spøgelse?"

"Ja, og jeg formoder, at de (jeg mener Spøgelserne) vilc gjøre ham udødelig. Lad hans „Evnægængerste“ forblive ulæst, hans Digte blive glemt; men at en Mand af Værd og Mand overfor Alverden opkaster

sig til Midder for det almindeligste og populæreste Slags Spøgelse og Misser, er en Sænderlighed, som maa sikke hans Hv. og han fortjener det, var det end kun for sit moralske Mod."

"O, hvor Du vilde beundre ham, dersom Du blot kjendte ham!" udbrød Melanie.

"Det er meget rimeligt," svarede Rupert, "som en human og fortræffelig Mand og en bebagelig Digter og Dngangsbæn; men han vilde aldrig faae mig til at troe paa graae Skvageskikkelser med brændende Øjne og alt saadant Noget. Dog her er neppe det rette Sted til at drøfte saadanne Gæmner. Naar man har Champagne i sit Glas og pâté de foie gras paa sine Tallerkener, hvor kan da tænke paa Spøgelse?"

"For min Deel," sagde Cyrilla, "bolder jeg ulige mere af at drøfte og at tænke paa dem i et Værelse fuldt af Folk og med Champagne i mit Glas, end paa noget andet Sted eller nogen anden Maade."

"Du er da ikke bange i Mørke, saaledes som Melanie, vel?"

"Nej; men jeg kan ikke lide at høre underlig Støj og Pusleri i mit Værelse ved Nattetid."

"Maaskee hun er modtagelig," udbrød Melanie ivrigt.

"Nej," sagde Cyrilla og rødmede stærkt, "tro

ikke, at jeg antager, mine afdøde Venner og Bekjendte kunne vise sig for mig! (Hjær Du det?)"

"Jeg troer, at de kunne det," svarede Melanie hvitideligt, „dersom jeg var istand til at see dem."

"Men," sagde Nupert, „det behøver ikke just at være en Ven eller Bekjendt; afdøde Fremmede vise sig stundum og bede om Medsynd med deres ulovkelige Stilling, eller for at fortælle en eller anden vigtig Familiehistorie . . . . eller et Mord . . . . Spøgesjer ere de største Sladderbanke, man kan tænke sig."

"Og det troer Du fuldt og fast!" sagde Corilla, idet hun vendte sig til sin Søster.

"Jeg troer, at de Mennesker, som doe uden at have været sunderlig flette, men som dog have saa liden religiøs Følelse, at de ikke ere modne for Himmelen, til en vis Grad endnu ere bundne til Jorden. Jeg tænker mig, at deres Aander svæve i Luften rundt omkring os, indtil de ere forberedte til en bedre Verden."

"Mogle maae vist svæve en ubegribeligt lang Tid," mumlede Nupert; men i det Samme saae han lystigt til Melanie, løstede sit Champagnerglas og bukkede let.

"En særdeles ubehagelig Tanke!" sagde Corilla; „nu undrer det mig ikke, at hun er bange for at være alene i et Værelse."

„Troen paa Syner af levende Venner er langt bebageligere,“ bemærkede Rupert.

„Ja, men betyde saadanne Syner ikke, at det Menneske, der viser sig, snart skal tælles blandt de Døde?“ spurgte Cyrilla.

„Ikke ligefrem: den Idee er gaaet meget af Mode, og de nveste Dydagelser have godtgjort, at disse Syner ere Udstrømninger fra Nerverne. De ere bekjendte under Navn af nervøse Mander — spørg Melanie!“

Men Melanie talte sagte og alvorligt med Zorn-dorff og hørte ikke Appellationen.

„Nej, Rupert, nu troer jeg, Du digter,“ udbød Cyrilla.

„Ikke en Emule, forsikkrer jeg Dig. Sæt for Exempel, at jeg nærer en inderlig Attraa, en fortvivlet Bængsel efter at see Dig, da frigjor min nervøse Mand eller mine Nervers Mand sig fra mine lange Been og Krop, og jeg optræder for Dig som en graa Skvage eller endog løselevende, alt efter Din Evne til at skjelne Syner: min Dyrædelse under slige Dm-siændigheder medfører ikke nogen Nødvendighed for, at jeg skal døe ved den første den bedste paafølgende Lejlighed; men jeg troer, at jeg maa være syg eller upasselig, eller . . . . nej . . . . Du maa være syg eller nervøs, eller saadant Noget, for at kunne see mig. Lad os spørge Melanie; hun vil have sin Krød

af at give os Forklaring, naar vi blot have Tid og Taalmod til at høre paa Indledningen."

Man appellerede atter til Melanie. I Førføttningen vilde hun nødig tale, men da Rupert opkastede et Par snilde Spørgsmaal paa en alvorlig, videbegjærlig Maade, og Bellegardes fejede deres Bønner bertil, gav hun omfider efter; hun dæmpede sin Røst, for at den ikke skulde naae til hendes Gæstfælles Ører, og begyndte: „Der var en Tid, da ogsaa jeg ansaae det for en Nødvendighed ej at træe paa Spøgelse, eller at fornægte den Tro, jeg nu og da følte — et Vidnesbyrd om en vis Grad af Mandsudvikling . . . . jeg blues ikke ved at tilstaae, at den Tid er forbi, at jeg er bleven vdmægere og nu gjerne troer Ting rimelige og mulige, der forben ideligt vare Gjenstand for min saavelsem for Andres Spøt.“

„Charmante, charmante, comme elle parle!“ udraabte Vicomte de Mubianu, fuldkommen berreven af hendes beaandede Ansigt, men aldeles ude af Stand til paa Tudest at følge Tankegangen i hvad hun saade.

„Hver tid,“ vedblev Melanie, „have ikke Hændelser, der syntes utrolige, tilsidst viist sig at være naturlige Fremtrædelser!“

„O, vi ere fuldkommen tilbøjelige til at træe Alt i den Mening,“ saade Rupert; „fortæl os Noget om Syner af levende Folk.“

„I maae først være enige med mig om nogle andre

Ting," sagde Melanie smilende. „Indrøm, at der kun er faa menneskelige Bæsnere til, som ikke i Løbet af deres Liv have haft en prophetisk Drøm, et Barsel, eller i det Ringeste brugt et eller andet sympathetisk Middel, hvilket er det samme som at tilkjendegive en Tro paa dets Virkeevne.“

„Ja, men saadanne Ting have Intet at gjøre med Syner," sagde Rupert.

„Det mener jeg dog; disse Drømme, Barsler, Midler henhøre under Benævnelsen af den Folkeovertro, Du beskylder Kerner for at gjenopvække.“

„Du kan aldrig tilgive mig det Udsagn, at Kerners Spøgelser vare i en daarlig Stil . . . . reent hverdags!“

„Det er intet Vaasund af Kerner," svarede Melanie, „han har simpeltken fortalt, hvad han har hørt. Ingen tvivler heller om, at han kunde have faaet en interesantere og mere poetisk Fortælling ud af sin „Sovnængerste;" dersom det havde været hans Agt, men han foretrak at nedskrive hendes egne Død samvittighedsfuldt, og da hun ikke kunde have nogen Grund til at bedrage ham, hvorfor skulde vi da ej troe paa hendes Syner, naar der ikke er Noget i dem, som ikke kan rimet med de mest opbejede Forestillinger, som Religionen kan skabe om en Mandeverden, f. Ex. hin de omvankende Manders mørke Tilstand . . . .“

„Brød Dig ikke om dem, fjære Melanie,“ sagde Rupert, „men gaa over til Synerne — disse Udstrømninger fra vore Nerver, der — som Du saa smukt udtrækker det — viste vor Nærværelse lig Blomsterduft hen til dem, der ere borte fra os . . . . medens dog vi . . . . og Blomsterne vde vore Udstrømninger uden at miste Noget hverken i Størrelse eller i Farve.“

„Jeg vidste nok, at Du havde i Sinde at drive Spot med mig,“ tog Melanie til Orde; men i det Samme fjorte en Boqn hastigt forbi de aabne Vinduer, og da hun gjenkjendte den som en af Ruperts, hvissede hun: „Det er Magnetiseuren; jeg bør vistnok gaae ud til ham.“

„Det vilde være meget smukt af Dig,“ sagde Rupert; „og,“ tilføjede han, idet han holdt hende tilbage et Øjeblik, medens hun gik forbi ham, „dersom Du ønsker min Vistand ved et eller andet af de Vidundere, der skulle gives, saa lover jeg, ikke at røbe Dig i hele sex Uger.“

„Uforbederlige Kritiker!“ svarede hun leende. „Hvis det gjaldt Tassenspillerkunster, vilde Du uden tvivl gjøre Knuder for at vække Latter; men det gjør det ikke. Edouard siger, at de ikke behøve Andet end en Kænestol, et D'ord og Spillekort.“

„Jeg troer alligevel at kunne være til Nytte ved

at give hemmelige Nys eller Vink. Jeg forsikkrer Dig, at jeg ikke er saadan en Narrisa, som Du troer."

„Oerlig talt, bryder Du i ig ikke det Mindste om Sagen," sagde Melanie, „men kom efter mig tilligemed disse Folk, saasnart de ere færdige med at spise Is og Bonbon."

Troen paa den dvrifte Magnetisme¹⁾ var dengang neppe mere udbredt i Tyskland end i England, og Folk i Almindelighed omtalte Pwænemener, der ikke kunde forklares tilfredsstillende ved nogen Anstrengelse af de fem Sanser, med afgjort Mistillid. Den tyske Lands iboende Tilbojelighed for at bengive sig til dunkel og spidsfindig Tænkning og at gribe etbvert Omne, der lader til at frembyde en Mark for sophistiske Under- søgelses, gjorde ikke desto mindre, at Magnetisorens Komme næsten bilstes med Uclamation; idetmindste horte man en Støj, der var stærkere end Lyden af mumlende Møster, dengang Esterretningen derom udbredte sig fra

¹⁾ Den Kaiser, som intesterer sig her Sligt, bedes husse, at 1831 vare Benavnelierne „dvrift Magnetisme" o. i. v. o. j. v. endnu ikke blevne erklærede for unojagtige af Reichens- bach, ikke heller var den nye Krait, som kaldes „Ooble," bleven opdaget af ham. De vil det forhaabentlig vare tilladt at bruge de Benavnelier, som Alle ere fortroelige med, saa lange til andre ligejaa verstaaelige eller uierstaaelige blive indførte istedetfor.

Bord til Bord og fra Bærelse til Bærelse. Ordene Magnetisme, Mesmerisme, magnetisk Sovn, Visioner o. s. v. o. s. v., der høres mere og mere, fremføres i enhver Toneart, og med et Slags Entusiasme af de fleste vlandt Selskabets kvindelige Medlemmer, thi Kvinderne have en naturlig Tilbøjelighed for Alt, hvad der er lundomsfuldt og vidunderligt, og tiltrækkes mere af hvad der giver Gisningen frit Spillerum end hvad der opfordrer til Efterforskning. Disse Omstændigheder forenede sig uidentvivel om at vække Interesse for Magnetisøren; men den allerstørste Tilskundelse laa dog i Moden. Kærners Bærf, som nylig var udkommet, havde netop dengang vaft de slumrende Minder om Mesmer og hans Tilbængere; Société de Médecine's Kjendelse var glemt; Fortællinger om forbausende Cure, der vare udførte af Søvn-gængere, og om overordenlige Spaadomme og Syner vare fra Tid til anden naaede til Erforts Indbyggere; „Spbiny, eller: Nyt Archiv for dvirsk Magnetisme“ læstes atter; og nu . . . . nu skulde for første Gang en virkelig Søvn-gænger, og dertil een, som havde exhibiteret (det var det tekniske Udtryk) med grændseløst Bisfald i de parisiske Salonner, give Førestilling for dem! Det vilde have været vanskeligt at tilfredsstille Forsamlingens Forventninger; men „i Grunden,“ yttrede Rupert til Cyrilla, „gjør det Intet til Sagen, naar de blot kunne more sig, til Balsalen, bliver opløst.“

Selskabsalen fyldtes gradviis — saaledes maae vi falde det, thi Melanies Veninder, hiin crême de la crême, benyttede sig af det intime Venskab til at gaae ind i hendes Værelser og ombytte deres Formiddagsdragter mod de letteste og svaleste Balkjoler, man kan tænke sig, hvormed de havde til Hensigt at skjelne sig paa det Tydeligste fra det øvrige Selskab Nesten af Aftenen. Det er forbausende, hvor megen Misbag og Utilfredsbed dette lille Krigspuds voldte, eller i hvor høj Grad det hidrog til at gjøre dem, der udførte det, endmere upopulaire. Indbyrdes vare de langt mindre tilbageholdende og ligesaa godmodige og fjerlige som andre Folk; men mod dem, der ikke hørte til deres Coterie, viste de sig stolte, hovmodige, hjerteløse. De besluttede altsaa ikke at have Noget at gjøre med det øvrige Selskab, hvis yngre kvindelige Deel pludseligt fandt sine Krepss- og Knipplingskapper altfor varme og tunge, og der begyndte en Udvandring til et af de fjernere Værelser, hvor flere pbantastiske Pyramider af dem hastigt oprejstes paa Sophaer og Stole. Mødre og Chaperoner gave sig, efter i nogle Øjeblikke at have hvilstet misfornøjede med hverandre, tilfreds med de brede elastiske Causeurs eller Divaners Bekvemmeligheder, hvor de derpaa sadde i baardnakket Værdighed og nikkede med deres Hoveder og udstafferede Kapper.

En Gruppe af Herrer omringede Zorndorff, en

anden Præsidenten, og de forskjellige Meninger for og imod Troen paa mesmerisk Søvn angrebes og forsvaredes med Vid og Skarpsindighed. Udbuttet var klarlig, at den vantroe Forstand i de fleste Tilfælde vedblev at være døv for alle de metapbyssiske eller mystiske Virk, man fremkom med, og søntes bestemt paa kun at vige for baandgribelig eller øjenivnlig Paaviisning.

Omsider viste Melanie sig — værdig, men aabenbart i en Tilstand, som grændsede til Uksalighed. Hun ledsagedes af Søvnægneren, et meget ungt, lidet, blegt og cavaleermæssigt Menneske. Han talte et Par Ord med Maagnetiseuren, tog derpaa Plads i en Stol, som var benjat til ham midt i Bærelset, og Operationen begyndte. Efter et Par Minutters Forløb tog han paa at vride og vende sig uroligt, bevægede sine Arme, udstrakte sine Been, arbejdede med Djnene, indtil kun det Hvide var synligt, drejede dem derpaa om rundt, og lukkede dem tilsidst aldeles; hans Legeme blev roligere, og omsider fandt hans Hoved Hvile mod Stolens veludstoppede Hånd. Maagnetiseuren paabegyndte nu en Række af Bevægelser, som om han fastede Noget til ham, og ved Hjælp af disse og en heel Deel Gnidning bragtes den venstre Arm i en aldeles ubøielig Tilstand. Selskabet blev anmodet om at sammenligne Pulsene i de to Arme; Noget gjorde

det og erklærede, at den i den venstre næsten var død. Nu begyndte Operationerne med Benene, der bragtes i en lignende stiv Tilstand og frembode dem, der indlode sig paa Forsøget, et tillyneladende stærkt, skjøndt noget spændigt Sæde. Den Sovende lod til at lide overordenligt under disse Experimenter og at føle en Yttelse, ligesom naar man vaagner op af et Mareridt, dengang de opborte.

Man tilbandt dernæst hans Dine og lagde Spillekort paa et Bord ved Siden af ham. Den ene Mæsker fulgte ovenpaa den Anden fra de ivrige Tilskuere Mæsker, og Partiet tog sin Begyndelse, efter at de Spillende ved at trykke hans Haand havde givet ham et sympatetisk Tegn. Sevngængerens Kort laae imellem hverandre, dog valgte han dem i Almindelighed riatigt; naar han tog fesi, hvilket ikke tid bændte, skjelvede han voidsomt og blev utaalmodig; men han vandt næsten hver Gang, og tilfsidst spillede han i Kraastand og vendte sig bort fra sin Modstander.

Efter Kortspillet kom Læsning af Breve, der vare forseglede eller idetmindste saaledes sammenlagte, at Indholdet var usynligt, og mange af dem bleve læste overordenligt flydende. Nogle Bemærkninger om Ejendommelighederne ved Haandskrift og Retskrivning vakte stor Moro. Al denne udmærkede Dygtighed kunde imidlertid ikke overbevise dem, der forud vare bestemte paa ikke at

troe, og deres Tvivlsmaal bleve besvarede, da det ulvffelige Væsen havde ladet sig udstille til Micro for dem, syntes at blive betuttet over et Par, med større Omhu sammenlagte Breve.

Næsten Enhver havde skrevet Noget og ønskede at faae det læst, for at fjerne eller bestyrke deres Tvivlsmaal, som de uforbeholdent udtrede. Ingen vilde troe en Andens Vidnesbyrd, saa stor var Frygten for at blive ført bag Lyset. I Modfættning til denne mumlende Mængde stod en liden, men bestemt Skare af Entusiastter, som ikke vilde høre nogen Yttring af Mistanke eller Betænknelighed og syntes aldeles overvældet af Forbavselse og Beundring over hvert velspillet Kort og hver Ymie, som udtolkedes med Nysjagtighed.

Tilfidsit begyndte Selskabet at stimle omkring Søvnagængerens og at bestorme ham med Spørgsmaal, paa hvilke der faldt Svar, der vare ligesaa fleertudige som de, Oldtidens Drakler gave; men Præsidenten, som i Førstningen havde seet til med uroffelig Opmærksomhed, begyndte nu at exhibitere nogen Utaalmodighed; han gik hen til Melanie og hvistede lydende: „Vi have nu faaet Nof af dette Væsen, gjør Ende derpaa, saasnart Du kan!“ Derpaa vendte han sig til Professor Huber, som stod i Nærheden af ham, og bemærkede: „Jeg har seet disse unyttige Kort- og Brevkunster med langt mindre Fornøjelse end dem, der gjøres af en

flink Tassenpiller. Jeg ønsker at overraskes af Tassenpilleren og gjør mig liden eller ingen Umage for at forstaae hvad jeg seer; her prøver jeg paa at forstaae og kan ikke Andet end fatte Mistanke om Gharlataneri."

"Deres Excellence omtrivler vel altsaa Tilværelsen af magnetisk Rapport og magnetisk Søvn?"

"Jeg tilstaaer at være ude af Stand til at affige nogen Dom," svarede Præsidenten. "Spørgsmaalet omfatter pbysiologiske og psykologiske Pbenomener, der fortjene at efterspores; men jeg foretrækker at overlade Opklarelsen til Folk af Faget og misbilliger aldeles den Fremgangsmaade at bearbejde tildeels sygelige Legemer og Sjæle i den Hensigt at tilfredsstille kaad Nysgjerrighed eller fremkalde nogle Ojeblikkes Moro."

Hupert, som hele Tiden havde seet og hørt til med en Opmærksomhed, der baade havde overrasket og gottet Melanie, gik nu hen til hende og hviskede: "Udmærket godt arrangeret; mange Tak skal Du have!" Da hun indigneret beredte sig til at svare ham, retirerede han, og hun omgaves snart af dem, der enten deelte hendes Mening eller holdt det for nødvendigt at sige noget Galant, Pærd eller Klogt om Sagen.

Der var ogsaa nogle faa Udvalgte, som nikkede med deres Hoveder, saae højtidelige ud, og indbyrdes kom til den Slutning, at det unge Menneskes Evner

ikke vare til at sammenligne med deres, hos hvem den magnetiske Søvn kom uden kunstige Midler.

Lyden af Musik fra Ballsalen gjorde Ende paa al Døstelse, og den øvrige Aften tilbragtes der. Nagtet Sorndorff saa godt som aldrig dansede, benyttede han sig af den Omstændighed, at Rupert var mere bunden end ellers, og engagerede sirar Cvrilla. Nogle meget faa Minutter vare tilstrækkelige til at bringe dem paa samme fortrolige og gode Fod som før. Uden Forklaringer blev han igjen aldeles den Samme, som han havde været, førend hun havde forladt Exfört, og, fuldkomment tilfredsstillet ved sin Søsters Meddelelse, var hun kun lidet bekymret for, hvorlænge den nuværende glade Ængstelse skulde vare.

Det var sildigt, eller snarere tidligt, da den sidste Vogn, hvori Bellegardes sadde, kjørte bort. Præsidenten var gaaet til No paa sin sædvanlige Tid, og da Melanie, Cvrilla og Rupert kom igjennem de „forladte Wildesale“, opdagede de Sorndorff, som laa udstrakt paa en af Balconens Steenbænke og tilsvøneladende iagttog Dagens gradvise Ærtermelse.

„En smuk Får!“ sagde Rupert med dæmpet Røst til sine Cousins; „hvor det er en Ynk, at han ikke kan eller ikke vil nyde Livet saaledes som andre Mennesker! Sorndorff,“ tilføiede han, idet han gik hen til

ham, „Du vil finde en bedre Seng nede, Du skulde dog prøve den.“

„Tak,“ sagde han og rejste sig langsomt; „jeg har i Sinde at modtage Din saa tidt tilbudne Gjæstfribed for et Par Dage. Dette Sted er for muntert, til at det villig kan ombyttes med mine eensomme Bærelser.“

„Det er den fornuestigste Tale, jeg i lang Tid har hørt Dig holde,“ sagde Rupert. „Disse Døje-
neer ere noget prægtigt Noget; jeg skulde Intet have mod at give een hver Uge!“

Fjortende Capitel.

„Det gjer mig ondt at bemærke, at Edouard er af det Slags Folk, der have for Etik aldrig at komme i rette Tid til Frokost,“ saade Præsidenten til Cyrilla en Morgen, da de traf hverandre tidligt. „Jeg er næsten vis paa, at han tilsidst vil forlange Kaffe bragt paa sit Bærelse, for at kunne ryge, ligesom naar han er hjemme. Dersom han havde tilbragt sin Ungdom i mit Huus, havde han aldrig faaet saadanne Vaner.“

„Og dog,“ saade Cyrilla imilende, „tillader De Melanie at spise Frokost paa sit Bærelse, og det har hun gjort i Deres Huus i mere end tolv Aar.“

„I tolv Aar og nogle Maaneder; men Du maa vide, Cyrilla, at dersom hun havde begyndt paa denne Vane før elleve Aar og nogle Maaneder siden, vilde jeg aldrig have tilladt det. Før tolv Aar siden var Melanie meget ung og meget smuk, og jeg var

ingen af Delene, men dødeligt forelsket og følgelig, saalænge det varede, en fejelig, tilbedende Nar!"

"Jeg kan ikke tænke mig Dem dødeligt forelsket," sagde Cyrilla, idet hun led sine Dine gaae fra Svogersrens høje, stive Skikkelse til hans blege, strenge Ansigt; „ja, jeg kan egentlig slet ikke tænke mig Dem forelsket."

"Det glæder mig at høre; tbi af hvad jeg nys har sagt, slutter jeg da, at De ikke kan tænke Dem mig som en Nar. Men der kommer Rupert; han har været oppe og ude i flere Timer. Jeg veed ikke, hvad man mest skal beundre: hans rorige Natur eller hans lykkelige Ligevægt i Sindet."

"Jeg troede slet ikke, at han var det Menneske, De vilde beundre," sagde Cyrilla.

"Og hvilket Slags Menneske troede De da jeg vilde beundre?"

Cyrilla følte hans gjennemtrængende Dine være fæstede paa hende. Hun havde Lust til at nævne Zorndorff, men frøstede for ikke at kunne udtale hans Navn med fornøden Ligevuldighed, og taug. Efter forjæves at have ventet paa Svar, vedblev han:

"Ja, Cyrilla; jeg beundrer Rupert næsten ligesaa meget som De. Jeg har aldrig seet to Mennesker ligne hinanden mere i Person, Sind og Charakter, end De gjøre."

„Med vort Slægtskab bliver Ligheden meget naturlig,“ sagde Cyrilla, idet hun nikkede til Rupert, som netop da fik Dje paa hende.

„Slægtskabet kunde være nærmere,“ begyndte Præsidenten.

„Jeg vilde ønske, at det var,“ sagde Cyrilla.

„Nu, det er oprigtigt,“ svarede han med et Dje-kast, hvori der var en Blanding af Overraskelse og Tilfredsbed.

„God Morgen, kjære Rupert!“ udbrod hun, idet hun sprang hen til ham og lagde sin Arm i hans; „jeg sagde netop nu, hvormeget jeg ønskede, at Du var min Broder.“

„Hum!“ mumlede Præsidenten, „det var slet ikke det, jeg meente.“

De havde alle spist Frokost, og Cyrilla stod i Vinduet og kastede Bredkrummer til Fuglene, der havde samlet sig nede paa Gruset, da Zorndorff kom ind.

„Tilfidsst dog!“ udbrod Præsidenten og saae paa sit Uhr, „og altid sidst!“

„Jeg er nok bleven for længe i Bad,“ svarede Zorndorff, idet han satte sig ved det forladte Bord.

„Dit var neppe i Svæn, saaledes som Ruperts.“

„Nej, ingentunde; tbi hvor fristende Svæn end er for mig paa en lummer Eftermiddag, foretrækker jeg dog højlig varmt eller idetmindste lunfent Vand om

Morgenen, især naar jeg kun behøver at gaae et Par Trin fra mit Paaklædningsværelse, for at faae det."

"Jeg venter Bognen hvert Øjeblik," sagde Præsidenten utaalmodigt, idet han saae ud af Vinduet, kjendeligt en Smule stødt over, at hans Neeu sad saa nylende og legede med sin Kog og Skee; „men Du har maaskee ingen paatrængende Forretninger i Erfort idag?"

„Jo, særdeles paatrængende, særdeles vigtige Forretninger," svarede Forndorff, idet han rejste sig uden at have gjort Brug af nogen af de forskjellige Sager, Rupert havde skudt hen til ham; „og jo før vi kunne komme bort, desto fjærere vil jeg have det."

„Na, Du har Tid nok til at ipise Profest," sagde Præsidenten, formildet ved hvad han ansaae for en Indrømmelse til hans Onsker, „. . . . . hver Ting har sin Tid, veed Du."

„Tid er der maaskee, men ingen Lust i nærværende Tilfælde . . . . , jeg har ingen Appetit."

„Du befinder Dig dog ikke ilde, haaber jeg, Edouard?"

„I den Betydning, hvori Du tager det, ikke; men jeg har i nogen Tid udstaaet Sindslidelser, der kunne berøve et stærkere Menneske end mig al Madlvit."

„Kanskee Selgervand og Hochheimer vilde lette Dine Sindslidelser," sagde Rupert, „det raader idet-

mindste vor Huuslæge; Du busker nok Wichmann, han studerede tilligemed os i Jena!"

„Han maa have forandret sig betydeligt, dersom hans Maad skulle være meget værd,“ svarede Zorndorff; „men hvorefter Alting er, saa føler jeg mere Tilbojeligbed til at spørge en Homoopath end nogen Anden ved denne Lejlighed.“ Han vendte sig til Cyrilla, idet han talte aldeles uvidende om, at Melanie havde gjort hende Alt, hvad han havde sagt, begribeligere, end han maaskee ønskede.

Før hans Dufel var hans Tilstand bleven saa klar, som om den havde været fremstillet paa Pergament med alle de Formaliteter, der høre til hvad de engelske Lovkyndige kalde et „Udteq,“ og da hans Been rullede ind under Buggangen, lavede han sig til at bære sin Neveu med et „Ekjon.“

Paa samme Tid var Pbaettonen fjørt fra Døren, og medens Zorndorff med lidt sammentreufne Bryn iagttog Cyrillas barnlige Iver for at faae fat i Tønnen og Muperts leende Indsigelser imod de Experimenter, hun strax forsøgte med den, lagde hans Dufel sin Haaud baardt paa hans Skulder og hviffede: „Kom, vi have Forretninger at besørge, vi have ingen Tid til flige Narrerier.“

Zorndorff gik bort, og lottede, da han sad hos

sin Onkel, med rolig Dymærksjombed til ovenomtalte „Stjøn“, der gaves svndigt og klart.

„Jeg er aldeles enig med Dig,“ var hans Svar, „og nærer kun liden Tvivl om, at Mademoiselle d'Adlerkron agter at gifte sig med sin Fætter Rupert; tbi, som Du med Rette bemærker, to Menneſker kunne aldrig passe bedre for hinanden.“ Efter et Dpbold tilføjede han: „Jeg har kjendt mange Damer, der vare smukkere, langt smukkere, men en ſaa fuldkommet uddannet, ſaa fortryllende Pige har jeg ingenſtade tænkt mig.“

„Det er stærke Udtryk, Edouard — jeg for min Deel anbefaler Dig, ikke at vende tilbage til Frei-land.“

„Jeg havde ſelv en lignende Tanke forleden; men i Grunden ſeer jeg ikke, hvorfor den Omſtændighed, at jeg rimeligviis engang i Fremtiden bliver gift med et veel andet Slags Dame, ſkulde forbinde mig fra imidlertid at nyde andre Damerſ Selskab, ja at beundre dem! Jeg finder, at jeg paa den meſt tilfredsſtillende Maade kan forvinde Beundringſparoxyſmer; Da jeg for Exempel forleden Dag ved biint Bal eller Døjeuner betragtede Vicomteſſe de Rubigny, undrede jeg mig over, hvad i al Verden jeg havde fundet at beundre hos hende; det var i Sandhed hverken hendes blege Teint eller . . . .“

„Nej,“ afbrød Præsidenten ham, „men ved det Exempel maa Du ikke glemme, at Din Beundring blev afskølet ved — Ringeaagt.“

„Ringeaagt?“

„Ja, netop — hun ringeaagtede efter al Sandsonlighed ikke Dig, men Din Fattigdom, og vendte sig, paa ægte Lindesmarviis, til Rupert som det bedste „Parti,“ der var at faae.“

„Da hvis man kan troe Folk,“ sagde Sorndorff med et bittert Smil, „sandt hun til Gjengjæld høs ham den mest ligefremme Ringeaagt og var glad ved at tve til sine franske Skægtninger og ægte en værdiløs Fætter, som kun vidste lidt af, hvor letfindigt hun iforvejen havde omgaaedes med sit Dvægt.“

„Alt dette er maaskee sandt nok,“ sagde Præsidenten, „men vedrører os aldeles ikke. Mit Raad til Dig er, at Du nøjes med den i Sandhed glimrende Lød, der tilbodes Dig, og ikke spilder Din Tid med at attraae, hvad Du paa ingen Maade kan naae.“

„Du mener vel, at Mademoiselle d'Udlerkron ogsaa vilde ringeaagte en fattig Kammerassessor?“

„Jeg mener, at hun er altfor elskværdig og altfor blid til at ringeaagte Noget; men Du er baade fattig og . . . .“

„Undskold, at jeg afbrøder Dig,“ udbrod Sorndorff ivrigt; „men jeg maa virkelig spørge Dig, om Du nogen-

finde har bemærket Noget i hendes Væsen, som kunde bringe Dig til at mene, at . . . ."

„Du undskyld Du mig,“ sagde Onkelen strengt, „at jeg aldrig har gjort mig den Ulejlighed at anstille Taagtagelser over hvad der paa ingen Maade vedkommer nogen af os. Saa Meget kan jeg imidlertid sige Dig, at hverken Rupert ringeaagter sin Cousine eller hun ham, og da dette er saaledes, saa er det Bedste, Du kan gjøre, at forvinde denne Beundringsparoxyisme, som Du kalder den, med al fornøden Hurtighed; thi ligesaa vist som han berøvede Dig de dejlige Blikke fra Virginies mørke Dine, ligesaa vist vil han vinde min Svigerindes endnu dejligere Smil.“

Zorndorff sank tilbage i et Hjørne af Bogen, og da han talte igjen, var det om Forretnings-sager, hvilket bragte Præsidenten til at troe, at hans velmeente Maad havde givet hans Nевеus Tanker en beelt anden Retning, ja endog fik ham til at haabe, at Sagen ikke var saa alvorlig, som han fra først af havde antaget. Blandt alle Mennesker i Verden er en gjenkæmdreven Forretningsmand den fletteste Maadgiver i et Tilfælde som dette; saadan en Mand giver sit Skjen i en Kjerlighedssag, som han vilde gjøre det i en Rets-sag, uden at tage ringeste Hensyn til de Paagjældendes Følelser. Præsidenten følte sig fuldkomment overbevist om, at han paa en værdig Maade havde affaagat Dødsdom

over sin Herrens Tilbojeligbed, og havde ingen Idee om, at de Ord, han sidst havde udtalt, ikke blot havde vægget Zornderffs Skinsuge, men ogsaa ledet hans endnu kæmpende Vrgjerrighed ind i en ny Canal, — hans Lidenskab for Covilla og Altraa efter at overstøje Rupert, hans Medbejler i Barndom, Ungdom og Manddom, bleve til Set, og medens han med tilsyneladende Interesie lottede til sin Dnfel, idet denne udbredte sig over de Reformer, han havde foreslaaet i forskjellige Grene af sin Embedsvirksombed, grundede han i Virkeligheden paa en fuldstændig Om-dannelse af alle sine Planer og besluttede, at ingen Hindring nu skulde bringe ham til at vakle i sit Forsæt — intet Offer skulde være for stort, hvis Covilla kunde naaes derved.

Femtende Capitel.

Da Muperts Permissionstid laffede til Ende, til-
 toge Forlystelserne paa Freiland; det ene Middags-
 gilde afløste det andet med saa korte Mellemrum, at
 Bellegardes og nogle Andre tilsidst erklærede, at de
 vilde komme regelmæssigt hver Morgen derud fra Ex-
 fort, for at tilbringe Dagen der, og Manen bragtes vir-
 kelig til Udførelse; Mupert betingede sig blot, at hans
 Kjøretoure med sin Cousine i Phaetonnen ikke maatte
 lide noget Skaar derved.

Survilla havde for længe siden opdaget, at hun uaf-
 deligt iaagttoges af Zorndorff, og skjøndt hun noget nær
 gjettede Grunden, stræbte hun dog hverken ved Død
 eller Udsærd at modsige, hvad Melanie havde uttret
 om hende. Det var noget for Alverligt i hans Uba-
 rakteer, til at hun kunde antage, at han vilde blive paa
 Freiland uden et eller andet bestemt Formaal, og hun

følte derfor ingen Uro, men undgik snarere Alt, hvad der kunde lede til en Forklaring, skjøndt hun havde bemærket, at fra den Tid, da Bellegardes og deres Co-terie havde besat Huset, havde han neppe talt et Ord til hende.

Melanie og hendes Veninder tilbragte hver Dag mange Timer paa den tidtemtalte Balcon; en Himmel vdede dem Skvage mod Solen, Glasdøren førte til Selskabsværelserne, Balconen var fri og omgiben med exotiske Smaatræer og Blomster, altid grønne, altid friske, thi saasnart en eneste Green begyndte at gaac ud eller et Par Blade visnede, bleve de strax slottede tilbage til Trivhuset, hvorfra de vare kommen, medens andre, sundere og listigere, indtog de Plads og tjente deres Hppighed, der, forvante som de vare, neppe skjenkede dem et Blik, eller vare sig nogen Nidelse bevidste, idet de indaandede deres Duft.

Vejret var blevet lummert; de saa Skyer, der visse sig, syntes undertiden næsten at staae stille, og end ikke det svageste Windpust var til at mærke. Alle Spadsjere og Sejltoure havde maattet opsættes til seent paa Eftermiddagen, og medens de i Mag nipvede deres Kaffe, droftedes Arrangementerne dertil i saate, trove Toner, som passede godt til de halvt tilbagelænedde Skikkeljer, fra hvilke de undgik. Rupert havde lovet at viis Madame de Mubigny en Enebolig, som laa paa

een af Derne i Søen. Cyrilla havde erklæret sig villig til at tage med; „det vil sige,“ tilføjede hun, „dersom I give mig Tid til at skrive til Moder; jeg ønsker at underrette hende om, at Præsidenten har foreslaaet mig at rejse til Aix-la-Chapelle med ham og Melanie.“

„Til Aix!“ udraabte Madame de Bellegarde. „Saa Du skal til Aix ijen, Melanie?“

„Ja; misunder Du mig ikke?“

„Cela dépend! Grev Zorndorff tager naturligvis med Eder?“

„Han ledsager os . . . . maaskee . . . .“, svarede Melanie og saae raadvild til Zorndorff, der ikke robede noget Tegn hverken paa Samtykke eller Afslag.

„Og vi,“ udbrød Madame de Bellegarde, „have slet intet Andet ivente end et Besøg hos Grandpapa. Det gaaer mig nær, at Du tager bort -- Erfort er saa kjedeligt uden Dig . . . . men naar Freiland lukkes, bliver jeg reent utroestelig . . . . det undrer mig, at Rupert ikke træder ud af Armeen og slaaer sig til No her . . . . saa nær ved Byen, og Alt hvad man kan ønske sig!“

„Jeg har i den sidste Tid tænkt lidt over Sagen,“ sagde Rupert, der viste en overordenlig Dygtighed i at spille med et Bæger og en Kugle.

„Har Du?“ sagde Melanie og saae, noget overrasket, iveiret, „jeg har aldrig kunnet forstaae, hvorfor Du blev Soldat.“

„Det er snart sagt,“ svarede Rupert. „Jeg traadte ind i Armeen, for at komme bort fra Tante — maa-skee ogsaa for at faae Met til at bære Husaruniformen, som jeg var bleven indtagen i ved en Revue. Jeg er bleven deri, fordi det fystselsatte mig, og jeg synes godt om mine Medofficerer, og lever i Haabet om at komme til at gjøre et Felttog eller to med, inden jeg . . . . e . . . . .“

„Gifter mig!“ „vilde De sige,“ afbrød Madame de Bellegarde ham kende; „jeg vilde ønske, at De vilde gjøre dette snart, og tage Bopæl her! den Tanke, at dette er vor sidste Dag paa Fjelland, er formelig forfærdelig! Behøver De at rejse imorgen?“

„Ja; men vort Regiment vil rimeligviis blive ind-quarteret i Erfort om et Aarstid eller to.“

„Et Aarstid eller to! det er jo en Ewigbed!“

„Daa for mig,“ sagde Melanie, „det er en temmelig lang Tid at vie, inden vi kunne vente at have Rupert hos os igjen, og jeg tilstaaer . . . . .“

„Da jeg tilstaaer,“ sagde Cyrilla, idet hun rejste sig op for at forlade dem, „at jeg vil blive meget utaalmodig, hvis jeg skal vie to Aar, inden jeg saaer ham at see igjen.“

Nupert fulgte hende, endnu spiltende med sit Bæger og sin Kugle, og sagde med en Nøst, der kun var hørlig for hende og for Zorndorff, som nu stod ved et Vindue og læste et Brev; „Cyrilla, Du behøver blot at sige, at Du ønsker, jeg skal træde ud af Armeen, og jeg er rede til at gjøre det og for Din Skuld opgive al Udsigt til et Felttog.“

„Al Udsigt til at blive skudt, mener Du,“ sagde Cyrilla leende.

„Maaskee; men da Døffret er større, end Du synes at forestille Dig, maa jeg sige Dig, at jeg kun kan gjøre det paa det Vilkaar . . . .“

„Jeg bader Vilkaar,“ sagde Cyrilla og gik videre.

„Du kan dog ligesaa gjerne høre dem . . . .“

„Umuligt! Har jeg ikke sagt Dig, at jeg først maa skrive til Moder om Hejsen til Mir, og derefter skal Du roe mig i Baaden, veed Du; og saa . . . . men jeg vilde virkelig ønske, at Du vilde gaae ud med Madame de Mubigny og komme tilbage efter mig om en Timestid. Denne Virginie, som Du ikke rigtigt vidste om var en Djævel eller en Engel, synes iøvrigt at have saa Lidet tilfældeds med en Satan, at jeg begynder at ansee Dig for et haardbjerstet, grunt Uhyre, der er forbleven ufølsom mod . . .“

„Cyrilla!“ udbrød Nupert bebrejdende.

„Fortæl mig hele Historien, saa lover jeg, aldrig at plage Dig meer,“ vedblev hun; „men hvis Du lader mig componere en Roman paa egen Haand om Dig, saa troer jeg at maatte antage, at Du foretrak hendes Søster, Julie . . . Smagen var stundum sine egne Nykker!“

„Men Du virkelig, hvad Du siger?“ spurgte Rupert med usædvanlig Alvor.

„Nej, jeg gjør ikke,“ svarede hun med et overgivt Smil; „thi skjøndt jeg maaskee havde samtykket i, at Du giftede Dig med Virginie, deriom hun endnu var ugift, maa jeg dog sige Dig, at jeg aldrig kan tillade, at Du giver mig en Cousine som Julie de Lindesmar, — gaa saa Din Vej og lad mig skrive, mit Brev.“

Han forlod hende, og i næsten en Time bersekkede der Tavshed i det Værelse, hun var gaaet ind i; efter den Tids Forløb bragte Lyden af Hvister og af Fodtrin, som fjernede sig, hende til at antage, at Balconselskabet havde brudt op, og fra Vinduet kunde hun see flere Grupper slentre ned ad Lindealleen. Hun sammenlagde og forseglede sit Brev, og da hun igjen tittede ud af Vinduet, saae hun Zorndorff gaae ene frem og tilbage ved Bygningen — i Haanden havde han et Brev med sorte Kanter og sort Segl, som hun havde seet ham modtage et Par Timer

iforvejen. Han læste det atter og atter, gik derpaa lidt ned ad Alleen, kastede sig paa een af Bænkene og bedækkede sit Ansigt med sin Haand.

Intet her i Verden forbojer i den Grad Værdien af en Gjenstand, vi besidde eller attraae at besidde — hvad enten den er levende eller livløs —, som Frygt for at miste den for stedse. Denne Frygt havde nu bemægtiget sig Zorndorffs Sjæl med Hensyn til Cyrilla. Han havde været Drevindne til hvad Rupert havde sagt til hende, — med Forbavselse opdaget, at hun endnu var aldeles uvidende om sin Fætters Hensigter, og fattet den Tanke, at hans sidste og eneste Udsigt nu var at tale for sin Medbejler. Under Indsludelsen af een af de ubetvingelige Lidenskaber, der bringe Mennesket til for en Tid at ringeagte Hindringer og være ligegyldigt ved den Smerte, Andre maae lide, var han i den sidste Tid ikke bleven afholdt fra at gjøre det ved Andet end Uvished om hendes Følelser; men paa samme Tid, som han var halvt ærgerlig over at finde saa megen Selvbeberkselse hos et saa ungt og barnligudseende Bæsen, beundrede han selv den Egenskab, der voldte hans Forlegenhed. Da han saae hende komme ind i Alleen paa Vejen til sin Fætter, var hans eneste Tanke, hvorledes han skulde faae hende til at standse og tale med ham. Det Naturligste, han kunde

have gjort, var at ledsage hende ned til Scen. Det faldt ham aldrig ind. Eller han kunde have gjort hende et Spørgsmaal om Melanie eller de Andre, der vare gaaede ud. Han tænkte aldrig derpaa. Saa aldeles havde hans sædvanlige religiøse Overlæeg forladt ham, at hun var kommen heelt forbi, førend han bastigt kunde udbrude: „Gaa ikke til ham . . . . jeg beder Dem, gaa ikke til ham!“

„Ikke gaae til ham, efter at han har ventet saa længe paa mig?“

„Ventet? o nej . . . . han har været paa Den med Madame de Mubigny og er ikke kommen tilbage endnu . . . . i Selskab med hende lægger han sikkerlig ikke stort Mærke til Tiden.“

Cyrilla standsede og smilede. „Jeg havde Lust til at vide,“ sagde hun roligt, „jeg havde stor Lust til at vide, hvad det er, Folk finde saa fortryllende hos denne Madame de Mubigny; hendes Jdre er tiltrækkende, det er sandt, — ja, hun er virkelig smuk . . . .“

„Nej,“ sagde Zorndorff, „hun er paa ingen Maade smuk.“

„Det siger De,“ svarede hun, „fordi De nu netop ikke hører til hendes Beundrere.“

„Jeg har hørt til dem,“ sagde Zorndorff, og han bemærkede med Fornøjelse, at Cyrilla pludseligt

vendte sig til ham med et spørgende og opmærksomt Blik, „men,“ tilføjede han, „ikke længe.“

„Jeg har hørt, at hun var meget indtagende,“ sagde Cyrilla, „og ventede at finde hende mere . . . , hvad skal jeg kalde det? — mere snaksom.“

„Hun har aldrig været snaksommere, end hun nu er, i almindelig Samtale,“ svarede han; „men i en Tête-à-Tête var hun, og er efter al Rimelighed endnu, hvad hendes Mand vilde kalde adorable. Hendes virkelige eller forstulte Mabenhjertighed . . . .“

„Mabenhjertighed!“ gjentog Cyrilla, „og jeg har ingensinde opdaget et Gran af Sligt hos hende!“

„De har,“ sagde Zorndorff, — „udentvielt ingensinde seet, hvad hun kan være; hun er en af de Kvinder, hvis Ord og Djekast forbeholdes vort Kjønn . . . . Alderkron kunde sige Dem Nok om hende, dersom han vilde.“

„Ja, men han vil ikke,“ sagde Cyrilla og satte sig ved den anden Ende af Bænken, „og jeg nærer ikke liden naturlig Nysgjerrighed i den Sag. Jeg har en Mistanke om, at hun ægtede Monsieur de Dubigny uden at bryde sig stort om ham, og er næsten vis paa, at hun vilde have foretrukket Nupert.“

„Derom er der ingen Tvivl,“ sagde Zorndorff med et foragtende Smil, „hun satte næsten sit Nygte

overstyr ved sine Bestræbelser for at faae ham til at ægte sig . . . . men om hun dreves af Kjerlighed eller Gænnytte, er ubekjendt; jeg har en Mistanke om det Sidste."

"Jeg kjender hende ikke nøje nok til at paatage mig hendes Forsvar," saagde Cyrilla; „men De maa tilstaae, at Dupert meget godt kan elstes blot for sin egen Skyld."

"Ikke af en Lindesmar, tro De mig, Mademoiselle d'Adlerkron, jeg har et langt og nojaagtigt Kjendskab til dem; men hvorfor dadle dem, fordi de handle som Andre? — Andre, af hvem man skulde vente noget heel Andet."

I det Samme fik Cyrilla Dje paa Duperts Baad i det Fjerne. Hun rejste sig og viftede med sit Lommelørklæde.

„Hast ikke saaledes, De seer, at han hviler over sine Marer; Baaden rører sig ikke og — han — tænker ikke paa Dem — nu."

Atter viftede Cyrilla med sit Lommelørklæde, og Baaden skjed frem ad Landingsstedet til. Hun saae hen paa Zorndorff; han syntes at være i stærk Bevægelse, men hun forstod ikke det Præg, hans Ansigt bar, medens een sidste voldsom Kamp mellem Kjerlighed og Vergjerrighed, Fattigdom og Midler, Lidenskab og Grundfætning herskede i hans Sjæl.

Med begge Hænder og med ubevidst Hestighed frammede han Sørgbrevet og dets store sorte Segl, og da hendes Dje faldt paa det Sidste, kom hun med Get til at tænke paa, at han vist havde mistet en Slægtning eller Ven — Brevet havde aabenbart bragt et sørgeligt Budskab; han var ulykkelig. En Kvindes Medfølelse for Familieforæer er ligesaa let vaft, som hendes Høielse under saadanne Tilfællelser er fin. Cyrilla vendte sig om, og det Blik af venlig, frumodig Deeltagelse, hvormed hun igjen nærmede sig til ham, fornøvede al hans Tvivl, og han hørte neppe efter, hvad hun saade, førend hun noget tøvende tilføjede: „Dog, jeg kan kun tale paa Lykke og Fromme, maa skee Melanie kunde . . . . .“

„Kunde hvilket?“ spurgte han utaalmodig.

„Kunde yde Dem nogen Trost, hvis De fortalte vende Indholdet af det Brev, der synes at have gjort saa smerteligt et Indtryk paa Dem.“

„Kan Melanie beberske Tilbojeligheder hos Mennesker, hun aldrig har seet? Kan hun paavirke sine Nærmestes Høielser?“ spurgte han, og atter sank hans Hoved ned i hans Haand. „Gaa, og lad mig mere end nogensinde være et Byrte for den Skinsvage, som allerede næsten har piint mig til Døde.“

„Jeg . . . . . jeg tænkte, De havde mistet en Ven,“

sagde Cyrilla og kastede i det Samme et Blik paa Brevet, „og De er blot skinsyg!“

„Blot skinsyg!“ gjentog han og saae op; „men veed De paa hvem?“

Cyrilla rystede paa Hovedet.

„Paa Alderkron, som synes født til at omsværte mine Planer, knuse mine Forhaabninger og tilintetgjøre min eneste Udsiat til fremtidig Lykke!“

„Jeg forstaaer ikke,“ begyndte Cyrilla, medens ingen Tanke om Rupert og vende selv knyttedes i hendes Sjæl.

„Da De veed ej, hvad jeg mener, naar jeg siger, at jeg er skinsyg — blot skinsyg — men meget skinsyg,“ og Zerndorff loitede sine funklende Øjne mod hendes, i samme Øjeblik som Rupert ved Alleens Ende bejlede et Fløg til Signal paa, at han var indtruffen ved Vaadbuset.

Hun viftede to Gange med sit Lømmetørklæde til Svar, — Zerndorff sprang op, greb hendes Haand, idet den sænkede sig, og udraabte med Hestighed. „Kan De ikke eller vil De ikke ferstaae mig?“

Utaalmodig viklede hun sin Haand løs og kastede et uilsemt Blik op imod Vinduerne; han følte den tavse Rebredelse og slottede sig ben til den Ende af Bænken, som var længst borte, idet han mumlede nogle Ord til Undskyldning, og saa stert er det Herredomme

over Blikke og Bevægelser, som forbyrves ved stadigt Samkvem med Verden, at begge disse Mennesker, i hvis Indre der dog herskede saa stærkt et Nore, pludselig antog et roligt, næsten ligegyldigt Ydre — saa kraftigt havde et Par straalende Parasoller, der rakte frem over Balconen, paamindet dem om, at de opførte en Scene i deres Livs Drama, som, hvor tragisk den end kunde paavirke dem, aldeles vist vilde blive betragtet som Komædie af de lattermilde, ubudne Tilskuere ovenover dem.

I dette Ojeblik kom et Par af Ruperts Hunde, der aabenbart nylig vare slupne ud af deres Fængsel, farende hen imod dem, — aldrig vare disse Trostøbens Emblemer komne mere belejligt. Medens Zorndorff tilsvøneladende var sysselsat med at flappe den enes Hoved, fandt hans Sindsøge, Uvisshed, Haab, Frygt og Kjerlighed mægtigt veltalende Ord, og medens Evilla venligt tilbageviste den andens vilde Spring, lokkede det bende paa det Nærmeste at skjule den Spænding, der trukkede bende. Da han taug og forventningsfuldt betragtede bende, bøjede hun sit Hoved saaledes ned over Carlo's, at hun skjulte sin dybe Nødme for Zorndorff, idet hun basligt, men for hans opmærksomme Dre noksom forstaaeligt, fremstammede Alt, hvad han mest ønskede at høre. Han kastede et eneste, slygtigt Blik op til Balconen og stod derpaa

med sin Hat lidt løftet over sit Hoved, idet hun gik ned ad Alleen, fulgt af begge Hundene.

Derjom Cyrilla ikke havde været yderst adspædt, vilde hun strax have bemærket, at Nupert var usædvanligt stille og alvorlig, og Madame de Mubigny endnu mere tavst end ellers. Paa et Tegn af ham sprang begge Hundene ned i Baaden og kroge ind under Tosterne, — Cyrilla tog Maren i Tavshed, og der blev ikke talt et Ord, førend de naaede den lille Træbro, hvor Nupert bandt Baaden; Vicomtesse de Mubigny erklærede, uden at see op, at hun vilde blive i den. Cyrilla tren iland, og da de ikke kunde høres længer, uttrede hun: „Der synes at være kommet en Kurre paa Traaden mellem Dig og Madame de Mubigny.“

„Nej; men vi have haft et Slags Forflaring.“

„Maaskee den samme, hvormed Du uafvidende beærede mig, da vi traf hinanden i Berlin?“

„Næstendeels Din Gufommelse er dog til at springe i Flint over! en Anden vilde nu have glemt det Hele.“

„Jeg har siden hørt nok af Andre, til at kunne buske det, — man siger, at hun giftede sig med Monsieur de Mubigny, uden at brude sig det Mindste om ham.“

„Hun har nemlig selv sagt mig det.“

„Sagt Dig det!“

„Ja; men Du behøver ikke at see saa forskrækket ud. Naar andre Folk have sagt Dig det, hvorfor skuloe hun da ikke sige mig det?“

„For mangfoldige Marjagers Skyld, og skjendt jeg ikke just er forskrækket, tilstaaer jeg dog at være i høj Grad overrasket, ved at høre, at hun var sagt Dig, hvad jeg, Din Cousine, ikke vilde sige Dig i hendes Sted.“

„Hagtet Du er min Cousine, Cyrilla, have vi næsten været fremmede for hinanden, indtil i de sidste to Maaneder, — med Virginie var jeg staaet paa en fortrolig Fod i hele mit Liv.“

„Det vidste jeg ikke af,“ sagde Cyrilla tankesfuldt.

„Fra min tidligste Barndem har jeg kjendt Lindesmars og kommet i deres Huus; deres Broder Victor var min Ven og Skolekammerat, indtil han kom til sin Onkel i Frankrig, og da syntes jeg paa en Maade at indtage hans Plads i Familien, og alle Adrienne de Bellegardes Marrestreger, al Julie de Lindesmars Diaboliskhed kjender jeg ligesaa godt, som om de virkelig havde været mine Søstre. Virginie, der var paa min egen Alder, og med hvem jeg omgikkes meer end med nogen af dem, var jeg aldrig tilfulde kunnet forstaae, men jeg troer, at hun er de Andre uendeligt overlegen i enhver Henseende.“

„Hun var vistnok sagt Dig, at det var det Brev,

som Du paa hendes Moders Anmodning skrev til hende, der bevægede hende til at gifte sig med Bicomten?"

„Noget Lignende, og den Tanke er ikke behagelig.“

„Jeg kan aldeles ikke forstaae, at en Kvinde kan gifte sig af Jilsind,“ sagde Cyrilla, „og dog bærer man det saa tidt; Intet vilde bevæge mig til at ægte en Mand, jeg ikke elsker.“

„Det er vanskeligt at sige, hvorledes man vil handle, indtil Provellsens Dag kommer,“ svarede Rupert; „dog vil Du vist inngensinde blive saaledes prøvet som den stakkets Virginie.“

„Men“, sagde Cyrilla, „vilde det ikke have været bedre, om hun havde ventet i et Aar eller to, efter den Tids Forløb kunde hun maaskee have fundet En, hun syntes ligesaa godt om som om Dig?“

„Uheldigviis,“ svarede Rupert og trak lidt paa Skuldrene, „vil hun ikke tree paa Muliigheden af at blive forelsket anden Gang — Du synes at gjøre det.“

Cyrilla svarede ikke.

„Du synes ikke om Spørgsmaalet, naar det henvendes directe til Dig selv,“ sagde Rupert leende.

„Jeg ønsker helst at undgaae Trostelser af det Slags,“ sagde Cyrilla langsomt, „da jeg ikke holder af at tale om det, jeg ikke forstaaer mig paa.“

„Du forstaaer Dig maaskee ligesaa godt paa Sagen

som jeg; en Takfeudberling mellem os vilde uden tvivl være ligesaa gavnlig som — som — underholdende.”

„Du,” sagde Cyrilla, „jeg kan forestille mig, at en Mand bliver forelsket flere Gange . . . .”

„Det kan jeg ogsaa,” sagde Rupert, „og det ide-
ligt, indtil — indtil — han er gift; da er han natur-
ligviis kommen til Ende med Legen, enten af frit
Valg eller af Nødvendighed.”

Cyrilla saae spørgende ivejret.

„Ja, Du veed jo nok, at enten synes han for
godt om sin Kone til at tænke paa nogen anden
Kvinde, eller, hvad der næsten bliver det Samme, andre
Kvinder ophøre at tænke paa ham, fordi han har
faaet en Kone.”

Cyrilla smilede.

„Men sig mig nu: kan Du tænke Dig en Kvinde
at elske flere Gange?”

„Spørg mig ikke derom”

„Men jeg maa — det er, hvad jeg mest ønsker
at vide.”

„Man bærer og læser om Eligt,” begyndte Cyrilla.

„Jeg attraaer ikke at vide, hvad man bærer om
eller læser, jeg ønsker at vide, hvad Du holder for
muligt eller sandsynligt.”

„Der er saa Meget,” svarede Cyrilla, „der be-
roer paa Omstændigheder, vi ej ere Herrer over.”

„Indrømmet,” udbrod Rupert; „men Du affiger Din Dom saa modstræbende, at Du maa tillade mig at sætte een af disse Omstændigheder. Sæt f. Ex. at en Kvindes Kjerlighed forsmaaedes.”

„I saa Tilfælde vilde hun skjule og beberfke den,” svarede Cyrilla hurtig

„Og atter elske?”

„Det maa man haabe.”

„Og hvis nu den Elskede var uværdig til Afgtelse . . . .”

„Heldigvis,” sagde Cyrilla leende, „udfolder en Kvindes Indbildningskraft i saadanne Tilfælde alle Mangler, og Intet uden Kjendsgjerninger, rene, tydelige Kjendsgjerninger kunne overbevise hende om det, som hun maa føle saa liden Tilbøjelighed til at troe.”

„Lad os da,” udbrod Rupert, idet hans Ansigtssfarve forbejedes, „lad os da Intet overlade til Indbildningskraften, men strax sætte, at en Mand gjengjelder en Kvindes Kjerlighed — giver hende sit Hjerte, fordi han ikke kan Andet, men af selvsjoge, egenyttige Bevægrunde skjenker en anden sin Haand — hvad da?”

„Selvsjoge, egenyttige Bevægrunde,” gjentog Cyrilla, „er der maaskee dem, der kunde tilgive — men forlad — jeg — kunde maaskee ikke engang det. Jeg vilde foragte — jeg frygter næsten bade — men

hvorfor tale vi om saadanne ubebagelige Ting, og hvorfor seer Du ud, som om det var Dit ramme Alvor? Ah, der er det nye Lysbuus — hvor smukt! men det vil vare idetmindste to Aar, inden Elvngplanterne faae bedækket dets Tag. Det var vist her,“ tilføjede hun overgivent, „det var vist her, Du ventede paa mig tilligemed Madame de Rubigny, og det var nok her, hun opfyldte Dit Hoved med alle hine gruelige Tanker om forsmaaet Kjerlighed og Elskovsbrig?“

„Ja, netop; hun spaaede mig al den Rædsel, der er ved at blive forsmaaet.“

„Jeg troer ikke, at Du var Synderligt at frygte i den Post,“ sagde Cyrilla; „Præsidenten har givet Melanie at forstaae, at Dit altfor store succès auprès des dames havde voldt din Dufel Gottfried megen Uro.“

„Pah — Snak!“

„Bræk ikke Grenene paa den Caprifolium,“ udbrød hun og skød hans Haand bort fra Planten, „hele Sommeren vil ikke forslaae til at bøde paa den Skade, Du har gjort. Naar Du kommer bertillbage næste Aar, vil denne Jasmin være idetmindste ligesaa høj som jeg.“

„Maaskee,“ svarede han fraværende.

Dg de gik tavse, indtil han mellem Træerne havde opdaget et Glimt af Baaden og Madame de Rubigny,

sem hvilede lodløst i Bagstavnen. „Hun har betydelig Jagttagelsesevne og har vistnok Ret,“ bemærkede han.

„Hvem?“ spurgte Cyrilla og saae ivejret med forstørret Mine; hendes Tanker (og forsmaaet Kjerlighed var ikke iblandt dem) vare vandrede bort fra Den — „Hvem mener Du?“

„Virginie.“

„Hun har uden tvivl betydelig Jagttagelsesevne,“ sagde Cyrilla, idet hun anstrengte sig for at vise Deeltagelse for det, der syntes til en vis Grad at have bemægtiget sig hendes Fatters Sind; „de fleste begavede Folk, der ere tavse i Selskab, iagttage Alt hvad der foregaaer omkring dem.“

„Ja,“ svarede Rupert, „vil een af hendes Jagttagelser maaskee interessere Dig.“

„Det vil den maaskee; fortæl mig den.“

„Hun har opdaget, at Forndorff er ubelbredeligt forelsket i Dig.“

„Har hun?“ sagde Cyrilla og standiede, for at plukke nogle Blomster; „og veed Du, hvad jeg har opdaget?“

„Det Samme maaskee,“ sagde Rupert.

„Nej,“ svarede Cyrilla leende; „jeg holder det for bedre at vente, til man siger mig Slikt; men,“ tilføjede hun hvistende, idet de nærmede sig Landings-

broen, „det er blevet mig klart, at hun er utilfreds over, at vi holde saa meget af hinanden!“

„Holder Du da af mig?“

„Kjæreste Rupert, kan Du tvivle derom?“ udbrod Cyrilla, idet hun støttede sig let paa hans Arm og sprang ned i Baaden

Den lumre Dag endte med en usædvanligt glimrende Solnedgang, og de sidste gule Straaler legede muntert paa de livlige Sommerdragter, der bares af Lediggængerne paa Balconen, medens de iaatog de gyldne Skærs skiftende Skikkelse og uførdulst beklagede deres nærførestaaende Skilsmisse. Uden at de just brøde sig saa stort om hverandre, lignede deres Opdragelse, Tilbøjeligheder og Væsen hverandre saa meget, var deres Stilling i Verden i den Grad den samme, og vare de saa igaaede med hverandre om at angive Tonen i Erfort, at al smaalig Skinsyge var forbi. De kjendte og loe ad hverandres Svagbeder uden Betænkning og vare saa ugeneerte i deres Bemærkninger og Mailleri, at Cyrilla, hvis Bekjendtskab med dem var saa nyt, ikke sjeldent fik en uklar Fornemmelse af Angst og ikke var saa bange for Noget som før, om end blot for en Dag, at være Gjenstand for deres Munterhed. Det var denne Frygt, der paa denne Morgen havde givet hende Styrke til at lytte tilsyneladende uden Bevægelse, til Ord af uberegnelig

Vigtighed og Interesse, og havde sat hende i Stand til at besvare dem, og sætte sit Livs Lykke ivove, uden at skjenke den Mand et Blik, i hvis Hænder hun havde besluttet uden Forbehold at lægge den, og det var den samme Bevæggrund, der nu bragte hende til, ikke blot at høre efter, men at deeltage i den slagrende Samtale, der fortes, skjøndt hun længtes efter at tve til sit Bærelse, for at overveje de betydningsfulde Ord, hun havde udtalt — det Løfte, hun havde gjort uden ringeste Tanke om sin Moder — denne Moder, hvis Udfald hun havde været hele sit Liv igjennem, og som, efter hvad hun meer end formodede, vilde misbillige en Fortøvelse, der nødvendigviis maatte vare i nogle Aar, og hvis Udfald i gunstligste Tilfælde kom til at staa saa langt under hendes tidt udtalte Forhaabninger. Det var derfor med ublandet Tilfredshed, at Cyrilla saae de forskellige Bogne ot kjøre frem for Huset og fra Balconen iaagtog Afrejssen. Da den sidste Bogn forsvandt bag Træerne, og da Rupert, efter at være færdig med sine muntre Farvelraab, begav sig ind i Huset, kom Zorndorff ud til hende og sagde: „Jeg har i Sinde at tage hjem iaften, for — for at skrive — nogle Breve . . . .“

„Og jeg,“ svarede Cyrilla, „maa ogsaa skrive — til min Moder.“

„Ikke førend vi have talt — det vil sige raad=

„ført os med Melanie,” sagde han ivrigt; „imorgen ville vi mødes uden det Forbehold, der i den sidste Tid har været mig saa utaaleligt.” Efter et Øjeblik Tavshed og Betænkning tilføjede han: „Det gjør mig ondt at maatte bede Dig om at lade vor Forlovelse være en Hemmelighed for Øjeblikket — det er aldeles nødvendigt — uundgaaeligt idetmindste i nogen Tid.” Uden at oppebie Svar, trykkede han derpaa glødende, men hastigt, bendes Haand til sine Læber og gik ind, for at træffe Rupert, hvis Nøst han hørte i det tilstedende Værelse. „Farvel, Adlerkron,” begyndte han, „vi sees nu ikke i nogen Tid, og derfor . . . . .”

„Og derfor,” udraabte Rupert, afbrydende ham, „mener Du, at det paaligger Dig at forlade mig tolv Timer, førend det er nødvendigt? Kom — vær omgængelig een Gang i Dit Liv og bliv her til efter Frokost imorgen.”

„Jeg kan ikke,” svarede Zorndorff; „det er et Brev, som maa paa Postbuset iaften . . . . .”

„Skriv her,” udraabte Rupert, „og send en Express ind til Erfurt.”

„Brevet,” sagde Zorndorff modstræbende, men som om han holdt det for nødvendigt at undskylde sig paa en eller anden Maade, „Brevet er . . . . . allerede

skrevet og mangler kun Dato og Segl , ... men det ligger hjemme i min Pult, og jeg . . . . ."

„Et Brev, som er skrevet og lagt tilside for at overtænkes!" sagde Rupert. „Det flinger mysteriøst, men vil neppe retfærdiggjøre Din bratte Afrejse, efter at Du har opfyldt Din Skjæbne saa vidt, at Du er bleven her under . . . . ."

„Opfyldt min Skjæbne! Hvad mener Du?"

„Na, lad nu ikke, som om Du havde glemt, dengang Du fik Din „Planet reguleret", eller hvad det er det egentlige Udtryk for at faae sin Skjæbne fortalt af Stjernerne istedetfor af et Spil Kort! Du seer nu ud, som om Du hellere ikke vilde have fortalt mig det."

„Na, ingen Naade," sagde Zorndorff; „men det overraster mig i høj Grad, at Du husker det, som jeg reent havde glemt."

„Hvad!" udraabte Rupert, „har Du glemt, at Du skal giftes to Gange? og at Maret med de to Tretaller skal blive farefuldt for os begge?"

„Enak," sagde Zorndorff og vendte sig bort, medens en frugtelig Blegbed udbredte sig over hans Ansigtstræk, ja selv hans Læber vare hvide da han talte med sin Tante.

„Edouard, Du maa fortælle mig verom," hviskede hun, „en Dag, naar vi ere alene."

„Jeg kan ikke huske det — det er altfor længe siden,“ svarede han utaalmedigt.

„Han blues ved at troe paa saadanne Ting,“ vedblev Rupert leende; da han derpaa pludseligt bemærkede, at Zorndorff saae fortrydelig ud, tilføjede han: „Imidlertid have større Mænd, end han er, været . . . . . lettroende — de have i Gjerningen og med Overlæg udført de Forudsigelser, der vare gjorte dem. F. Ex. Wallenstein, Hertug af Friedland, hvis Stjernetyder ikke var nogen ringere Person, end Kepler selv! Og saa Napoleon, som, siger man, ikke sjældent raadspurgte den berømte Genormand.“

„Jeg kunde fortælle Dig en interessant Historie om denne Mademoiselle Genormand,“ begyndte Melanie; men Zorndorff tog hastigt Afsked, og uagtet Rupert tilkjendegav den største Interesse derfor, blev hun dog ved, at „det ikke nyttede at at fortælle ham Noget af den Art.“

„Saa lad mig fortælle Dig Noget af en anden Art,“ sagde Rupert, idet han bøjede sig frem over Ryggen af hendes Stol og dæmpede sin Røst, saa at Præsidenten ikke kunde høre hans Ord; „jeg — vilde gjerne ægte — Cyrilla.“

„Hvad!“ udbrød Melanie og betragtede ham vantro; „Du vil da ikke give at forstaae, at Du tænker for Alvor paa at gifte Dig?“

„Jeg giver ikke at forstaae, men siger ligesvem, at jeg ønsker at ægte Cyrilla, dersom hun vil give sit Samtykke. Da jeg imidlertid ikke agter at tage hende ved Overrumpling og har Grund til at formode, at hun aldrig har tænkt paa mig i den Henseende, var det bedre, om Du vilde tale til hende i aften, før Morgen kan hun da bestemme sig enten i den ene eller i den anden Retning.“

„D!“ udbrød Melanie, „jeg er bange . . . . . det vil sige, hun . . . . . o, hvorfor har Du ikke talt før?“

„Du veed jo, eller Du veed maaskee snarere ikke, at jeg havde besluttet hverken at ægte hende eller nogensombest Udend i ti Aar, i det Mindste, og skjøndt jeg fra først af godt kunde lide hende, har jeg dog først for omtrent en Uge siden opdaget hvor meget og alt saadant Noget, og nu vilde jeg ønske, at jeg kunde erobre hende strax, uden nogen unødvendig Tale eller Ceremoni, thi jeg holder slet ikke af Tanken om at skilles fra hende.“

Melanie sættede sine Dine stivt paa Jorden og sagde ikke et Ord.

„Naa,“ tilsejede han efter et Djebligs Tavshed, „kan Du ikke sige Noget — idetmindste, at Du bifalder — at Du vilde ønske . . . . .“

„Jeg vilde ønske,“ sagde Melanie, „jeg vilde ønske, at Du ikke var bleven saa længe i Berlin — jeg vilde ønske, at Du havde handlet anderledes i de Uger, vi vare der — jeg vilde ønske, at Du havde vist meer empressement i det første Øjeblik . . . . .“

„Det gjør Intet nu,“ udbrød Rupert utaalmodig; „Cyrilla har glemt det for længe siden og er saadant et rart lille fornuftigt Væsen, at jeg stærkt haaber, hun vil opdage, at hun ikke kan gjøre noget Bedre end at tage mig og faae det efter sit eget Sind i hele sit øvrige Liv.“

„Det vilde i enhver Henseende være et særdeles fornuftigt Giftermaal,“ begyndte Melanie langsomt, „og,“ tilføjede hun estertænksomt, „og dertil et, som efter al Sandsynlighed vilde finde Bisfald hos Tante og med fuldkommen Bished hos min Stedmoder.“

„Ja, det veed jeg godt,“ sagde Rupert. „Fra Tante var jeg allerede havt flere end eet Brev, som næsten befale mig at gjøre dette Tilbud. Derjom jeg ikke havde beundret Cyrilla overordenligt, vilde saadanne Meddelelser have været nok til at bringe mig til at undgaae bende aldeles. Jeg holder ikke af at faae en Kone paatvungen! men i dette Tilfælde er jeg tilbøjelig til at oversee denne Omstændighed og finde mig i min Tantes Samtykke, derjom jeg blot kan opnaae Cyrillas.“

„Jeg vil tale med bende iasten,“ sagde Melanie. „Det er rigtigt af Dig at give bende Tid til at overveje; egentlig burde Du give bende mere Tid, thi Din Kjerlighed er naturligtviis ikke Andet end denne rolige Tilbøjelighed, som Folk, der ere blottede for Følelse, i Almindelighed nære.“

„Du behøver ikke at analysere min Kjerlighed,“ sagde Rupert, „skjondt den maaskee vilde udholde Processen ligesaa godt som andre Folks; men tal til Cyrilla derom . . . . . og dersom hun ønsker Betænkningstid, nu . . . . . jeg kan vente en Dag eller to . . . . . Alt, hvad der er rimeligt; men jo inarere hun kan bestemme sig, desto bedre, da Sagen kunde afajores uden nogen Opsættelse eller Vanskelighed og jeg finder, at vi passe udmærket godt for hinanden!“

Melanie havde Lyst til at modsigge den sidste Paa-stand; men hun afholdt sig derfra. Da hun fuldkomment indsaae de Fordele, der for hendes Søster vare forbundne med et saadant Biftermaal, og var aldeles vil- lig til at paaskjønne Ruperts mange gode Egenskaber, ansaae hun det for sin Pligt at tie; men Jorndorff forekom bende at være bende saa usædvanligt tiltrækkende — hendes Fætter og alle andre Mand- folk saa uendeligt overlegen, at hun neppe noget Øjeblik tvivlede om, hvad Cyrillas Bestlutning vilde blive.

De faa usikkre verdsligvise Ord, med hvilke Melanie den Aften ansaae det for nødvendigt at ledsage sin Meddelelse, bleve af hendes Søster hørte med en saadan Indignation og besvarede saa hurtigt med Citater af hendes egne Taler, at hun øjeblikkeligt og eftertryffeligt bragtes til Tavshed. Da hun siden kom til Kundskab om den Forklaring, der allerede havde fundet Sted mellem Cyrilla og Zorndorff, blev hun sin Neveys varmeste Talsmand, og erkjendte, at hun var det; hun udtrede bøjhertet det Haab for sin Søster, at hun skulde kunne skabe hende den huuslige Lykke, der var bleven saa grumt berøvet hende selv!

Sextende Capitel.

Det Antagende, at Aaadinarbed og Charakterfasthed nødvendigviis maae have et tilsvarende Ydre, er ingentunde ualmindeligt. Imidlertid vil en meget overfladisk Jagtaegsle lede til den Opdagelse, at Personer og Ansigtstrækkene ikke altid ere Udtryk for disse Egenskaber, selv om de have en usædvanligt dyb Grund, — at Mænd med et mildt, raffert Ydre kunne være ualmindeligt stivsendede, og Kvinder af et blidt, fint Udseende neppe mindre; og vi kunne vistnok uden Betænkning bruge dette haarde Ord om saadanne Mennesker, thi, hvorvel Personer med haarde Ansigtstræk og af et ubøjeligt Ydre nok tør sætte sig op mod deres Venner, kaldes dog de, hvis Ydre røde paa Eftergiveness, bestandig stivsendede, naar de bærde en selvstændig Mening eller handle efter en saadan. Cyrilla kan derfor kaldes stivsendet.

og det maa indrømmes, at de korte, afgjorte Svar, hun gav sin Søster, saavel som hendes utaalmodige, lidenskabelige Udbrud, kun syntes at passe daarligt til den Talendes spinkle Skikkelse og ungdommelige Ansigt; skjøndt hun imidlertid holdt sig fast, ja et Øjeblik endog uroffelig, syntes det dog i det Nærmeste naturligere, da hun ved Slutningen af deres Forbandling brast i Taarer, og erklærede det for sin uforanderlige Beslutning at blive sit Løfte til Zorndorff tro, om denne Forlovelse end skulde vare i tyve Aar!

Næste Morgen fulgte Rupert hende til Dagligstuen og ventede taalmodigt, medens hun samlede sine adspredte Tegninger og Tegnematerialier, idet hendes Pige fulgte hende rundt i Bærelset med en Waage og umagede sig for at forstaae nogle forvirrede Ordre om, hvorledes de malede Ting skulde lægges, for ikke at blive gnavede. Et Par Bøger, som Rupert havde givet hende, greb hun ogsaa hastigt og viste derpaa meget tydeligt sin Tilbøjelighed til reent at tage Flugten. Men han kaldte ad hende, bad hende, halvt spøgende, halvt alvorlig, at underkaste sig Nædslerne ved en Tête-à-Tête, og forsikrede hende, at en saadan nu var aldeles uundgaaelig.

„D, jeg har ikke det Nærmeste imod en Tête-à-Tête med Dig, dersom — dersom —“

„Dersom jeg vilde lade Munden løbe som sæd-

vanligt," sagde Nupert smilende; „men denne Gang maa Du lytte til Wiisdommens Ord, hvor paafaldende de end ville lyde for Dig, naar de komme fra mine Læber. Melanie har naturligviis sagt Dig . . . ."

„O, Nupert, kjære Nupert, tal ikke derom; jeg beder Dig, gjør det ikke. Husk Alt hvad Du sagde til mig, den første Gang vi traf hinanden i Erfort!"

„Jeg husker ikke, hvad jeg sagde, men det har visseelig været Noget, der var aldeles forskjelligt for det, jeg nu ønsker at sige."

„Maaskee; men jeg husker nøje selve Dine Ord — Wiisdomsord vare de . . . . Du sagde, at Du havde et Slags uvilkaarlig Antipathi for Tanken om, at Søskendeborn kunde være Andet for hinanden end Søskendeborn; at det ligesaa godt kunde falde Dig ind at ægte Din Bedstemoder, hvis Du havde nogen, som en Cousine af Dig, og at Du næsten kunde bade Tante, fordi hun havde kastet en Skygge over Begyndelsen af vort Bekjendtskab ved sit urime- lige og ufornuftige Forslag!"

„Det var en god Portion Snak, jeg kom med den Dag," sagde Nupert alvorligt.

„Ja, men da Du har sagt alt dette til mig," vedblev Cyrilla, som tilfulde indsaae, hvilken Fordeel hun havde over ham, „da Du har sagt alt dette, hvorledes kunde Du da vente, at jeg . . . . at

jeg skulde have Takke for det, Du nu foreslaaer mig?"

„Meget sandt," sagde Nupert, endnu alvorligere, „jeg var og er en Nar; det er aabenbart."

„Nej," udbrod Cyrilla ivrigt, idet hun tog hans rolige Udfærd for Resignation eller Ligeaavldighed, „nej, Du er min kjære, rare Fætter Nupert, og tro mig, intet Søskendebarn kan holde mere af et andet, end jeg gjør af Dig."

„Birkelig!" sagde Nupert og betragtede hende forstende; „da vil jeg vente, til Du har lært at holde endnu meer af mig. Du skal faae Uger, Maaneder, et heelt Aar, om Du forlanger det! Jeg lover Dig ogsaa at træde ud af Armeen og hve ber. Du holder jo af Freiland, ikke?"

„O, meget!" svarede Cyrilla; „de sex Uger, jeg har tilbragt her, have været de lykkeligste i hele mit Liv!"

„Ogsaa i mit!" sagde Nupert, „og jeg seer ikke, hvorfor vi ej skulde vedblive at være lykkelige, naar der ikke er Noget i Verden, som forbyder det!"

„Ja, dersom vi kunne vedblive at leve saaledes som vi i den sidste Tid bare gjort!" begyndte Cyrilla med et Suk.

„Det vil neppe være muligt," sagde Nupert; „thi Præsidenten vilde aldrig give sit Samtykke til at tage

stadig Bopæl hos mig, saasom . . . .“ her brast han i en overgiven Latter og tilføjede derpaa: „Du maa vide, kjære Cyrilla, at intet Andet end et Gistermaal kan sætte os i stand til at vedblive at boe sammen her, og derfor . . . .“

„Det gjør mig ondt,“ afbrød Cyrilla ham hastigt; „men Du maa slet ikke tale meer derom — idetmindste til mig.“

„Til hvem da ellers?“ spurgte Rupert.

„Hvem Du synes. Jeg er ikke forfængelig nok til at vente, ikke egenkjerlig nok til at ønske, at Du ikke skulde finde Nogen, som fortjente Din Tilbojelighed i højere Grad end jeg.“

„Og jeg,“ sagde Rupert med uforstyrret Gudsmediagbed, „jeg er saa forfængelig at tree, at vi pasje aldeles for hinanden, og er egenkjerlig nok til at haabe, at Du ikke finder Nogen, der fortjener Din Tilbojelighed i højere Grad end jeg.“

Cyrilla rødmede og gik hen til et af Vinduerne, medens han vedblev: „Det er ikke min Natur at være skinsyg, ellers vilde jeg maaskee have formodet en Medbesjer i Sorndorff; men af ham har jeg Intet at sige. Med hans overdaadige Tilbojeligheder og ærøjerrige Maner, kunde ikke engang Du — ikke engang en Himmelens Engel — bevæge ham, uden at besidde Nidom!“

„Der gives Videnskaber, som ere stærkere end Gjerrighed eller Altraa efter Rigdom,“ udtrede Cyrilla med sagte Røst.

„Ikke hos ham. Desuden var jeg borte lige, at han kun behøver at udstrække sin Haand, for at en af de rigeste Arvinger i Tyskland med Blæde skal lægge sin i hans.“

„Du maa tage fejl; han har aldrig gjort den fjerneste Hentydning til noget Saadant.“

„Det vilde overraske mig, om han havde,“ sagde Rupert, „undtagen maaskee for Melanie.“

Cyrilla blev meget bleg, satte sig ned paa den nærmeste Stol og saa op, som om hun ventede paa at faae Meer at høre.

„Det er maaskee ikke Andet end en Historie,“ vedblev Rupert, „men jeg har hørt det flere Gange, og vilde have omtalt det, dersom jeg havde troet det nødvendigt — hidtil har jeg ingen Grund haft dertil — Du har saa uskriveligt givet mig Palmen, naar sombelst vi kom til at rivalisere med hinanden, at jeg var forsængelig nok til at troe, Du holdt mere af mig end af ham. Det var for meget at vente, at Du i Din Alder skulde være ufølsom for saa overordnelige personlige Fortrin som hans!“ Dette blev sagt halvt spørgende; men da han ikke fik noget Svar, tilføjede han: „Du finder ham naturligvis meget smuk?“

„Jeg betragter Ekjenbed som en temmelig ligeguldig Saa for en Mand,“ svarede hun undvigende.

„Det glæder mig at høre Dig sige det, Cyrilla — Zorndorff foragter ogsaa Ekjenbed hos sit eget Kjen og har tidt sagt mig, at han med Fornøjelse vilde lade sig omskabe til det grimteste Menneske, der noaensinde har været til, naar han blot maatte faae Misdøm.“

„Jeg har aldrig hørt ham yttre nogen saadan Mening,“ begyndte Cyrilla med et ængsteligt Blik.

„Det er meget rimeligt,“ sagde Nupert; „der er uden tvivl mange af hans Meninger, med hvilke han har troet det ufornødent at gjøre Dig bekendt — og det er uden tvivl bedre, at det er saaledes.“

„Nupert — Du holder ikke af ham, det er aabenbart.“

„Jeg har altid troet, at jeg gjorde det, lige til idag,“ svarede han oprigtigt; „men uden at frygte, at jeg har nogen retfærdig Grund til Ekinsvge, føler jeg mig dog nu tilskyndet til at udpege hans Fejl for Dig, da jeg er overbevist om, at jeg i den sidste Tid maa have taget mig meget ufordeelagtigt ud ved en Sammenligning med ham!“

„Det veed jeg ikke,“ sagde Cyrilla tankefuld. „Præsidenten siger, at ved en Jævnforelse med Dig kommer hans Næven til at staae som en fuldstændig

Egoist, og skjøndt Melanie mener, at han i Dit Sted og med Dine Midler vilde være ligesaa ædelmodig . . . ."

„Kald mig ikke ædelmodig — jeg har aldrig stræbt at være det meer end to eller tre Gange i mit Liv.“

Cyrilla saae overrasket ud.

„Min Idee om Ædelmodighed,“ saade Rupert, „er ikke, at man giver af sin Overflod — det er ikke blot en Christenpligt, men en Taknemmelighedsgjeld, fordi man har Meget at bortskjenke; Fornøjelsen ved at give er ogsaa en Gjengjeld, om der behøves nogen; men at undvære Noget selv, for at give en Anden, er Ædelmodighed, og dog,“ tilføjede han estertænksoomt, „lonner det sig ogsaa -- undertiden — tidt.“

„Og naar var Du sidst ædelmodig efter Dine Ideer?“ spurgte Cyrilla med nogen Uvæsjerrighed.

„Jeg seer, at Du vil bringe mig til at glemme den vigtige Sag, vi afbandede,“ sagde Rupert smilende; „men Du maa lade mig vende tilbage dertil, hvortil vi gik ud, og spørge Dig, om det, at jeg er Din Fætter, er den eneste Grund, Du har til at forkaste mig?“

„Har Du ikke selv jagt mig,“ svarede Cyrilla, „at Du anjaae den for aldeles tilstrækkelig?“

„Jo, men nu holder jeg det aldeles ikke for nogen Grund længer, og Du maa tilgive mig, at jeg tilbyder Dig et Aaad ved denne Lejlighed.“

„Du, hvad er det?“ spurgte Cyrilla temmelig beftigt.

„At Du giver Dig Tid til at overveje, førend Du afflaaer mit Tilbud. Du siger, at Du holder af mig, og i det Tilfælde finder jeg, at Du bør raadføre Dig med Din Moder — Din Søster — og . . . . .“

„Nej, Rupert — i denne Sag, og ene i denne, holder jeg mig selv for en bedre Dommer, end min Moder, Søster eller Noget i Verden kunde være for mig.“

„Husk, Cyrilla, hvor puur ung Du er!“

„Jeg er gammel nok,“ sagde hun og rejste sig i det Samme, „fuldkomment gammel nok til at kjende Forskjel paa det inderlige Venfkab, jeg føler for Dig . . . . . og . . . . . Kjerlighed . . . . . naar det gjelder 'en Prøve.“

„Hør mig, Cyrilla,“ udbrod Rupert og greb hendes Haand, idet hun gik forbi ham; „bør mig — Dine Ord gjøre mig urolig . . . . . ikke saa meget for mig selv, som for Dig. Virginie havde altsaa Ret — hun sagde til mig, at Du ikke brød Dig om mig, og at Du elskede Zorndorff. Jeg troede hende ikke, vilde ikke troe hende. O, min kjære Cousine, lyt til mig et eneste Øjeblik; glem Alt hvad jeg har sagt om mig selv, og misforftaa ikke mine Bevæggrunde,

naar jeg advarer Dig imod at betroe Din Lykke til hans Baretægt."

"Du antager, at han virkelig kan have tænkt paa at ægte Noget i Berlin?" sagde Cyrilla og prøvede paa at smile, medens hendes Læber dirrede.

"Det sagde Folk — men det være sandt eller ej, — i begge Tilfælde, Cyrilla — undgaa ham, eller Du bliver den ulykkeligste Kvinde!"

"Hvor fordomsfuldt Du dog betragter ham!" udraabte hun bebrejdende.

"I dette Djeblik kan jeg ikke sige Noget, der ej vil forekomme Dig saadant," svarede Rupert.

"Det bedrøver mig at tænke paa, at Du vil benkaste Din Kjærlighed og spille Dit Livs bedste Kar paa en Mand, som, hvor meget hans egenfjerlige Lidenkab end kan tilskonde ham til at lægge Beslag paa Dig nu, dog tilsidst vil ægte en Anden. Du bliver ingensinde hans Hustru!"

"Gj beller Din," sagde Cyrilla, noget beftig; „lad os derfor ikke tale mere om dette ubebagelige Gemne."

"Der er end een Ting, som jeg troer at burde sige Dig," begyndte Rupert, og derpaa standsede han og stod raadvild.

"Nu," sagde hun og vendte sig om med slet dulgt Utaalmodighed, „hvad er det?"

„Du gjorde bedst i ej — at sige Tante, at Du har negtet at laane mig Ore . . . . .“

„O, i saa Henseende behøver Du ikke at være Frygt,“ sagde Eyrilla med et lidt satirisk Smil, „jeg veed, hvor omsindtlige Mændene ere ved saadanne Lejligheder, og lover Dig . . . . .“

„Lov mig Intet,“ udraabte han afbrudende hende, medens en Bredeskrudme gik over hans Ansigt. „Lov mig Intet; jeg talte til Dit Bedste og tænkte aldeles ikke paa mig selv. Dersom jeg nu er bvad Du kalder omsindelig, saa kommer det kun af den meget ugunstige Fortolkning, Du giver alle mine Ord. For min Skyld maa hele Verden gjerne vide, at jeg elsker Dig. Jeg gjør det for øvrigt til ikke at haabe, at Du aldrig maa føle den Smerte, Du nu har tilføjet mig.“

Han forled Bærelset, idet han talte, og hun stod i nogle Minutter aldeles betagen af en Klæfte af de mest uovereensstemmende og nedslaaende Sindsbevægelser. En Følelse af at have behandlet sin Fæstter uventligt blev fremberskende i hendes Sjæl. Efter at have gaaet raadvild op og ned i et Par Minutter, fulgte hun ham langsomt, og tittede i nogen Tid frygtfomt ved Døren til hans Arbejdsværelse, inden hun torde udtale hans Navn; da hun dernæst ikke fik noget Svar, gik hun derfra og opfangede

gjennem et af Vinduerne et Blik af ham, idet han, omgivet af sine Hunde, skred hurtigt ned ad Gindealleen. „Han var for megen Godmodighed til at være vred og for let et Hjerter til at være ulovkelig,“ var hendes Tanke, idet hun gik ned ad Trapperne til sin Søsters Paaklædningsværelse.

Melanie nolede, som hun plejede van, over sin sildige Frokost; hun var ogsaa ifærd med at komponere Poesi; hendes Læber vare aabne, hendes Dine vendte mod Loftet, medens Fingrene paa hendes venstre Haand, der bevægede sig ligesom paa Tangenterne af et Fortepiano, dannede Taktmaaleren for hendes Tanker.

„Vers ved Afskeden fra Freiland, til Dupert.“ „Skal jeg læse dem for Dig, Cyrilla?“ spurgte hun, uden i mindste Maade at lægge Mærke til det bekymrede Udtryk i sin Søsters Træk.

„Ikke i dette Øjeblik. Jeg maa forekræge Dig et Spørgsmaal. Sig mig, Melanie, har Du nogenstinde hørt Noget om, at Grev Zorndorff skulde være forlovet med Noget . . . . jeg mener med en meget rig Arving?“

„Aldrig,“ svarede Melanie med et Blik af saa uforstilt Overraskelse, at Cyrilla strax søgte sig vis i sin Sag. Hun drog dybt Ande og satte sig ned.

„Har Rupert fortalt Dig det?“ spurgte Melanie efter et Øphold.

„Ja, men som et Rygte, for hvis Sandhed han ikke kunde indestaae. Han lod til at antage, at Du maatte have hørt det.“

„Det vilde jeg have — om ikke af Andre, saa af Edouard selv, thi hans Tillid til mig er, troer jeg, ubegrændset. Det er imidlertid muligt, at en eller anden Arving kan have indbildt sig, at han viste hende Dømmærksomhed, og Folk kunne have snakket derom, fordi hun var en Arving; men for min Deel er jeg overbevist om Sandheden af hans Forsikring, at Du er den eneste Kvinde, han virkelig har elsket i hele sit Liv.“

„Jeg kan ikke taale i et eneste Dieblif at mistænke ham for noget Ubæderligt,“ sagde Cyrilla med stammende Nøst; „men o, Melanie, hvorfor paalagde han mig, ja næsten fordrede han Hemmeligholdelse? Han kan da ikke vente, at jeg ikke skulde fortælle Moder det?“

„Nej, naturligviis, men det vil være tidsnok, naar Du kommer sammen med hende, skulde jeg mene, og hvorfor udæste Din Tantes Modstand, da Du kjender det Uvenskab, der bestaaer imellem hende og Edouards Fader, og lettelig kan forestille Dig, hvor opbragt hun vil blive? Ja, dersom Du

kunde bestemme Dig til ikke at fortælle Noget det, førend Edouard var forfremmet til en højere Stilling, saa vilde det i Sandhed være bedst for alle Parter."

"Der er ikke Noget i Verden, jeg frugter saa meget som at have Noget at skjule for min Moder," bemærkede Cyrilla nedslaaet.

"Og dog," sagde Melanie, "maa jeg sige, at hun er den Allersidste, jeg nogensinde kunde ønske at betro mig til — hun er for bastig, for bestemt og seer for meget paa Fordelen, til at raadspørges ved en Lejlighed som denne. Af hende var Du ikke Andet at vente end Befalinger til at gifte Dig med Rupert og Ordre til at komme hjem ufortøvet, i Unaade hos bele Din Familie. Jeg kan aldrig glemme den kolde Ironi, hvormed hun behandlede min Kjerlighed til Englmann — den følelseløse Maade, hvorpaa hun forlangte den gjensidige Udlevering af alle vore Kjerlighedsplanter; men," tilføjede hun med et tilfreds Smil — "men da jeg saae, at Valentin kun tilbagesendte det Halve af den Haarlok, jeg havde givet ham, beholdt jeg denne lille stvage Ting, som aldrig var forladt og aldrig skal forlade min Finger."

"Jeg vilde ikke have beholdt Tingene," sagde

Cyrilla; „men dersom Præsidenten ikke har Noget derimod, kan naturligviis ingen Anden have det.“

„Jeg har aldrig spurgt Vilhelm. Jeg vilde ikke omtale Slikt for ham, selv nu, af nogensombest Grund, desuden var han i Forstningen skinsyg, og jeg glemmer aldrig hans Naseri, da han saae mig gjennemblade nogle Digte, jeg havde skrevet, forend han nogensinde var kommen mig for Dje. Han vilde ikke høre mine Forklaringer, slog min lille Juvelkæske i Stumper og rev Papirerne itu.“

„Er det muligt, at Præsidenten kan komme i Videnskab?“ spurgte Cyrilla.

„Jeg har kun seet det een Gang — nemlig da — men Modstætningen til hans i Almindelighed kolde, satiriske Bæsen var saa stor, at jeg, skjøndt overrasket og forskrækket over hans Voldsomhed, ingensinde var følt Noget, der lignede Kjærlighed saa meget for ham, som i hiint Djeblik, og dersom han havde vedblevet at være skinsyg og at rase, vilde jeg uden tvivl være kommen til at holde af ham tilsidst; men,“ vedblev hun med et Suk, „han vilde aldrig mere blive skinsyg, og jeg havde ikke Mod til at sige ham, at Valentin alene besad mit Hjerte og svøselatte mine Tanker!“

Cyrilla syntes ikke at høre. Hun saae til Ubret paa Toiletbordet. „Troer Du ikke,“ yttrede hun efter et Par Minutters Tavshed, under hvilken Melanie fuldførte

Compositionen af sine „Vers, ved Afskeden fra Freiland“.
 — „Troer Du ikke, at Du kunde være særdig til at tage til Erfort om en Time? Jeg ønsker saa meget at see Brev Sorudorff igjen og at faae Ende paa min nuværende Uvishedsstilstand.“

Der gik en usædvanlig Tavshed gjennem hele Huset, navnlig de bidtil saa muntre Gjesteværelser, da Cyrilla og hendes Søster for sidste Gang gik ud paa Balconen og, idet de saae sig omkring, fik Øje paa Rupert, der kom flentrende hjemad. Han paaskyndede sin Gang, da han saae Melanies Vogn holde foran Bygningen og de utaalmodige Heste nøde Kudsklen til at gjøre byppige Toure omkring det gruuslagte Rum foran Indkjørselen.

„Min kjære Rupert,“ sagde hun, da han kom hen til dem, „Du seer saa alvorlig ud, at jeg kunde fristes til at troe, at Du var ligesaa bedrøvet over at miste os, som vi over at miste Dig.“

„Du ved, at jeg er det i endnu højere Grad, Melanie; men jeg har ikke i Sinde at synke sammen under min Skuffelse eller at hengive mig til unyttige Klager. Jeg vil anstrenge mig af bedste Evne for at glemme de sidste syv Uger, og naar vi mødes igjen, skal jeg næsten være ligesaa overgiven som nogensinde.“

Der var i hans Udsærd en saa sletskjult Bestræbelse for at være munter, at Cyrilla balvt bonfaldende udstrakte

sin Haand og sagde: „Du . . . . er da ikke vred paa mig, Rupert?“

„Himlen forbyde, at jeg skulde være saa ufornuftig,“ svarede han hurtig. „Erfaringen har lært mig, at Følelserne ikke kunne beberskes. Jeg seer,“ tilføjede han og vendte sig til Melanie, „at Du har skrevet et „Farvel“, og haaber kun, at det ikke er sølsomt, tvi jeg kunde neppe udbolde noget Grædende i dette Djeblik.“

„Vers ved Afskeden fra et Sted, hvor man har været lykkelig, og fra Nogen, man holder af, uden at vide, naar man mødes igjen, kunne vanskeligt være muntre,“ svarede Melanie, og halvt triumpherende ved Tanken om at bevæge sine Tilhørere, begyndte hun at oplæse dem i en sagte, eensformig Tone.

Musiken var faaet Navn af „Lustens Poesi.“ Kan Poesien ikke betragtes som Sjælens Musik? Melanies Maade at læse paa var saa smagløs og frembragte en Disharmoni, der stødte Corillas Følelse saa meget, at hun omsider afbrød hende med de Ord: „Ingen skulde ngenstinde oplæse sine egne Frembringelser. Du gjer Dit Digt Uret, Melanie; giv mig det!“

Hendes Dje løb hastigt hen over Papiret; derpaa læste hun Versene med en ubeskrivelig Inde og med en Nøjsagtiighed i Estertrof, Pauser og Toner, som vidnede om baade Studium og Ovelse, og vakte i

den overordenligste Grad begge de Tilstedeværendes Sympathi.

„Du begavede Bæsen!“ udbrod Nupert, da hun havde standsset: „hver Dag bringer et nyt Talent for Lyset.“

„Det er ikke noget Talent,“ sagde Cyrilla; „det er en Færdighed, der kræver ligesaa megen Ovelse og Underviisning som nogen anden.“

„Cyrilla,“ sagde Melanie, „Du har nu overbevist mig fuldkomment om, at en ombyggelig Opdragelse for en Kvinde er ønskeligere end Talent og Færdighed — højlig at foretrække for Geni.“

„Maaskee,“ sagde Cyrilla; „derom kunne vi tale en anden Gang; men lad os nu sige Farvel til Nupert og tage hjem. Dersom Hffkeden gjør ham halvt saa ondt som mig, vil han ønske den overstaaet.“

„Hvad jeg mest ønsker,“ sagde Nupert roligt, „er, at der vil komme en Tid, da Du føler den Hengivenhed for mig, som Du nu saa uforbeholdent uttrer.“

„Og Du troer mig ikke!“ sagde Cyrilla bebrejvende.

„Jeg troer, at Du holder Dig selv for oprigtig, og jeg er vis paa, at Du synes ligesaa godt om mig, som om en halv Snees andre Mandfolk, hvem Sagen er ligegyldig. Dersom der ikke skulde hændes

noget aldeles Uforudseet, da mødes vi ikke i lang Tid, Cyrilla — maaskee ikke forend Du har lært at tænke anderledes baade om mig og om Andre.”

Hverken Cyrilla eller Melanie ønskede at føre Samtalen videre; de forlode Falconen, ledsagede af Rupert, og sagde hverandre Farvel med en fremtvungen Munterhed, som de alle vare sig fuldkomment bevidste, men som de holdt det for nødvendigt at paatage sig for Tjenestefolkenes Skuld. Jo højere Stand, desto tiere frembyder der sig Lejlighed til at spille Komædie — allerhyppigst i Paladser.

Syttende Capitel.

Frygt for at blive hørt eller afbrudt af Præsidenten bevægede Melanie til at bede sin Niece komme til hendes Boudoir, saasnart hun hørte, at hun havde indfundet sig i hendes Huus. Han traadte ind i Bærelset med et Udseende af glad Forventning og nærmede sig dem saa ivrigt, at hun vendte sig om til Cyrilla, der lænede sig mod Ryggen af sin Stol, og udraabte: „D! kan Du nære Mistanke eller Tvivl, naar han seer ud som nu?“

„Mistanke! — Tvivl!“ gjentog Zorndorff og vendte sig fra den Eine til den Anden, medens en Skygge af Utilfredsbed begyndte at formørke hans smukke Træk.

„Sig ham, hvad jeg har hørt, Melanie,“ hviskede Cyrilla frygtløst.

„Man har sagt os,“ begyndte Melanie, noget mod-

stræbende, „at . . . . . der var En med en betyde-
lig Formue . . . . . med hvem Du almindelig antoges
at være . . . . . forlobet.“

„Eders Kilde er naturligviis Duvet; men jeg kan
tilgive ham enhver Yttring i det første Udbrud af For-
trødelse over den eneste Skuffelse, han nogensinde er stødt
paa i sit Liv.“

„Jeg vidste,“ udbrød Melanie triumpherende; „jeg
vidste, at det ikke var Andet end et Nygte; maaskee uden
ringeste Grund?“

Cyrilla saae bekymret op.

Zorndorff tøvede et Øjeblik og svarede dernæst:
„Ne — ej; ikke aldeles uden Grund.“

„Hvis,“ sagde Cyrilla hastigt, „hvis der findes en
Forlovelse Sted . . . . . da sig mig det strax.“

„Dg saa . . . . .,“ sagde Zorndorff hurtigt,
„og saa?“

„Dg lad det saa blive forbi mellem os!“

„Maaskee Du ønsker, at det skal være saaledes,“
sagde han fornærmet, „og i saa Tilfælde behøves der
ingen Forklaring.“

„Edouard,“ nebrød Melanie bebrejdende, „dette er
ikke den Maade, hvorpaa Du bør tale til Cyrilla.
Tving vende ikke til at fortrøde et Lofte, bun har gjort
med saa uferbeholden Tillid; hendes Anmodning til
Dig er billig, og Du er forpligtet til at svare vende.“

„Du har Det,“ sagde Zorndorff „og i Grunden er der da kun Lidt at fortælle. Unge Mennesker komme sædvanligviis paa en venstabelig, tidt paa en fortrolig Fod med deres Venners Søstre, og jeg var ingen Undtagelse fra Reglen.“

„Den Dame, Rupert sigtede til, var altsaa en Søster til en af Dine Venner?“

„Ja; en Datter af en Bankier, med Udsigt til en ualmindelig stor Formue og omgiven af Bestlere til hendes Yndest.“

„Det var vel altsaa en alvorlig Sag?“

„Det sagde Folk, og Forbindelsen var min Faders ivrige Ønske, da der ved den kunde opnaaes, hvad jeg mest manglede: Rigdom; men . . . .“ han standsede og bed sig i Læben.

„Men hvad?“ udbrod Melanie utaalmodigt. „Vil Du dermed sige, at hun gav Dig Kurven?“

„Nej.“

„Hendes Fader negtede maaskee sit Samtykke?“

„Nej.“

„Saa negtede Du Dit,“ sagde Melanie smilende.

Zorndorff taug; han tog en Bog paa Bordet, bladede i den og viste paa det Tydeligste, at han ønskede Samtalen endt.

Cyrella var for dybt inde i Ømmet til at bemærke dette og sagde alvorligt: „Det kunde jeg forstaae paa

Rupert; men han syntes at antage, at Fristelsen vilde blive for stærk for Dig at modstaae; hendes Formue er saa uhyre stor."

"Den er bleven uhyre stor ved hendes Broders Død. Rupert vilde naturligviis tvivle, dersom jeg sagde, at en saadan Medgift vilde overvælde mig; men det synes at være den omvendte Orden, naar en Kvinde yder Alt og en Mand kun bar sig selv at byde."

"Dersom Du havde boldt af hende, havde Du ikke tænkt derpaa et eneste Øjeblik."

"Maaskee ikke; men da jeg ikke brød mig det Mindste om hende, tjente det som Undskuldning for at gjøre Ende paa en Sag, hvorved min Fader fra først af var mere interesseret, end jeg nogensinde havde været?"

"Er Din Fader da saa interesseret?" spurgte Cyrilla noget urolig.

"Aldeles ikke, i den Betydning Du mener," svarede Zorndorff, halvt smilende; "han interesserede sig for Margarete paa Grund af hendes personlige Lidelser. Hun var underkastet nervøse Anfald af en smertelig og hårlig Natur, og det var som Følge af et af disse Tilfælde, at Folk begyndte at tale om en Forlovelse; jeg maatte nemlig tilbringe hele Timer ved hendes Sopha med hendes Haand i min, da hendes Fader troede, at dette var det Eneste, som kunde forebygge et Tilbagefald i Krampen, eller hvad det hed."

„Bemærkede Du Noget, som lignede mesmerisk Søvn?“ spurgte Melanie ivrigt. „Følte Du noget Tab af Styrke, da hun begyndte at komme sig?“

„Mere Tab af Humør end af Styrke; jeg har aldrig følt mig saa fortrædelig og pirrelig i hele mit Liv.“

„Maaskee havde hendes Nerves Pirrelighed meddeelt sig til Dine . . . . . maaskee . . . . .“

„Skaan mig,“ udbrod Zorndorff hastigt; „dette Æmne er ubehageligt, særdeles pinligt for mig; og dersom,“ tilføjede han og vendte sig til Cyrilla, „dersom Du kan tilgive mit bratte Svar for lidt siden, og er tilfreds med min Forklaring, haaber jeg, at det aldrig vil blive omtalt mere.“

„Jeg er fuldkomment tilfredsstillet,“ sagde Cyrilla; „thi dersom jeg har forstaaet Dig ret, er der ingen Forbindelse kommen istand, og behøver altsaa ingen at afbrydes for min Skyld; jeg kan vel altjaa nu skrive til min Moder?“

Zorndorff taug og syntes i meer end et Minut at tænke dubt. „Jeg har intet Bæsenligt derimod,“ sagde han derpaa langsomt, „men jeg saae dog meget hellere, at Du opsatte det til efter Din Hjemkomst til Salzburg; vi have desværre Tid nok for os til Forklaringer og Drostelse, og fra Din Tantes Side maa Du være forberedt paa den bestigste Modstand.“

„Det veed jeg,“ sagde Covilla, „og er enig med Dig i ansee det for bedst, naar det kan undgaaes at give hende Anledning til Daddel; men for min Moder har jeg aldrig haft nogen Hemmelighed, og hendes Samtøffe vilde, selv om hun gav det imod sin Villie, befrie mit Sind fra al Uengstelse.“

„Skriv da til hende,“ sagde Zerndorff, „men ikke strax; „tilstaa mig et Par Ugers Udsættelse. Jeg nærer en saa ubetvingelig Tvivl om, at min Lykkedrom kun vil blive kort . . . . . hendes Svar kan gjøre Ende paa den . . . . . kan adskille os for steds!“

„Det vil det ikke, naar blot Melanie skriver samtidigt med mig. Moder, maa Du vide, vil neppe troe Alt, hvad jeg agter at sige til Din Fordeel; men Melanie kan skrive Breve, der kunde være en Steen.“

„Naar De blot begge vilde opsætte at skrive, indtil Du staaer i Begreb med at forlade Exfort, saa ønsker jeg ikke Mere.“

„Covilla, Du kan ikke godt afflaae denne hans eneste Begjæring,“ sagde Melanie.

„Vi,“ sagde Zerndorff, „jeg har en anden at søje til den; hvad der ligger mig endmere paa Hjerte, er, at Dnfel holdes i Uvidenhed om vor Forlovelse, indtil han har anvendt sin Indsydelse, for at skaffe mig den Stilling, der, som jeg baaber, vil føre til Velstand og Ære. Naar det først er opnaaet, kan neppe engang han

isætte sig imod mine Dnsker, skjøndt jeg nok veed, at han har andre Planer for mig."

"Da for Cyrilla med," sagde Melanie. "Han er aldeles overbevist om, at hun vil gifte sig med Rupert, og har gjentagne Gange bedt mig at forestille vende alle Fordelene ved et saadant Giftermaal; hans Modstand vilde blive stærk og, frydter jeg, ikke indskrænke sig til Ord . . . . Du seer saaledes, Cyrilla! . . . ."

"Jeg seer, at jeg er fordømt til . . . . Hemmeligholdelse."

"Er det da muligt, at Du nogensinde har tænkt paa at raadsjøre Dig med Vilhelm?"

"Nej," svarede Cyrilla, "dertil er jeg altfor bange for ham; men jeg var rigtignok langt fra at ville bedrage ham med Forsæt."

"Her er intet Bedrag," sagde Melanie. "Du vil blot tie, det er det Hele; og dette meget uskuldige lille Mystorium vil afgjort have noget Tiltrækkende for Dig, hvis der er en Gnist af Romantik tilbage i Din Sjæl."

Cyrilla rustede meget alvorligt paa Hovedet

"Mademoiselle d'Adlerfron vil ikke nedlade sig til at være romantisk," sagde Zorndorff.

"Ordet romantisk kan ikke forjage den Følelse hos mig, at jeg staaer i Begreb med at gjøre Noget, som min Moder vilde misbillige," sagde Cyrilla, idet

hun vendte sine taarefuldte Bine mod sin Søsters Ansigt.

„Det tør jeg ikke bestride,“ svarede Zerndorff; „der er ingen Tvivl om, at Din Moder langt hellere vilde have Rupert til Svigerisn — at hun vilde synes om at høre Dig ønske til Lykke af Dine Veninder — vilde synes om, selv at misundes af alle Mødre, som havde Døtre at bortgive; og, for aldeles intet Hensyn at tage til Nødvendigheden af en Hemmeligholdelse, Mademoiselle d'Adlerkron . . . . det er et mageløst Formod — af mig, at jeg nogenstunde har tørdet . . . . elske Dem. Maaſkee vilde jeg, maaſkee kunde jeg have givet Afkald paa Dem, dersom De ikke selv havde sagt, at . . . . D, Cyrilla,“ udbrod han lidenskabeligt, „skriv, sig, gjør hvad Du vil — Alt, men tilbagefald de Ord, Du talte igaar.“

„Jeg ønsker ikke at tilbagefalde dem,“ sagde Cyrilla med sagte Røst.

„Den svageste Hentydning til deres Indbald i min Onkels Nærværelse vilde bevirke, at jeg blev forviist fra Erfort, og i Virkeligheden adskille os fra stedsse.“

„Vi ville i alle Tilfælde blive adskilte i Lobet af et Par Maaneder,“ sagde Cyrilla; „men jeg stoler fast paa, at Du taalmodigt vil oppebie bedre Tider.“

„Og,“ vedblev han, „om disse bedre Tider vare

meget fjerne; om Hindringer, der tilsyneladende vare uoverstigelige, skulde træde imellem os?"

„Jeg vil vente — i hele Aar — i et heelt Liv!“

„Vil Du love det?“ udbrod Zorndorff med uforklarlig Iver, „vil Du love mig det?“

„Hvad jeg sagde ijaar, meente jeg, og Du kan stole paa mig. Jeg forlanger ingen Forsikringer, ingen Løfter af Dig; jeg sætter umiddelbar Lid til Dig — er det for meget at vente, at Du gjør det Samme mod mig?“

„Hvor bun er utaaaleligt fornuftig!“ udraabte Zorndorff og vendte sig til Melanie. „Hun elsker mig ikke . . . . længer.“

„Du er utaknemmelig,“ sagde Melanie, „kan Du ikke mærke, at hendes Hengivenhed viser sig i Handlinger, ikke i Ord?“

„Jo, men ulykkeligviis er jeg af en mistænksom Natur, og Intet uden et uigjenkaldeligt Løfte kan tilfredsstille mig.“

„Uigjenkaldeligt!“ gjentog Melanie leende; „man skulde næsten troe, at Du bentydede til et bemmeligt Giftermaal.“

„Jeg vilde ønske, at jeg torde det,“ sagde Zorndorff.

„Det vilde være forfærdelig romantisk,“ svarede

Melanie; „men saadant Noget maa ikke nærnes eller engang tænkes paa noget Djeblik.“ Da hun rejste sig pludseligt og gjorde Ende paa en Forhandling, der tog saa farlig en Vending. Hendes spægende Udtydning af hans Ord tjente imidlertid til at fremkalde et Haab, som Intet siden kunde faae Sorndorff til at opgibe, og som han vedblev at tale om, saalænge til hun blev fortrolig med Tanken og den omsider blev en hyppig Gjenstand for deres Samtale.

Attende Capitel.

De paafølgende sex Uger bestemte Cyrillas Lod i Livet; den stærke ungdommelige Forelskelse og ubevidste Beundring, hun følte for Zorndorff, blev i den Tid, under hendes Søsters Mispicier og hans uafsladelige Opmærksomhed, til en saa entusiastisk Lidenskab, at den, hvor meget end indvortes og udvortes Dannelselse kunde sætte hende istand til at skjule den, alligevel havde Magt nok til at forblinde hendes Dømmekraft, gjøre hendes Lykke afhængig af ham, ja endog truede med at berøve hendes hidtil uformørkede Ungdomsbimmel dens Klarhed.

Det var den kjedelige Karstid i Erfort; alle Melanies Venner og Bekjendte begyndte at forlade Boven; Bellegardes, med hvem hun var mest intim, skulde besøge deres Bedstefader i det sydlige Frankrig, Vicomtesse de Mubigny vende tilbage til Italien med sin Mand, som var attacheret det franske Gesandtskab ved et af de

mindre Hoffer, og da Præsidentens Arrangementer og Forretningstravlhed før hans Afrejse til Nir bandt ham næsten udelukkende til hans Contoir, droges Melanie, Cyrilla og Zorndorff meer end nogensinde til hverandre, deres Samkvem forbindredes og forstyrredes jo nu mindre end før. Der kom en tilsyneladende ubegrændset Fortrolighed istand: man læste Breve høit, afbandlede Svar og sendte tilsidst tre Begjæringer om Samtulle til Cyrillas Forlovelse med samme Post til Salzburg. Melanies Brev var fuldendt, det Romantiske tilbagetragt, Lovtalerne over hendes Neveu forstandige. Zorndorffs var kort, energisk og tillidsfuldt. Cyrilla stræbte at indskrænke sig til kjerlige Bemærk; men der var dyb Hølelse og smertelig Bekymring at læse imellem alle de frivtsomme Linier.

Den Morgen, da de skulde forlade Gyfört, ventede Præsidenten, som sædvanligt, til efter Posttid, gjennemsaae nøje alle sine Breve, og gif derpaa ind, for at give nogle endelige Ordre.

„Jeg bærer i dette Djeblik fra min Fader,“ sagde Zorndorff, idet han nærmede sig Cyrilla; „han tager til Nir — vind ham, da vil Alt gaae godt.“

„Hvad skal jeg gjøre, før at bringe ham til at holde af mig?“

„Syng for ham, læs for ham, tegn for ham, og — fremfør Alt — lee og tal, som Du vilde gjør-

til mig. Du vil ikke finde ham uforsom, skjøndt i Førstningen maaskee lidt ligegyldig."

"D!" sagde Cyrilla, som nu følte en Steen lettet fra sit Hjerte, „efter denne Beskrivelse troer jeg slet ikke, at jeg bliver bange for ham."

„Din særegne Stilling i dette Djeblik gjør en usædvanlig Bærsombed nødvendig," sagde Zorndorff. „Hans Planer med mig lignede Din Tantes med Dig, og han er ikke den Mand, som bærer over med Svagheder, der gjøre Skaar i hvad han anseer for Pligter."

„Ja, men," sagde Cyrilla, „i nærværende Tilfælde er der ingen Pligt . . . . Du er ikke paa nogen Maade bunden til denne Margarete von Sommerfeld . . . ."

„Nej — nej — ingenlunde; men min Fader nærer saa megen Medfølelse for hendes elendige Helbredstilstand, at han . . . ." Til stor Vettelse for Zorndorff kom Præsidenten her igjen ind i Bærelset, og han tilføjede, som om han vedblev: „Kort sagt, han er en stor Beundrer af Deres Kjon, tager dets Parti ved alle Lejligheder, og jeg betvivler aldeles ikke, at De vil synes om ham."

„Hvem taler Du om?" spurgte Præsidenten.

„Min Fader. Jeg har i dette Djeblik fortalt Mademoiselle d'Alderkron, at hun vil træffe sammen

med ham i Nix. Han har bedt mig komme til ham der, saasnart jeg bliver istand til at forlade Erfort."

"Efter min Mening," sagde Præsidenten og vundede Djenbrunene lidt, "vilde det være bedre, om Du tog til Berlin. Den sex Maaneders Sorg er forbi, og der er ingen fornuftig Grund til at opsjette det længer."

"Saa maa jeg lave en ufornuftig," sagde Zorn-dorff med paatagen Skjodesløsbed, men da han bemærkede sin Dnkels bestemte Alvor, tilføjede han: "Jeg kan Intet udrette, førend jeg har været sammen med min Fader iagen, og maa give ham Tid til at benytte Badene i No, førend vi tænke paa at besørge Forretninger."

"Imidlertid," sagde Præsidenten med betvodeligt Eftertryk i sin Aldfærd, "imidlertid kan Du forvinde der Beundringsparaplyerne, Du engang omtalte for mig, og jo snarere Du nu gjør det, desto bedre. Hvor meget jeg end holder af at være sammen med Dig, ønsker jeg det dog ikke i Nix. Du forstaaer mig uden tvivl."

Nix-la-Gapelle var for tove Aar siden langt fra at være nogen smuk By eller juft noget morsomt Sted: men de varme Mineralkilder, for hvilket det saalænge var staaet i No, gjorde det dengang, ligesom nu, meget besøgt i nogle Maaneder hvert Aar. Dengang Congressen afholdtes der i 1818, havde Præsidenten første Gang seet

Melanie, og efter et meget kort Bekjendtskab var hun bleven hans Kone. Med en Regelmæssighed, der havde gjennemtrængt alle hans Bevægelser gjennem Livet, var han Nar efter Nar vendt tilbage til Mir, havde gjort de samme Spadsferetoure, boldt den samme Diæt og brugt det samme Antal Bade, indtil de af Bane vare blevne ligesaa nødvendige til at fornøve hans kraftige Legeme, som Løsrivelsen fra Forretningerne utvivlsomt var velgjørende for hans stærkt anstrengte Mand. Vel læste han Bladene, medens han var i Bad, og skrev i flere Timer hver Dag, men han gik ikke mere op i Forretninger; han blev næsten livlig, ja forsøgte endog at gaa til Noget, der lignede en Spøg, med sin gamle Ven General Zorndorff, som nu ufravigelig tilbragte den største Deel af hver Dag sammen med ham.

Da Melanie aldrig spadserede, betragtede Præsidenten det som Noget, der paabødte ham, at tage Cyrilla ud med sig, og efter at have viist hende Alt, hvad der var værdt at see i og omkring Boven, lige fra Carl den Stores Grav og Oldsagerne til den varme Saltvandsdam, hvori Fiskene trives og ikke skoldes op, ventede han hende hver eneste Dag, før med hende at bestige Louisbjerg, hvile noget paa Terrassen, beundre Udsigten og derpaa gaae hjem i affurat saa lang Tid, som der gjennem de tre Undersøgelser, der udkrævedes til at constatere Factum, var befundet fornøden til at udføre denne sunde, behage-

lige og opmuntrende Tour. Det er ikke ufandsynligt, at hun inden lang Tids Færelse vilde have befundet sig i samme Tilstand som Pigen i Madame de Genlis' „Palais de la Verité,“ der var dømt til ideligt at vandre paa det fredigste grønne Græs, under en skivri blaa Himmel, og i Færningen benyttedes over den dejlige Gån, men snart fjededes ved den og sin Gang, og ønskede, at en Naturforstyrrelse vilde gjøre Forandring deri og Ende derpaa. Cyrillas Ledjagere udfoldte imidlertid ved deres Samtale hvad der fattedes Landskabet i Afværling. Præsidenten var, om ikke hvad der kaldes en behagelig Mand, saa dog en Mand med gode Kundskaber; Generalen var begge Dele; og det Gys, Cyrilla havde frygtet at skulle føle i hans Nærværelse, glemtes, da hendes ængstelige Blik mødtes, ikke af den barske Krieger, hun uvilkaarligt havde lært sig til at vente, men af hans endnu smukke Ansigt og ungdommelige Figur. Det syntes, som om streng Tjeneste meer end Alderen havde bleget hans Haar, der var tæt og langt baade paa hans Hoved og i hans Moustacher, medens hans mørke Djne vare klare og udtryksfulde som hans Sons, men havde en endnu stadigere Livfuldhed, og det næsten umærkelige Anstrog af Rødme, der farvede hans solbrændte Træk, gav hele hans Person et Udseende af Sundhed og Friskhed.

Cyrillas Opgave var let. Han havde kjendt hendes Fader længe og godt; de havde dejet Haver og Dndt

sammen; hendes Navn interesserede, hendes Fdre indtog ham, og den halvt spøgefulde, halvt alvorlige Id, hvorved hun uden Forbehold stræbte at tækkes ham, i Forbindelse med Præsidentens aldrig standsende Lovtaler, fortryllede ham omsider aldeles. Der mærkedes ingen Umage hos ham for at synes nogen Dag ældre, end han var, mærkedes intet Ungdommeligt i hans Bæsen, men heller intet Gammelagtigt. Han var ikke bleven snakkesjalig — hiint ufejlbarligste Kjendemærke paa airtagende Landskrait. Han talte hverken om sine Elskovs- eller Krigsbedrifter. Udspurgtes han om sine Felttog, saa beskrev han dem som Begivenheder, i hvilke hans Person reent tabtes af Syn; men han havde kjendt alle den sidste Krigs navn- kundige Mænd, og om dem talte han villigt nok; og med Hensyn til hvad han havde oplevet ved de forskjellige Hoffer og Lejre, til hvilke Skæbnen havde benkædet ham, var han ingenlunde forbeholden.

Cyrrillas Toure paa Louisberg vare meget morsomme. Hun hoppede let afsted mellem sine Ledjagere; først lottede hun blot til deres Samtale, men omsider deeltog hun deri. Præsidenten holdt det for nødvendigt stundum at paatage sig lidt faderlig Myndighed, naar hun klagede over Hede, og da afstædede et Skjærf eller Shawl og lod sin Hat hængge ved Baandene ned paa sine Skuldre. Ikke saaledes Generalen. Han

lo, syntes at have stor Blæde deraf og opmuntrede aabenlyst alt hendes barnlige Egenfind.

En Dag fandt de ved deres Hjemkomst Melanie siddende ved et Bord, der var bedækket med nysankomne Breve. Cyrilla skiftede hurtigt Farve, da hun modtog det, hun længe havde ventet fra sin Moder, og gik hen med det i et Vindue langt borte. Melanie syntes fortabt i sine Tanker, Præsidenten og Generalen saa ivækselsatte, at der i næsten en halv Time berstede en fuldkommen Tavshed, undtagen naar der engang imellem raslede noget Papir eller brodes et Seel. Omfider bemærkede Generalen: „Hvor bebageligt og snart dog Tiden er gaaet for os her iaar, Wilhelm! Edouard skriver, at han vil støde til os her, jeg troede knapt, at han havde gjort det, da han vægrede sig derved ifjor; og jeg veed, at han har et Horn i Siden paa Nix.“

Præsidenten kastede et Blik til Cyrilla. Hun saae ud paa Gaden og syntes aldeles ikke at brude sig om, hvad der var blevet sagt. „Der er det i det Ringeste fuldkommen tilpas,“ tænkte han.

Men Cyrilla havde ikke hørt et eneste Ord.

„Han siger,“ vedblev Generalen, henpegende til sit Brev, „han siger, at han kan blive her en Ugestid eller to, og at han baaber at bevæge sin Tante og hendes Søster til at gjøre nogle Udflugter med ham.“

„Det skal være mig en Glæde,“ sagde Melanie med et lidet Smil og et forlegent Blik, idet hun gik hastigt hen igjennem Bærelset til Cyrilla og hviskende spurgte: „Gode eller flette Nyheder?“

„Gode — det vil sige Samtykke, men givet saa modstræbende — o, saa modstræbende, at det neppe kan kaldes saa. Der er indlagt et Par Linier til Dig og til ham; men Brevet synes at være blevet opholdt over en Uge i Erfort!“

„Edouard har beholdt det, i Haab om selv at kunne bringe Dig det. Da han imidlertid ikke kan være her førend om en Uge og finder Opsættelsen utaalelig, har han bedt mig om at skrive til ham strax, men under ingen Omstændigheder at lade hverken hans Fader eller Vilhelm det vide.“

„Jeg haabede,“ sagde Cyrilla med et Suf, „at det snart skulde være forbi med al denne Hemmeligholdelse.“

„O, Du kjære Bæsen, Du veed ikke, i hvilken Forvikling Edouard er kommen i det sidste Par Uger. Han har aabenbart været for medynksom, og dersom Du ikke staaer ham bi, frygter jeg, at han vil blive opoffret.“

„Opoffret!“

„Dys; vent, til disse to Mennesker have forladt Bærelset: Du seer, at de netop ere isærd med at gaae.“

„Nu!“ sagde Cyrilla, da Døren luffede sig efter dem.

„Lad mig læse Noget af dette Brev for Dig,“

sagde Melante, idet hendes Dine ilede over de tætskrevne Sider . . . . . „En Mængde Fortrædeligheder . . . . . ubuden Hengivenhed . . . . . fordømt Meddynt“ . . . . . nej, det er det ikke . . . . .“ Men her siger han: „Dg netop da jeg havde Grund til at haabe, at jeg ikke mere skulde børe deres forbadte Navne nævne, fik jeg et Brev fra den gamle Sommersfeld, hvori han underrettede mig om, at han var syg og efter al Himeligbed snart vilde følge sin Søn i Graven — at, om hans Datters Formue end var tyve Gange større end den er, var der dog Ingen, til hvem han saa gjerne vilde bortskjenke den som til mig. Selv min Bægning ved at betiges gjennem hendes Haand, havde i den Grad forøget hans saavel som hendes Agtelse for mig, at han var enig med hende om at tilbyde mig de liberalste Billaar, saa at jeg paa ingen Maade skulde komme i Afvængighedsforhold til nogen af dem.“

„Meget højmodigt!“ sagde Cyrilla og traf Bejret hastigt; „disse Tilbud synes ogsaa at have havt Bægt hos ham. Du kan sige ham, naar Du skriver, at det staaer ham frit at modtage dem.“

„Vent, til Du har hørt det Øvrige,“ sagde Melanie, og hun vedblev at læse: „Jeg behøver ikke at sige Dig, at dette ikke gjorde noget som helst Indtryk paa mig; men da den gamle Mand tilføjede, at hans

ulykkelige Barn havde været sygt, siden hun havde seet mig sidst, og at hun undertiden var næsten aldeles sandjesløs i hele Timer, kunde jeg ikke Skindet end beklage og troe ham. Jeg har selv seet bende i den Tilstand, og Spørgsmaalet er nu kun: skal hun eller jeg opoffres?" "Melanie standsede og saae op.

"Han synes veent at glemme mig!" uttrede Cyrilla med nogen Bitterhed.

"O nej; men han troer, at Du ikke holder saa meget af ham, som han af Dig. Du har aldrig paa nogen Maade viist, hvor stor Din Hengivenhed for ham er. Han forlanger nu et Beviis derpaa; giv ham det, og al Tvivl er endt for steds!"

"Han skal faae det," udbred Cyrilla med forbojet Ansigtssfarve og luende Djne. "Jeg løser ham fra alle hans Loster og Forsikringer."

"Han attraaer lige det Modsatte," sagde Melanie ivrigt. "Han har anmodet mig om at bevæge Dig til at samtvkke i et -- hemmeligt Giftermaal!"

"Jeg tør ikke, jeg tør ikke!" udraabte Cyrilla med et forfærdet Blik; men i sit Hjerte glædede hun sig over, at han gav et saadant Beviis paa sin faste Beslutning om at bortkaste den Rigdom, som hun vidste han nærede en saa brændende Attraa efter at besidde. "Kjæreste Melanie, Du kan dog ikke raade mig at gjøre et saadant Skridt?"

„Du siger, at Din Moder samtalker . . . . ” be-
gyndte Melanie.

„Ja, og hun finder tillige Misbagg i lange For-
lovelser; men noget Saadant har hun visseelig aldrig
tænkt paa og vilde aldrig tillade det.“

„Vi kunne ikke vente, at hun skulde have den Til-
lid til Edouard som vi. Hun kjender ham ikke endnu,“
sagde Melanie; „men lad mig læse Resten af dette
Brev for Dig: „„Jeg tilstaaer uden Betænkning, at
jeg ikke har min Faders eller Onkels baarde, urokke-
lige Charakter. Jeg kan ikke see nogen Kvinde lide,
uden at røres, og denne Svagbed har været Grunden
til alle mine Forlegenheder. Skjendt jeg — som Du
veed jeg gjør — tilbøder Cyrilla, vil jeg ikke, kan jeg
ikke indstaae for mig selv, dersom jeg bliver nødt til
at underkaste mig den Aldprøve, der ligger i et Par
saadanne Optrin, som jeg veed vente mig i Berlin.
Intet uden den højtideligste Forbindelse — Intet
uden et forudgaaet Giftermaal kan sætte mig istand
til at træde dem. Anvend derfor al din Indflydelse,
for at bevæge Cyrilla til at samtalle i min Plan.
Skjæbnen er os med: en ung Gejstlig, en Ven af
mig, hvem jeg nylig har havt Lejlighed til at vise en
Tjeneste, er nu i Spaa, der, som Du veed, er saa
nær ved Aix, at vi kunne tage derhen hvad Dag vi
vilte. Bed at stole paa denne unge Mand vove vi

Intet. Jeg er overbevist om, at vi kunne lide paa hans Tavsbed. Sig Cyrilla, at min Livs Lykke er i hendes Haand, og bed hende, ej at drive mig til Fortvivlelse ved at være ubønhørlig." "

Melanie standse, sammenlagde sit Brev og sagde derpaa: „Dit Svar, Cyrilla; jeg maa skrive.“

„Jeg kan ikke samtykke . . . . Melanie,“ tilføiede hun uroligt. „Troer Du, at Edouard har været aldeles oprigtig imod os? Finder Du ikke dette Forslag af Sommersfelds paafaldende — ja udelicat, dersom vi ikke kunne antage en — forudgaaet Forbindelse?“

„Aldeles ikke, min Kjære,“ sagde Melanie utaalmodigt, „Folkene ere umaadeligt rige, attraae Naag og antage det for givet, at han kun gjør Vanskeligheder for at forøge sit Værd . . . . Skjøndt Du ikke kan, saa kan dog jeg tænke mig ham tilbringe hele Timer med sin Vens ærvøje, melancholiske Søstter, og Intet er naturligere, end at hun da blev indtagen i ham og hengav sig til sin Lidenskab som et forkjælet Barn, hvilket hun uidentvifl er. Giv nu lidt efter, Cyrilla, ... hvis ikke, tager Edouard sikkerlig til Berlin uden at have besøgt Dig!“

„Gad ham det!“ udbrød Cyrilla kjekt. „Naar han har bestaaet sin Ildprøve, som han kalder den, vil jeg faae mere Tillid til ham.“

„Er det Din Alvor?“

„Min ramme Alvor; men han tænker slet ikke paa at tage til Berlin. Jeg føler mig overbevist om, at han vil komme her og trænge paa . . . .
 O, hvor vilde jeg ikke ønske, at jeg kunde tage hjem, til alle disse Vanskeligheder vare fjernede; Du seer, at han er urimelig i sine Forlangender: ingen Forsikringer, ingen Tilsaan ville være ham Noe!“

„Han elsker!“ udbrod Melanie entusiastisk, „og i Dit Sted kunde jeg meer end tilgive — jeg vilde glæde mig over at finde ham urimelig! Harde Valentin Englmann besiddet en saadan Energi og Fyrighed, da var min Lod bleven en anden; men han talte kun om de Savn, jeg kunde komme til at lide, de Provekter, jeg vilde komme til at gennemgaae, og foreslog . . . . ja drev mig til at give efter for min Families Ønsker!“

„Jeg kan ikke Andet end ansee ham for meget uegennyttig,“ sagde Cyrilla.

„Og jeg kan ikke Andet end ansee det,“ svarede Melanie, „for meget beklageligt, at Du ikke kunde bestemme Dig til at ægte Rupert. Jeg indseer med hver Dag meer og meer, at han havde Ret, da han sagde, at I vilde passe aldeles for hinanden. Det Maa af lidenstabsløs Hengivenhed, der fuldkomment

vilde have tilfredsstillet ham, vil bringe stakkels Edouard ud af sig selv!"

Hun forlod Bærelset, idet hun sagde de sidste Ord, og ved det, hun derpaa skrev, bragtes Zorn-derff ufortøvet til Nix. Der paafulgte et stormende Dyrin, hvorved Cyrilla viste større Fasthed, end han havde ventet, da han antog som Følge heraf et Gandleystem, der kun var altfor velstiftet til at indvirke paa et ungdommeligt og varmt Hjertes Følelser. Hun lod som om det havde stødt ham, at hun paany havde spurgt ham om hans Forhold til Sommerfelds, som om det frænkede ham, at hun nærede Mistillid til hans Ord, og lod det derpaa komme til et afgjort Brud. Alt Samkvem imellem dem ophørte. Hen tiltalte bende inqensinde — undgif bende altid, naar det kunde skee uden Anstød — og gav det af Naturen melancholske Udtryk i sit smukke Ansigt frit Lov. Først vrededes Cyrilla, derpaa folte hun sig frænket, tilsidst utvffelig. Præsidenten begyndte efterbaanden at opdage en Forandring i sin muntre Svi-gerindes Væsen. Hun sang sjeldent, gjorde ikke læn-ger merksomme Tegninger og klagede temmelig tid- over Dretthed paa deres Spadseretour. Zorn-derff var aldrig ved dem efter den første Dag og havde ligeledes aflaaet at deeltage i nogen af deres Udflug-ter i Omegnen, uagtet han i sine Breve havde været

den Første til at foreslaae dem. Præsidenten var bekymret for Cyrilla, men bifaldt højlig sin Nевeus formeentlige Forstandighed.

For Cyrilla blev denne Sagernes Stilling i Længden utaaalelig. Alle bendes Anstrengelser for at skjule sine Lidelser for sin Plageaand vare frugtesløse. Hun vidste, at han læste hver Følelse i bendes Hjerter, men tilsyneladende hoverede han ikke over bendes Kamp. Han blev aabenbart selv Dag for Dag mere nedtrykt.

Omfrider fattede hun en Morgen Mod til at sætte sig ved Siden af Præsidenten og bad ham roligt, men bestemt, om at træffe Forholdsregler til, at hun uden Ophold kunde tage hjem. Medens hun endnu talte, kom Zouvorff ind, og uvilkaarligt faldt bendes Nøst, medens bendes Ansigtssfarve forbrøjedes i den ubudne Tilbørers Nærværelse. Præsidenten tauq i mere end et Minut, inden han svarede: „Det forstaaer sig, det forstaaer sig, mit kjære Barn, dersom De ønsker det; men De maa love at vende tilbage til os om faa Maaneder — om meget faa Maaneder. De er bleven Sjælen i vort Huus, Cyrilla, og jeg vilde gjerne beholde Dem nu for bestandigt.“

„Det er meget artig af Dem,“ sagde hun med et svagt Smil og tilføjede derpaa med noget sagtere Nøst: „Moder syntes i sit sidste Brev saa ængstelig

at ønske min Hjemkomst, at dersom De kunde indrette det, vilde jeg gjerne bort imorgen."

"Imorgen!" udbød han. "Men imorgen tager De jo til Spaa."

"Jeg agter ikke at tage til Spaa."

"Ikke?" sagde Præsidenten noget overrasket; "jeg husker dog at have hørt Dem sige, at De ønskede at see Ruinerne af Franchimont, og at De vilde købe en Svæske til Deres Søster." Da Cyrilla taug, vedblev han: "Melanie vil ikke opgive Touren til Spaa, frygter jeg; men en Dag meer eller mindre gjør Intet til Sagen. Vi vende tilbage til Erfort sidst i denne Uge, og da kan De faae Fru Erhardt fra Freiland at rejse hjem med."

Bant til at byde, ansaae han yderligere Drostelse for unødvendig, og efter at have seet paa sit Uhr, tog han sine Papirer og forlod Bærelset. Cyrilla rejste sig hastigt op, i den Hensigt at følge ham, men Zorn-dorff sprang hastig til og hviskede et Par saa indstændigt bedende Ord, at hun standsede. Der fulgte nogle Bebrejdelser, derpaa Bønner om Tilgivelse, hvis han havde gjort Uret, endelig en lidenskabelig Appæl til hendes Hjerter. Cyrilla betænkte sig — tilgav — og — brast derpaa i Graad. Zorn-dorff bemærkede sin Fordeel og benyttede den. De, der have havt "Kjerligheds-scener" i deres Liv (og hvo har

ikke det?) vide hvor vanskeligt det atter kommer til et Brud i selve Forsoningens Moment. Da Zorn-dorff med glødende Alvor og taarefuldte Dine igjen hvistede: „Du tager til Spaa?“ havde hun ikke Mod til at sige Nej, og alle hendes ienere Anstrengelser for at dæmpe hans Forrentninger vare unyttige. Han fortsod hende derpaa, for at hun kunde træffe det fornødne Arrangement med Melanie.

Medens hun endnu stod ubevægelig og betagen af en smerteig Sindsforvirring, kom hendes to ældre Venner, for at minde hende om, at hun havde lovet at spadsere med dem. Hun bevægede sig den Dag næsten mekanisk frem imellem dem, men var saa ordknapp og adspredt, at de, efter et Par unyttige Forsøg paa at oplive hende, selv bleve tavse; Begges Tanker samlede sig paa hende, men vare saa forstjellige, som man godt kan tænke sig.

Tittende Capitel.

„Hvad tænker Du paa, Edouard?“ udbrod Generalen næste Dag, da han saae sin Søn noget vigtigt folde Bogtasterne med Bøger. „Hvad tænker Du paa? Har der nu nogensinde været saa kjedsommelig, ufølsomt et Menneske i denne Verden? Man skulde troe, at Du skulde paa en Rejse med mig eller Din Dufel . . . . dersom Du kan læse i et saadant Selskab, forstoder jeg Dig aldeles.“

„Men jeg adopterer ham,“ udbrod Præsidenten med usædvanlig Barme. „Edouard, Du handler som en Mand af Gode, og jeg beundrer og vurderer Din Aldfærd højere, end jeg her kan udtrykke; men Du forstaaer mig.“

Han forstod ham, og idet han holdt sig forover under Paaskud af at hjælpe Melanie at lede efter hendes Notebog, rødmede han paa den dunkle,

næsten umærkelige Maade, der er egen for meget blege Folk; men Narerne paa hans Pande svulmede stærkt og bleve purpurrode over den Noes, som han følte i dette Djeblik ikke at fortjene i den Betydning, hvori den var ydet ham. Da de kjørte, trostede han sig med Tanken om, at hans uforsætlige Brud med Cyrilla, og ingen Bestræbelse fra hans Side, ved denne Lejlighed havde virket til at skuffe hans Onkel.

Spaa er omtrent ti Lieues fra Aix-la-Chapelle, ligger i Ardennerne og breder sig over en Dal, omkring hvilken skovbedækkede Høje danne et Amphitheatet og frembringe en averterende og malerisk Omegn, som frister Indbyggerne til idelige Udflugter. De velbekendte Ruiner af Franchimont naaedes i et Djeblik af de Rejsende. De betænkte, at de kunde faae Spørgsmaal om dem eller om Udsigten fra dem, og de onskede at have den følgende Morgen fri.

Denne Fribed benyttedes af Jorndorff og Cyrilla til at binde sig ved Løfter, der vare ligesaa højtidelige som lønlige. Ved Gérousterefelden, omtrent en halv Mil fra Spaa, mødtes de med Præsten, og i Opvynsmandens Bolig, hvori han havde besørget et Bærelse til dem, fuldbyrdedes Egteskabsceremonien, dog ikke før end Jorndorff temmelig vidt-

løftigt havde forklaret for sin meget misfornøjede og aabenbart særdeles uvillige Ven, at alle de lovlige Formaliteter, som maatte blive forbigaaede af Mangel paa Tid, skulde blive omhyggeligt iagttagne siden-efter, og at der under enhver Omstændighed var al Sandsynlighed for, at Ceremonien om ikke lang Tid vilde blive foretagen paany paa en mere offentlig Maade og i Nærværelse af deres Slægtninger paa begge Sider. Da de skulde bytte Ringe^{*)}, som det plejer at skee i Tudskland, opstod der en forlegen Tavshed. Zorndorff tog efter et Djebligs Betænkning, af den lille Finger paa sin venstre Haand en liden, men meget massiv Signetring, paa hvilken hans Baaben var graveret, og satte den paa den tredie Finger af Cyrillas højre Haand (den venstre bruges kun for at betegne en Vielse til venstre Haand eller et ikke jernbyrdigt Egetskab), modtog derpaa af hende en liden flettet Ring, gav denne den Plads, der før indtoges af hans Signet, og mumlede, medens han gjorde dette, Ordene: „For evigt.“

Da de efter deres Tilbagekomst til Spaa talte om denne Sag og loe over at have glemt det mv-

---

(. Man ville huske, at det er Engländerinden, der taler.

stikke Frihedstegn, sagde Zorndorff til Cyrilla, at han ved deres anden Vielse vilde fordre sin Ring tilbage, men at bendes ingensind: skulde forlade hans Fingerring og var bestemt til at følge ham i Graven.

„Og denne anden Vielse?“ udbrod Melanie ivrigt, „naar man den vil finde Sted?“

„Det beror paa Omstændigheder, som jeg ikke er Herre over,“ svarede Zorndorff alvorligt.

„Jeg haaber, at det aldrig skal blive nødvendigt at emtale, hvad der i Formiddag er skeet ved Géroustère,“ vedblev Melanie, idet hun gik uroligt op og ned ad Gulvet. „Wilhelm vilde blive rasende . . . . jeg begynder at troe . . . . troe . . . . det var et meget ubevænsomt — forbaistret Skridt . . . . jeg . . . . Gud give, at jeg ikke havde samtykket deri.“

Hun følte, at hun havde meer end samtykket — hun havde fremmet Sagen. Efter en lang Pause begyndte hun atter: „Der kommer en smertelig Forudfølelse af noget Slemt over mig. Cyrilla . . . . Din Moder . . . . Edouard, Din . . . . Fader . . . . Godeste Gud, hvor kunne I tale saaledes og være lykkelige i et saadant Øjeblik?“

Disse Ord vare vendte til bendes Rødsagere, men de hørte det ikke; de sadde sammen paa Sophaen og syntes kun at have Tanke for hinanden. Cyrilla smi-

lede og rødmede; Zorndorff hvilede straalende Ud-
 sigter til fremtidig Lykke og Forsikringer om, at de
 paafølgende to eller tre Aar vilde blive lettere for
 dem begge at udbolde, nu da en usikker Forbindelses
 Tvivl og Bekymringer vare forbi og de kunde nære
 den beroligende Forvisning, at hvad der end monne
 møde, vare de knyttede til hinanden for hele Livet.
 Da Melanie kom hen til dem, drog Cyrilla hende
 ned ved Siden af sig; Zorndorff vedblev at tale,
 aldeles uforstyrret af hendes Hærværelse. Hun lyttede
 og prøvede paa at glemme sin Uenighed, men for-
 gjæves; hendes usædvanlige Livlighed forstrækkede
 hende meer og meer, hun foreslog at give Ordre til
 Kudsken, for at vende tilbage til Ais. Han laante
 hende ikke Ord, og da hun begyndte en halv alvorlig
 Ordstrid, vinkede han hende spøgende fra dem og
 sagde, at Ingen berester skulde træde mellem ham og
 hans Kone.

Melanie prøvede paa at lee, men Taarerne stod
 hende i Øjnene, idet hun gik hen til et Vindue og
 iagttog nogle sorte Skyer, der begyndte at rulle sig
 over Byen som Forbud paa et Tordenvejr. Med
 det første Lynglimt viste en let Mejssevegn sig paa
 Gaden og kom i voldsom Hæst stvrtende hen ad Ho-
 tetlet til. „Edouard, Edouard,“ udbrod hun næsten

aandeløs, „her er Din Fader, og jeg troer, at Din Onkel er med ham.“

„Hvad Pokker har ført dem hertil?“ udraabte Zorndorff og sprang op. „Have de sagt Noget til Dig om, at de vilde komme?“

„Ivertimod, de vægrede sig begge og sagde, at Intet kunde faae dem til at underkaste sig en Gjennemjøgelse af deres Rejsegods paa Grændsen, og dog er Din Faders Bogn pakket som til en lang Rejse, og Din Tjener, som Du med Willie efterlod i Aix, er med ham.“

„Da,“ sagde Zorndorff, „har han faaet Brev fra disse fordomte Sommerfelds, der synes bestemte til at ødelægge mig. Endvder anden Kvinde end Margarete vilde for længe siden have forstaaet, at jeg alt Andet end — at jeg badede vende. Cyrilla, min Pige, vore Prædikser beavnde, førend jeg ventede det; min Fader er bestig, og en Storm er uundgaelig, men Du behøver ikke at være Bidne dertil — jeg vil møde ham alene. Derjom han paastaer, at jeg strax skal tage med ham til Berlin, vil jeg samtykke; det bliver kun to Dage for, end jeg havde i Sinde, og da jeg i Bægrinstilsælde vilde blive bevogtet af ham og Onkel, vilde vi kun have liden Nudelse af hinandens Selskab.“ Han forlod Bærelset gennem

een Dør, da hans Fader og Præsidenten kom ind ad en anden.

De saa sig noget overraskede omkring; det var klart, at de havde ventet at finde ham der, hvor han i Birkeligheden havde været et Par Minutter iforvejen. Præsidenten saade Noget om „Forretninger“ — et Ord, som hans Læber vantes at forme af Bane; Generalen spurgte om sin Søn, og vilde, da han horte Melanies Svar, til at lede efter ham. Præsidenten drog ham tilside og hviskede: „Forbavst Dem ikke; skjøndt han var tilstaaet, at han beundrede bende, har han dog i den sidste Tid saa aabenbart undgaaet bende, at jeg endnu er tilbøjelig til at troe, at han ikke har talt til bende — maaskee hun aldeles ikke veed Noget af Sagen; inden De taler med ham, saa lad mig idetmindste spørge Melanie.“ Han vendte sig til sin Kone og anmodede bende i sin højtideligste og strengeste Tone om at gaae med ham ind i Bærelset ved Siden af.

Cyrilla saae bekymret paa Generalen; hun vidste, at han holdt af bende, og alle bendes Forbaavninger knyttede sig nu til ham. Uagtet hun indsaae, at hun ikke turde tilstaae, hvad der var skeet samme Formiddag, onskede hun at tale med ham om hans Søn; hun tænkte, at han vilde opgive de Handelsplaner, han nærede for ham, naar han blev bekendt med deres

gjensidige Hengivenhed, og hun følte nu, at hun uden Forbehold kunde vedkjende sig sin. En Mand, som kunde tale saa mildt og see saa venlig ud, maatte uden tvivl vurdere Kjerlighed højere end Penge! Det irjaalne Mik, Gvrilla kastede paa den ellers saa venlige General, fik hendes Hjerte til at synke; han syntes pludseligt at være bleven højere, idet han med første te Arme, sammentrukne Djenbryn, fast sammenpressede Læber gik utaalmedigt op og ned i Bærelset, medens han dog af og til standsede, for at sætte sine forskellende Opne paa hendes Ansigt. Der var noget Forfærdende i hans Djekast, Noget, hun ikke forstod; men hun gøs tilbage derfor og følte en stærk Uro. Maaskee bemærkede han dette; thi hans Gang aftog i Hasthed; han standsede tiere og saade omsider: „Jeg beklager, at De har seet mig i denne opbidende Tilstand; jeg frøfter, at det vil tilintetgjøre de bebageligere Indtryk, jeg muligviis har været saa heldig at gjøre paa Dem under vort her Ugers D'ekjendtskab.“

„De har gjort mig lidt bang, tilstaaer jeg,“ svarede Gvrilla og prøvede paa at smile; „jeg er slet ikke modig — et baardt Ord eller vredt Djekast forstrækker mig strax.“

„Det er det Sidste i Verden, jeg ønsker at gjøre,“ sagde Generalen, som endnu stod oprejst foran hende. „Jeg har faaet Breve af en højst ubehagelig, højst

smertelig Natur, men — men dersom De Intet har at gjøre med denne ulvffelige Hændelse — eller dersom De blot ubevist er Skyld deri, da har jeg ingen Met — da har jeg intet Onske — og hvorom Alting er, De kan dog ikke stifte Natur og blive ubehagelig istedetfor indtagende, eller siva istedetfor — for — pab!" og han begyndte igjen at gaae.

"Jeg onsker ikke at være hverken ubehagelig eller siva," bemærkede Cyrilla og saae undseeligt op paa ham.

"At kjende Dem godt og ikke at — holde af Dem er umuligt," begyndte Generalen efter en Pause.

"Det glæder mig overerdenligt at høre Dem sige dette," svarede Cyrilla og aandede atter frit; „der er Ingen, jeg nogensinde har gjort mig saa megen Umage for at tæfkes, som Dem."

"Virkelig! jeg svarede, at det var den Mennesket iboende Forsængelighed, som stundum fik mig til at troe dette; min sunde Fornuft varede sig ved at antage, at Noget som De kunde føle nogen Interessse for en gammel Soldat som mig."

"Jeg har aldrig seet Dem see gammel ud, førend for et Djeblic siden," sagde Cyrilla, „og det var egentlig heller ikke gammel, men forfærdelig. Jeg synes, at De gjorde mig endnu mere bange for Dem, end

jeg er for Præsidenten, og igaar kunde jeg have talt med Dem, ligesom jeg taler med — med — Melanie."

"Jeg vilde ønske," sagde han, lænende sig paa Sophaen, medens hans Træl efterbaanden begyndte at antage deres sædvanlige Udtryk, „jeg vilde ønske, at De vilde glemme at have set mig vred."

„Det kan jeg ikke, førend De i nogen Tid aldeles har været Dem selv igjen."

Han taug og syntes at overveje. „Jeg forstaaer Dem ikke tilfulde," begyndte han langsomt; „maa jeg forelægge Dem et Spørgsmaal eller to?"

„Saa mange De behager," svarede Cyrilla i Haab om, at han dog omsider vilde nævne sin Son.

„De sagde nys, at De havde stræbt at tæfkes mig. Dette gjorde De maastee, og siger mig det nu uferbeholdent, fordi jeg er gammel nok til at være — Deres Fader."

Cyrilla rødmede og vendte sit Hoved bort.

„Da De var unget al den gammeldags Musik, jeg har bragt Dem — blot for at søje Luner hos en gammel Mand?"

Der var noget saa Mildt, saa Hefigneret i den halvt jukkende Tone, hvori dette blev sagt, at Cyrilla saae noget overrasket op og sagde: „Jeg har ingenfinde tænkt paa Deres Alder; jeg har sunget hvad-

sombelst og naarfømbelst De bad mig derom, fordi jeg gjerne vilde, at De skulde holde af mig."

"De vilde dog vist ikke være saa oprigtig," bemærkede Generalen smilende, "hvís jeg var en Deel Nar yngre?"

"Maaskee ikke."

"Dg sæt," vedblev han, "sæt, at jeg, foruden at holde af Dem, beundrede Dem, som om jeg var denne Deel Nar yngre?"

"Hold af mig og skjenk mig Deres Beundring, saa meget De vil," sagde Cyrilla, "men see aldrig mere saaledes paa mig, som De nylig gjorde!"

"Aldrig!" udbrod Generalen, og han greb hendes Haand og trykkede den til sine Læber; et Øjeblik efter rystede den som et Espeløv i hans Højre — han stirrede paa den, som om alle hans Mandsevner vare blevene lamslaaede. Cyrilla saae, at hans Øjne vare fæstede paa den Ring, hun om Morgenens havde modtaget af Zorndorff; at han gjenkjendte den, og beklagede ikke, at Skjoldets usædvanlige Form og den massive Indfatning sparede hende Ulejligheden med en foreløbig Forklaring, som hun snarere ønskede end ikke ønskede. For at sjerne en ringe Tvivl, løftede han hendes Haand saaledes op, at Lyset faldt paa Seglet, og han strax gjenkjendte sit eget Vaaben. "Den Ring,"

sagde han langsomt, „er given Dem af Edouard — min Søn.“

Cyrella svarede ikke, og han vedblev: „Jeg frygter, jeg frygter højlig, at han ikke har sagt Dem, hvorledes han er kommen i Besiddelse deraf, ellers vilde De have foretrukket en anden Gave, maaskee have vægret Dem ved at modtage nogen af ham.“

Cyrella saae spørgende op.

„De har efter al Sandsynlighed ingensinde hørt Margarete von Sommerfelds Navn?“

„Grev Zorndorff har omtalt hende som en Dame, hvem De i høj Grad ønskede at han skulde ægte . . . . ,“ begyndte Cyrella.

„En Dame, hvem han i høj Grad ønskede at ægte,“ sagde Generalen barsk, „— en Dame, hvis Hengivenhed han har søgt og vundet for mange Aar siden, medens han endnu var Student. Dengang ønskede han at ægte hende; men jeg frygtede, at han skulde opgive sit Livsformaal, og hendes Fader ængstedes i samme Grad over hans Mangel paa Stadiighed. Det opfattes derfor; men efter en lang og farlig Sygdom, hvoraf hun ikke er kommen sig tilfulde endnu, fandt en højtidelig Forlovelse Sted, og dette var den Ming, hun gav ham i alle sine forsamlede Skæpningers Nærværelse. En Søsters og to Brodres kort efter hinanden følgende Død var

hidtil forhindret denne Forbindelses Fuldbordelse, men hendes Fader gaaer nu paa Gravens Bred og ønsker, at Giftermaalet skal finde Sted uden yderligere Opsættelse. Længere Forhaling bliver Forræderi imod en Kvinde, hvis Hengivenhed har været uforanderlig saa mange Aar igjennem — som har bestaaet alle de Prøver, han ikke har gjort sig nogen Samvittighed af at sætte hende paa, og hvis Liv, som der siges, beroer paa hans fremtidige Opsættelse imod hende. „Hvilke hans Hensigter eller Ønsker nu ere, skal jeg ikke undersøge: han er ved Grens Love forpligtet til at gjøre Margarete til sin Hustru — og hans Hustru skal hun blive,“ tilføjede han atter, idet han gik op og ned i Bærelset, „hans Hustru skal hun blive, inden mange Uger ere tilende.“

Cyrilla, som blev aldeles forvirret over denne tydelige Forklaring, hvis Sandhed hun ikke noget Øjeblik betvivlede, sad som forstenet, indtil han udtalte de sidste Ord. Den skrækkelige Betydning, de havde for hende, vakte hende imidlertid strax, hun slog sine Hænder sammen og stammede: „Men han brøder sig ikke om hende; han holder ikke af hende!“

„Han brød sig om hende, eller lod saadan, hvilket i Verdens Øjne kommer ud paa det. Hendes Brødre ere døde, hendes Fader døende, hun har ingen nær Slægtning, der kan kræve ham til Regnskab; men

jeg har lovet at være hendes Beskytter, og jeg har ingensinde endnu brudt noget Løfte, ej heller skal en Son af mig gjøre det. Jeg vilde hellere," tilføjede han bestigt . . . „jeg vilde hellere see ham i al sin Ungdom, Begavelse og Skjønhed lagt paa Baare, end at en Skygge af Bancere skulde gaae over vort Huus!"

Han forlod hende, og hun sad i et Slags Forstenelse — hvor længe, vidste hun ej. Hendes Søster og Præsidenten traadte ind i Værelset; hun hørte den Første bebrejde sin Mand, at han havde holdt hende i Uvidenhed om en saa vigtig Begivenhed som hendes Neveys Forlovelse, og hørte Præsidenten svare: „Jeg vilde have sagt Dig det for længe siden, hvis Du havde været en ligesaa fornuftig som Du er en begavet Dame. Dine Handlinger ere daddelsrie, men Dine Theorier ere af en meget romantisk og phantastisk Natur; jeg frygtede derfor, at naar Du opdagede, at Beregning havde ledet Edouards Valg mere end Kjerlighed, Du da vilde have stræbt at gjøre ham fjed af hans Udsigt til Bekvemmelighed og Overflod."

„Bekvemmelighed og Overflod!" gjentog Melanie baantligt. „Sig hellere, at Du og hans Fader ønske, at han skulde sælge sig selv for Guld!"

„Han valgte selv," sagde Præsidenten, „af sin

egen frie Willie; hvad der var hans Beveeggrunde, kan jeg kun formode. Hans Fader er ingen Kjøbmands-sjæl og vilde aldrig have forlangt, at han skulde forbedre sine Kaar ved Giftermaal; men efter at have forpligtet sig saaledes, som han har gjort, har han nu kun Balget imellem Gære og Bancere."

Melanie gik hen til Cyrilla og hviskede: „Jeg har Intet tilstaaet; for min Skyld, for Himlens Skyld, ti, stol paa Edouard."

Cyrilla bøjede sit Hoved, uden at prøve paa at tale.

Generalen og hans Søn kom umiddelbart derefter ind i Bærelset. Aldrig havde deres Lighed med hinanden været saa slaaende som i det Øjeblik, da de begge blege og i Oprør kom hen til Cyrilla, for at tage Afsked. Den Første mumlede et Par knapt forstaaelige Ord og begav sig derpaa hen til Præsidenten og Melanie. Jorndorff blev staaende og betragtede Cyrilla, medens hun sad eller snarere hvilede paa Sophaen, bleg, med nedslagne Dine og skjælvende i al sin Frygt for det Udbrud af Familietwist, som hun hvert Øjeblik ventede.

„Kom," raabte Generalen skyndsomt; „Opsættelse er nu noget Bærrer end usornøden."

„Jeg kan ikke forlade hende i den Tilstand,"

udbrød Zorndorff: „Lad mig tale med hende; jeg forlanger kun et Par Minuter — alene,“ tilføiede han og saae sig omkring i Bærelset, „eller dog blot i min Fantes Overbærelse.“

Hans Fader gik hen ad Døren til, ligesom for at opfylde hans Begjæring. Præsidenten standiede ham: „Edouard kan ikke have Noget at sige, som vi ej bør høre; han har saubentari været mindre oprigtig imod Cyrilla, end han burde have været. Lad ham yttre sin Fortvivlelse og . . . .“

„Det vilde være uædelt!“ udraabte Zorndorff med Brede. „Jeg kunde fordre . . . . men lige meget . . . . Deres Nærværelse er sikkerlig et Baand paa hende — paa mig skal det intet være. Cyrilla, kjæreste Cyrilla!“ udbrød han, og satte sig ved Siden af hende, paa det samme Sted, hvor han havde havt Plads for sin Faders Komme. „Vil Du stræbe at troe, at det alene er min ubetingelige Kjerlighed, der har bevæget mig til at skuffe Dig med Hensyn til denne saa ulovkelige Forbindelse? Du maa buste, hvor længe jeg skuede Dig! — hvor jeg kæmpede med min forræderste Tilbøjelighed!“

Cyrilla bustede det kun altfor godt.

„Du vil ikke svare? Giv mig idetmindste Din Haand til Segn paa, at Du tilgiver mig.“

Haanden var kold som Is, og nogle Taarer fra Zorndorffs Øjne faldt paa den. „Tal, Cyrilla,“ sagde han med en af Zindsbevægelse kvalt Røst. „Debrejdelser ere mig fjærere end denne Tavshed.“

„Sig mig . . . . . hvad . . . . . jeg maa sige,“ mumlede hun langsomt, „og jeg vil sige det, dersom . . . . . dersom jeg kan.“

Zorndorff følte hele Betydningen af disse Ord og svarede hastigt: „Sig, at Du tilgiver — at Du vil stræbe at glemme, at jeg har bedraget Dig; sig, at Du endnu vil stole paa mig og troe paa min uforanderlige Hengivenhed.“

„Hun kan gjerne tilgive Dig, Edouard,“ sagde hans Fader og traadte nærmere; „men paa Din Hengivenhed kan hun ikke mere have Krav.“

„Tal, Cyrilla . . . . .“ udbrod Zorndorff bøn-saldende, medens det syntes, som om han ikke havde hørt sin Faders Ord.

„Jeg . . . . . tilgiver . . . . .,“ stammede Cyrilla.

„Og Du vil stole paa mig, hvor stærkt end Skindet kan være imod mig. Du vil troe, at jeg i Sjæl og Tanke er Din, hvad der end monne møde?“

Atter prøvede hans Fader paa at lægge sig imel-

lem. Zorndorff slog utaalmodigt med Haanden og vedblev, med sagte, lidenskabelig Røst: „Cyrilla, Du sagde engang, at Du vilde vente hele Aar — et heelt Liv — om det behøvedes; det var Dine Ord — Dine egne Ord! Lov, o lov mig det nu!”

„Det maa bun ikke!” udbrød Præsidenten og kom hen imod dem, idet hans Pande rynkedes af Misfor-
nøjelse. „Det maa bun ikke! Hvor tør Du forlange, at bun skal love sig Held af Døden — glæde sig over en Grav? Planer, der vare mindre udtænkte end disse, Edouard, have ført til de sorteste Forbry-
delseer.”

„Lov det — lov det,” gjentog Zorndorff, endnu bestigere, idet han drog hendes Skikkelse, som ingen Modstand gjorde, hen til sig.

„Kan jeg Andet?” hvilede bun. „Er jeg ikke bunden til Dig for hele Livet?”

„Cyrilla,” begyndte Præsidenten strengt, „jeg veed ikke, hvorledes jeg skulde udtrykke min Forbauelse over en Udfærd, der iaa lidet ligner hvad jeg ventede af Dem . . . . dersom disse hvilede Ord virkelig vare det Løfte, han . . . .”

„Nok — nok,” udbrød Zorndorff, idet han sprang op fra Sophaen; „Opjættelse er nu en Piinjel — lad os tage affæd!”

Han forlod Bærelset, ledsaget af sin Fader og Onkel. Cyrilla slog sine Hænder sammen og sad ubevægelig, indtil hun opskræmmedes ved Lyden af en bortkjørende Vogn; derpaa trykkede hun sin Haand over sine Dine, saae sig rundt omkring i Bærelset, gik hen til sin Søster, som sad lidt bennene, fæstede sine Dine alvorligt paa hende og sagde langsomt: „Er dette ikke som en forfærdelig Drøm? at see og høre, og sidde fasttryllet uden at tørde tale! Hvorledes skal alt dette ende?“

„Himmelen veed det,“ svarede Melanie nedslaaet. „Wilhelm siger, at Forbindelsen er af en særdeles forpligtende Natur; at der, paa Edouards egen Anmodning, er blevet undertegnet og gjenundertegnet Papiere, og jeg veed ikke hvad! Edouards Tavshed kan undskyldes med haardnakked Lidenkskab, der frygter for at blive hemmet; men Wilhelms systematiske Hemmelighedsfuldhed imod mig er utilgivelig.“

„Hvad var det, han sagde om Døden og en Grav?“ spurgte Cyrilla bekymret.

„Det veed jeg ikke, min kjære Pige; jeg var saaa bange for, at Edouard i et ophidsed Djeblisk skulde tilstaae Eders Giftermaal, at jeg næsten ikke lagde Mærke til Andet end ham; efter al Sandsynlighed var det Noget om hün Dame . . . . Wilhelm siger, at hendes Helbredstilstand er meget betænkkelig.“

„Maaske han meente, at hun vilde døe . . . . .
 og hvis hun skulde det, er jeg da ikke middelbart
 Skyld deri? O Melanie,“ tilføjede hun, idet hun
 knælede ved Siden af sin Søster og hvilede sit Hoved
 paa Armen af hendes Stol, „bed med mig, bed for
 mig, thi Du har hjulpet til at lede mig i denne
 Fristelse!“

Ende paa første Deel.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

PR

0041516

vol. 1

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 04 02 06 008 7